

Arno Strobel

PE URMELE UCIGAȘILOR

FIICE DISPĂRUTE

„Nu ai nevoie de semn de carte pentru a citi thrillerele
lui Arno Strobel, fiindcă nu le vei putea lăsa deoparte!”

Sebastian Fitzek

LEBĂDA
NEAGRĂ
the publishing house

black spot

Arno Strobel

PE URMELE UCIGAȘILOR

FIICE DISPĂRUTE

Traducere din limba germană
de Adriana Marinescu

Lebăda Neagră
Iași, 2024

Arno Strobel (n. 1962, în Saarlouis) este un reputat autor german de thrillere. A studiat ingineria aprovizionării, s-a specializat ulterior în IT, implementând proiecte ale acestei tehnologii în cadrul unei bănci din Luxemburg. Încurajat de succesul nuvelor pe care le publica pe Internet, a scris primul său roman *Magus. Frăția* în 2007. Primul său thriller psihologic, *Der Trakt*, a început seria celor aproximativ 20 de romane Arno Strobel, bestseller ale revistei *Der Spiegel*, iar de atunci a rămas unul dintre autorii favoriți de pe această listă. Din 2014 se dedică exclusiv scrisului, reușind să entuziasmeze publicul german prin abilitatea de a implica cititorul în investigațiile protagoniștilor și prin numeroasele schimbări de situație, care țin un ritm ridicat al acțiunii.

De același autor, la Editura Lebăda Neagră au mai apărut thrillerele *Offline* (2021) și *Aplicația* (2022).

Celor care i-au dus dorul lui Max

1

A închis ușa în urma lui, dă să pună cheia în dulăpior și atunci îl observă.

Ghiozdanul e pe podea, în fața cuierului, ca și cum nimic n-ar fi mai firesc. Așa a și fost cândva. Cu mulți ani în urmă. Dar acum, văzându-l, rămâne încremenit și are senzația că îi stă inima în loc.

Rămâne o vreme nemișcat, continuând să țină cheia în mâna întinsă, ținându-și privirea ghiozdanul colorat, incapabil să facă vreo mișcare. Sau măcar să gândească.

La un moment dat – nu știe cât timp a trecut –, gândurile și capacitatea de a se mișca încep să funcționeze din nou. Desface palma și cheia cade zăngănind pe pardoseală. Nu-i pasă. Șoptește:

— Leni.

Face precaut un pas înspre ghiozdan, apoi încă unul, ca și cum o mișcare prea bruscă l-ar face să dispară din nou.

Nu-i nevoie să se aplece ca să-l privească mai îndeaproape. Nu trebuie să-l ridice, știe al cui e ghiozdanul. Totuși, întinde mâna șovăitor ca să se convingă că nu i se năzare. De data asta, nu.

A trecut deja mult timp de când și-a văzut flica pentru ultima oară.

Și acum ghiozdanul ei e acolo, pe hol, în același loc unde stătea mereu când ea venea de la școală.

Mâna lui atinge materialul rezistent, trece peste el, simte suprafața netedă sub degete. Nu, nu i se năzare. Întoarce ușor ghiozdanul, precaut, ca și cum ar putea să se prefacă în pulbere în mâinile lui, ca să-i vadă partea din spate și se uită atent la pata cu forme neregulate, care se întinde pe aproape toată suprafața. Urma unei roți de mașină. A roții de la mașina lui. Nu observase că Leni își lăsase ghiozdanul în spatele mașinii și trecuse peste el. Nu mai avea nicio îndoială.

Deodată, își îndreaptă spatele și se răsuțește brusc.

— Leni! strigă el; apoi încă o dată, mai tare: Leni?

E imposibil, îl avertizează un glas lăuntric, însă îl ignoră.

— Leni!

Deschide brusc ușa bucătăriei, privirea îi cade pe bancheta din colț, din fața lui, unde ea ședea mereu când o privea pe Stephanie gătind. Scoate un geamăt și e nevoit să se sprijine de tocul ușii.

Masa e pusă. Pentru trei persoane. Pe locul lui Leni, lângă farfurie, e mica păpușă croșetată pe care o făcuse mama lui și i-o dăruise nepoatei de Moș Nicolae. O avusese cu ea acum șase ani, când...

— O, Doamne! se aude spunând, în timp ce lacrimile i se preling pe obraz.

Și le șterge, își acoperă gura cu palma, scutură din cap buimac. Apoi își desprinde

privirea de la păpușă, se întoarce și, din câțiva pași sprinteni, a și ajuns la ușa sufrageriei. Leni! Încăperea mare e goală și nu e nimic acolo care să sugereze prezența ei. Se răsucește, traversează holul și aruncă iarăși o privire înspre ghiozdan, până când ajunge la scara de lemn care duce la etaj. Ori simțurile și judecata îi joacă acum o festă urâtă, ori... Nu îndrăznește să-și ducă gândul la capăt. În timp ce urcă treaptă cu treaptă, inima i se izbește de coaste, sângele îi vuiește în trup. Apoi ajunge sus, își îndreaptă privirea spre ușa închisă de la capătul micului hol, spre foaia de hârtie de pe furnirul alb, lipită strâmb cu bandă adezivă la înălțimea pieptului, și merge spre ea.

TĂRÂMUL UNICORNULUI

Lăsase totul exact cum fusese în ultima zi... Apoi, în primele săptămâni își petrecuse aproape tot timpul în camera lui Leni, șezuse pe patul ei, pe scaunul de la birouașul ei, pe podea, și privise îndelung, ore în șir, lucrurile împrăștiate acolo, așteptând să se petreacă o minune și totul să fie din nou ca înainte. Atinsese de multe ori obiectele pe care ea le ținuse în mână, le făcuse sau le scrisese...

Ajunge la ușă și alungă gândurile astea, întinde mâna, apasă pe clanță. Poate...

Deschide ușa, face un pas în camera lui Leni și își dă seama dintr-o privire că nu e acolo. Dar vede și jacheta tricotată, turcoaz, care îi plăcea ei atât de mult și pe care a purtat-o în ziua aceea. E pe pat, aruncată, așa cum fac fetițele la zece ani.

Nu mai are zece ani, îi șoptește un glas lăuntric. Atât avea când ai văzut-o ultima oară. În urmă cu șase ani. Leni are acum șaisprezece ani.

Șaisprezece... Minteia lui refuză să accepte. Un copil are vârsta pe care o avea când l-ai văzut ultima oară. E o lege a naturii, fiindcă îți vezi copiii zilnic – asta oricum, cât ei sunt mici. Sau măcar atât de des cât să nu fi trecut șase ani de la un moment la altul.

Scutură din cap. De ce se gândește la asemenea prostii în situația asta? Cum, necum, totul arată că Leni e iarăși aici. Nu trebuie decât s-o găsească. Probabil că e complet derutată și s-a ascuns undeva. Cine știe ce i s-o fi întâmplat în ultimii șase ani? I-o fi frică chiar și de el, tatăl ei?

— Leni?

Se întoarce, aruncă o privire în încăperea de lângă camera lui Leni. Fusesse camera de oaspeți. Înainte, când mai veneau musafiri. Azi, cămăruța e plină cu lăzi și cutii de carton.

Merge mai departe, se uită în fiecare cameră și îi tot strigă numele. Apoi aleargă iarăși jos, apoi la subsol. Încăperea aceea mare cu masă de ping-pong... Plafoniera se aprinde și aruncă o lumină rece pe tăblia verde din mijlocul camerei goale. Într-o parte, sprijinită pieziș pe o minge mică, albă, e o paletă de ping-pong, de parcă cineva tocmai ar fi jucat cu ea. Era un obiect ieftin, din placaj, de pe care se cojise parțial stratul de cauciuc. N-avea ce căuta acolo. Chiar el o pusese atunci în lada de sub masă.

E paleta ei.

*Se apleacă lângă peretele rece, se uită la
paletă. Gura i se deschide și șoptește:
— Leni.*

2

— În Germania, oficial, există doar aproximativ o sută de analiști de caz, femei și bărbați, care sunt numiți *profler*, mai ales în mass-media. Însă veți constata că titulatura asta, *analist de caz*, este mai potrivită, fiindcă realizarea unui profil se bazează întotdeauna chiar pe o analiză de caz. Un număr infim dintre acești o sută de specialiști sunt psihologi, restul sunt polițiști cu pregătire suplimentară corespunzătoare.

Ca să dea mai multă greutate spuselor sale, Max Bischoff a făcut o pauză retorică, plimbându-și privirea prin amfiteatrul Academiei de Poliție, înainte să și-o îndrepte din nou înspre studenta care pusese întrebarea.

— Dacă vreți să deveniți analist de caz, sunteți deja pe calea cea bună, ca polițistă, dar trebuie să știți că durează foarte mult și că e foarte dificil să ajungi într-o poziție oficială.

A lăsat să se mai scurgă câteva secunde înainte să adauge cu un zâmbet larg:

— Dar cine zice că nu puteți să vă ocupați de analiza unui caz și dacă sunteți un *obișnuit* agent de investigații? Vă doresc tuturor o după-amiază frumoasă și sper să ne revedem luna viitoare!

Imediat s-a stârnit o rumoare, iar cei mai mulți dintre cei aproximativ patruzeci de viitori polițiști s-au ridicat și au părăsit sala.

În timp ce Max era preocupat să-și pună hârtiile în geanta de piele, tânăra la a cărei întrebare tocmai răspunse s-a oprit în fața lui și a zâmbit, netezindu-și o șuviță de păr blond, lung până la umeri. Să fi avut douăzeci și ceva de ani.

— Și dumneavoastră ați făcut exact la fel cum ați zis, nu-i așa? Ați fost agent la Investigații Criminale Düsseldorf și ați folosit tehnici pentru analiza de caz.

O roșeață ușoară i s-a răspândit pe obraji când a adăugat:

— Probabil vă mirați că știu... Sunt un mare fan. Am citit totul despre dumneavoastră, domnule Bischoff.

Max i-a întors zâmbetul în timp ce își închidea geanta.

— Ei, până acum nu s-au scris multe despre mine, slavă Domnului, dar mulțumesc! Cum am spus și adineauri, nu există niciun contraargument ca să nu procedați la fel, doamnă... Îmi cer scuze, mereu am nevoie de două, trei prelegeri până când rețin numele studentelor și studenților mei.

— Brosius. Jana Brosius.

Max își petrecu peste umăr cureaua de la geantă.

— Cursurile mele sunt facultative, Jana, iar faptul că sunteți aici înseamnă deja un început bun.

— Da, așa mi se pare și mie.

I-a întins mâna lui Max și i-a zâmbit.

— Mulțumesc!

— Mulțumesc pentru ce?

— Că ne îngăduiți să învățăm din experiența dumneavoastră, a zis ea, apoi s-a întors și a părăsit sala.

Max a mai privit o vreme spre ușa deschisă și în gând i-a urat Janei Brosius să nu fie nevoită să treacă prin tot ce trecuse el. Apoi, când a vrut să iasă și el din sală, aproape că s-a ciocnit de un bărbat care dădea să intre.

Avea cam patruzeci și cinci de ani, era slab și avea păr scurt, blond-roșcat. Sub ochi i se conturau niște umbre întunecate, ca și cum n-ar fi dormit de mai mult timp.

— Iertați-mă! a zis bărbatul, ridicând mâna în semn de scuză. N-am văzut că... Voiam...

A tras aer în piept și a închis ochii pentru o clipă.

— Sunteți Max Bischoff?

— Da, eu sunt. Și cine sunteți dumneavoastră?

— Mă numesc Benz. Robert Benz.

I-a întins lui Max o carte de vizită pe care sigur o avea deja pregătită în mână. Max a luat-o și, după ce a privit-o scurt, a pus-o în buzunarul de la spate al jeansilor.

— Și unde viați să ajungeți, domnule Benz?

— La dumneavoastră.

Robert Benz se uita în jur; se vedea clar că nu se simțea în largul lui.

— Am așteptat aici, în fața ușii, până când ați terminat prelegerea și au plecat studenții, ca să pot vorbi cu dumneavoastră.

Max a ridicat din umeri.

— Iată-mă-s! Cu ce vă pot fi de folos?

— Am... am nevoie de ajutor.

— În ce privință?

Înainte să răspundă, Robert Benz s-a mai uitat o dată în jur. Între timp, holul devenise aproape pustiu. Mai erau doar câțiva studenți care ieșeau de prin alte săli și se îndreptau spre ieșire.

— Ați fost polițist și, dacă e adevărat ceea ce am auzit, ați fost un foarte bun anchetator. Ceva ca un *profiler*, care... în cazurile...

— Am fost agent criminalist, da, dar asta s-a terminat, acum sunt profesor independent aici, la universitate, l-a întrerupt Max.

Discuția o lua într-o direcție care nu-i plăcea.

— Da, știu, știu. Și dumneavoastră cunoașteți desigur că, în ultimele două săptămâni, în orașul Köln au dispărut două fete.

— Am auzit. Dar, încă o dată, eu...

— Exact ca acum șase ani. Atunci fuseseră trei copii care nu au mai fost găsiți. Făptașul n-a fost prins.

De data asta Benz vorbea foarte repede, ca și cum i-ar fi fost teamă că Max avea să pună capăt discuției înainte să fi auzit tot ce voia să-i spună.

— Îmi amintesc, a zis Max, gândindu-se într-adevăr să pună capăt conversației. Și sunt convins că poliția va face tot posibilul să prindă făptașul. Oricum, nu înțeleg ce doriți de la mine!?

— Aș... aș dori să vă angajez.

— Să mă angajați?

Max a scuturat din cap, cu un zâmbet lipsit de veselie.

— La ce? Și cum de v-a venit ideea asta? Doar nu-s detectiv particular.

Benz a aplecat fruntea și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— E vorba... despre fiica mea, Leni. E una dintre cele trei fete care au dispărut atunci. Avea zece ani.

Lui Max i se păru că doi pumni îi strivesc stomacul, așa cum simțise mereu în ultimele nouă luni, de când părăsise serviciul din poliție, când citea pe undeva despre soarta victimelor unor infracțiuni și a familiilor acestora. Sau când se gândea că făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să devină anchetator și să pună mâna pe cei care, din sete de profit sau ca să-și satisfacă cele mai josnice instincte, le făceau altora lucruri îngrozitoare. Și se mai gândea și la ce făcuse din el meseria asta. Toate durerile acelea. Coșmarurile. Pierderea...

— Îmi pare foarte rău, domnule Benz! Însă repet: sunt sigur că poliția va face tot ce îi stă în putere ca să elucideze aceste fapte.

— Dar e prea puțin. Fiica mea a dispărut acum șase ani și poliția nu i-a dat de urmă. Nu înțelegeți că sunt deznădăjduit?

— Ba da, înțeleg chiar foarte bine, dar totuși, nu eu sunt cel cu care trebuie să vorbiți.

— De ce anume vă este atât de frică?

— Cum adică? a răspuns Max iritat. De unde vă veni ideea că mi-ar fi frică?

— Din ce alt motiv renunță la serviciu un anchetator de mare succes, extrem de

perspicace, încă dinainte de a-și începe cariera cu adevărat?

— Asta...

Asta nu vă privește, ar fi vrut Max să i-o trântască omului, dar s-a abținut, având în vedere cumplita pierdere suferită de cel din fața lui.

— Nu vă pot ajuta, îmi pare rău!

Max s-a întors, dând să treacă pe lângă Robert Benz, care adăugă:

— Totul arată de parcă ar fi din nou aici.

Max s-a oprit și s-a întors iarăși spre Benz.

— Poftim? Ce să înțeleg din asta?

Benz a așteptat ca o studentă să treacă și să se îndepărteze cât să nu-i poată auzi.

— Acum patru zile, când am venit acasă, ghiozdanul ei era pe hol. Exact în locul unde și-l lăsa întotdeauna când se întorcea de la școală. În bucătărie era pusă masa pentru trei persoane, pe locul ei era o păpușă pe care mama mea o croșetase pentru ea. În subsol, pe masa de ping-pong era paleta ei, ca și cum tocmai ar fi jucat. Totul era ca înainte de dispariția ei. Numai că pe Leni n-am reușit s-o găesc.

— E într-adevăr ciudat, a mormăit Max gânditor. Al treilea tacâm era pentru soția dumneavoastră?

— Da, oricum, am divorțat între timp. Căsnicia noastră n-a făcut față pierderii copilului. Trăiesc singur. Dar Leni n-are de unde să știe asta.

Max a încuviințat din cap.

— Înțeleg. Și sunteți sigur că acolo erau chiar ghiozdanul și păpușa ficei

dumneavoastră? Nu s-ar fi putut ca cineva...

Benz a scuturat energic din cap.

— Nu, nu se poate. Odată, am trecut cu mașina peste ghiozdan, din greșeală. Încă se mai văd urmele. Iar păpușa a croșetat-o mama. Am recunoscut-o pe loc, e unicat.

— Ați povestit asta poliției?

— Nu.

— Nu? De ce nu?

Bărbatul avea un zvâcnet în colțul gurii și Max și-a dat seama că făcea eforturi să se stăpânească.

— În ceea ce o privește pe soția mea – nemaiținând seama de faptul că despărțirea n-a fost plăcută și că amândoi nu dorim să mai auzim vreodată unul de altul –, n-aș ști nici măcar unde aș putea să dau de ea. La un moment dat, s-a mutat în Andaluzia cu noul ei prieten. Ca să se distanțeze de toate astea, cum mi-a spus ultima oară la telefon. Iar poliția... Din punctul meu de vedere, nu există decât două explicații pentru tot: ori Leni s-a întors într-adevăr – ceea ce îmi doresc mai mult decât orice –, ori făptașul joacă cu mine un joc pervers, de o cruzime fără seamăn. Oricare ar fi, eu *trebuie* să aflu ce se petrece, dar nu cred că poliția, care timp de șase ani n-a aflat nici cea mai vagă urmă, îmi va fi acum de ajutor. Însă dumneavoastră puteți.

Robert Benz a tras aer în piept.

— Vă rog, ajutați-mă să aflu ce s-a întâmplat cu copilul meu! Și dacă mai trăiește. Am strâns niște bani și sunt gata să vă plătesc bine.

Privirile lui Max treceau pe lângă Benz și în timpul ăsta prin minte îi fulgerau imagini din trecut și se redeschideau răni care abia începuseră să se vindece, prinzând crusta fragilă a timpului. Totul se răzvrătea în el și se împotrivea acelui sentiment pe care reușise să și-l înăbușe de nouă luni încoace și pe care, dintr-odată, îl resimțea.

Dorința aceea... acel *imbold* de a-i scoate din circulație pe ticăloșii care făceau asemenea lucruri.

După un moment în care gândurile și amintirile s-au tot rostogolit în mintea lui Max, Benz înaintă un pas, astfel încât între ei nu mai rămaseră decât câțiva centimetri. Max vedea cât se poate de bine lacrima care i se desprindea din colțul ochiului.

— Mai gândiți-vă. Vă rog!

3

Când el părăsește campusul, ea se tupilează în spatele tufei. În niciun caz nu trebuie s-o vadă. În timp ce el se îndreaptă spre parcare, privirea ei îl urmărește printr-un gol între crengi, ca și cum ar fi înțeleasă de ceața lui. Totodată, ascultă ce se petrece înăuntrul ei și caută o involburare de sentimente, dar nu găsește decât mereu același vid rece.

Părăsește ascunzătoarea, își pune casca cu vizieră fumurie și urcă pe motocicletă 125cc pe care a lăsat-o chiar lângă tufă.

Îl urmărește cum deschide portiera și urcă în mașină. Câteva secunde mai târziu pornește motorul. Când mașina iese din parcare, se ia după ea.

În traficul intens din centrul orașului Köln are grijă să lase mereu două, trei mașini între ei și, între timp, gândurile i se învârt în jurul anilor din urmă. Deja a renunțat de multă vreme să li se mai împotrivească sau să-și frământa mintea, întrebându-se cum ar fi putut să fie viața ei dacă nu s-ar fi întâmplat ce se întâmplase. A înlocuit gândurile astea cu o binefăcătoare răceală care făcea să încremenească în ea orice sentimente. Și această răceală a adus cu ea încă ceva: o judecată limpede, netulburată de emoții.

*De atunci se poate gândi la cele întâmplăte
ca la un film văzut cu mult timp în urmă. Și
chiar asta face. În fiecare zi.*

*Se îndreaptă spre unul dintre nenumăratele
semafoare. Se face galben chiar când trece el.*

*Mașina din fața ei frânează și o obligă să
oprească și ea. Pentru câteva secunde mai
zărește partea din spate a mașinii lui, care apoi
dispare la o cotitură.*

*L-a pierdut. Ascultă din nou ce se petrece în
ea.*

O lasă rece.

4

Ajuns acasă, în locuința din Düsseldorf-Unterbilk, Max și-a aruncat cheile în castronul de lemn de pe măsuta din hol, și-a lăsat geanta jos și s-a dus la bucătărie. A scos un pahar din dulap și a luat sticla cu vin de pe blatul de lucru, de lângă aragaz. Marchesi di Barolo, 2015. O deschisese cu o seară înainte și băuse doar un pahar.

Sigur că începutul după-amiezii nu era momentul în care obișnuia Max să bea, dar acum avea senzația că o gură de vin i-ar face bine.

Și-a umplut paharul pe un sfert, s-a dus cu el în camera de zi și l-a pus pe masa joasă, înainte să se lase să cadă pe canapea.

Chiar dacă nu acceptase să fie angajat, Robert Benz și povestea lui nu-i mai ieșeau din minte. Max nu-și putea închipui că un răufăcător, care răpise sau poate că și omorâse o fetiță, începea, după șase ani, să joace un joc înfiorător cu tatăl copilului. Așa ceva contrazicea orice modele comportamentale ale delincvenților sexuali și ale pedofililor. Atenția lor se îndrepta exclusiv asupra victimelor, nicidecum asupra celor din familie.

Însă măcar la fel de improbabil era și ca fata să se fi întors totuși după atâta timp, să

lase în casă indicii atât de clare și după aceea să dispară din nou.

Cu o mișcare aproape mecanică, și-a scos telefonul din buzunar, a selectat numerele favorite și un nume, apoi a dus telefonul la ureche.

— Aici Böhmer, ce-i? s-a auzit după al doilea apel glasul prost dispus al fostului său partener, iar Max s-a mirat.

Böhmer nu era renumit pentru un fel de-a fi politicos și prietenos, dar de când plecase Max din poliție și nu se mai vedeau decât foarte rar, se bucura mereu când îl suna.

— Ah, ce ți-a cășunat? Acum regreti cumva iarăși că nu te-ai pensionat totuși mai devreme?

— Max?

Deja suna altfel.

— Scuză-mă, nu-mi apare numele tău. Rahatul ăsta de telefon...

Max a izbucnit în râs.

— Ce-i cu el?

— E nou. Asta-i cu el. Cineva din conducere a decis că trebuie să primim telefoane noi. Armele noastre de serviciu sunt atât de învechite, încât mai bine am arunca cu ele după infractori decât să tragem, dar important e că primim telefoane noi. Porcăria asta modernă refuză prin orice mijloace să preia lista de contacte. Am să-l dau de perete dacă o ține tot așa. Dar îmi pare bine că mă suni. Ce mai faci?

— Bine, deocamdată.

— Mă bucur să aud asta. Și Kirsten?

— Terapia o ajută mult, a depășit problema uimitor de bine. Ce se întâmplă în sufletul ei nu pot să spun. Am senzația că există un zid pe care nu pot să-l străpung. Dar e posibil să mă și înșel.

— Nu-i de mirare. La ce i-a făcut individul...

— Ia zi, a schimbat Max tema, poți să-mi spui ceva în legătură cu copiii dispăruți din zona Köln?

Böhmer a scos un șuierat.

— Adică în afară de faptul că doresc să dea ciuma peste mizerabilul vinovat de toate astea? Nu multe. Pentru așa ceva ar trebui să te adresezi colegilor din Köln. Dar de ce întrebi? Credeam că ai terminat-o cu munca în poliție.

— Așa și e. În principiu. Dar azi, la universitate, am fost abordat de un bărbat a cărui fiică a fost răpită în urmă cu șase ani.

— Ciudat. Sunt multe indicii că făptașul e același ticălos ca atunci. Dar sigur ai citit deja în presă.

— Da.

— Și? Ce voia de la tine?

— Voia să mă angajeze.

— Cum?

Böhmer a izbucnit într-un râs lătrat.

— Și la ce anume se așteaptă de la tine? Să-i cauți flica, după șase ani? Chiar crede că mai trăiește?

— Da, crede că e posibil. O poveste destul de aiurită. Zice că, venind acasă, i-a găsit ghiozdanul. În bucătărie, masa era pusă și pentru ea și, în plus, era acolo și o păpușă pe care fata o avusese la ea când a dispărut.

— Poate că cineva își permite o glumă foarte proastă?

— Dar cum să ajungă cineva la lucrurile ei? Zice că ghiozdanul are niște urme anume. L-a recunoscut imediat.

— Și de ce vine cu asta la tine și nu se duce la poliție?

— Poate fiindcă îi este teamă că vor râde colegii tăi de el, exact ca tine, adineauri?

Uluit, Max își dădea seama că începuse să-ți țină partea lui Robert Benz în decizia de a-l angaja.

— Sigur nu va râde niciun coleg după ce va fi ascultat povestea, a zis Böhmer gânditor, dar totuși cred că înțeleg de ce a venit la tine.

— Da? Chiar? Îmi zici și mie?

— Niciun copil dispărut atunci n-a mai apărut. Nici viu, nici mort. Omul ăsta ar vrea să știe în sfârșit, după șase ani, ce s-a întâmplat cu copilul lui și dacă nu cumva chiar mai trăiește și, ca să afle, se duce la cel mai bun pe care îl știe.

— Sunt alți anchetatori buni, care încă sunt în câmpul muncii.

— Da, dar niciunul nu are perspicacitatea ta și...

— Și mai ce? a insistat Max, văzând că Böhmer nu continuă.

— Și nu cunosc pe nimeni care să se țină cu atâta îndârjire de un caz, așa cum faci tu.

— Ei bine, eu...

— Ai să te ocupi de caz?

— Nu, a răspuns Max, dar abia după o scurtă pauză.

— Nu sună foarte convingător. Cred că povestea asta ți-a redeșteptat instinctul de vânător.

Böhmer avea dreptate, a recunoscut Max în sinea lui.

— Instinct de vânător... cum sună asta!

Böhmer pufnea.

— Poate că ar trebui să accepți.

— Mulțumesc pentru părere, dar n-am s-o fac. Tocmai de asta m-am oprit! Ca să nu mai am de-a face cu asemenea demenți, care se iau până și de familia mea fiindcă vor să se răzbune pe mine. Și sigur n-am să încep iar cu toate astea pe cont propriu.

— Uneori mi-aș dori să investighez ca detectiv particular. De exemplu, atunci când îmi râde în nas vreun mizerabil, fiindcă trebuie să mă țin de nenorocitele alea de regulamente de serviciu, iar din cauza asta nu pot să dovedesc nimic în ceea ce-l privește.

— Trebuie să închid acum, a zis Max, simțindu-se ca și cum ar fugi de ceea ce ar mai fi putut să zică fostul lui partener.

— Max?

— Da?

— Știi că, indiferent dacă îl ajuți sau nu, el trebuie totuși să-i anunțe pe colegii din Köln de întâmplarea cu reaparitia lucrurilor copilei.

— Da. Ne mai auzim.

Max a încheiat conversația fără să mai aștepte vreun răspuns. A pus telefonul pe masă, a luat o gură de vin, apoi s-a sprijinit de pernele canapelei. A dat capul pe spate și a închis ochii.

N-a durat mult până când în fața ochiului lăuntric a apărut un chip. Un spirit răuvoitor, pe care nu-l mai văzuse o vreme și de care crezuse că scăpase definitiv. Chipul era al celui care o răpise și o torturase pe Kirsten, sora lui, și era schimonosit de un rânjet diavolesc, batjocoritor. Imaginea a pălit după un timp și în locul ei a văzut o siluetă întunecată; clar era doar conturul, parcă decupat cu foarfeca, și totuși știa că era imaginea unui copil. O fetiță cu părul legat într-o coadă. Brațele negre, aparent bidimensionale, erau ridicate și se întindeau spre el. Căutând ajutor. Cu disperare.

Max a deschis ochii și a scuturat din cap ca să alunge închipuirea. S-a aplecat în față, a ridicat paharul cu vin, dar l-a pus jos și a luat telefonul mobil. Câteva secunde mai târziu s-a auzit glasul familiar al surorii lui.

— Max? Mulțumesc că mă suni! Acum sunt la cumpărături. Putem vorbi mai târziu? Știi, e greu să cumperi și să vorbești la telefon în același timp când ești în scaun cu roțile.

— Da, sigur, nicio problemă. Voiam doar să știu că te simți bine.

— Ești un drăguț. Da, mă simt bine. Și tu? Se aude un fel de... apăsare în glasul tău.

— Nu, n-am nimic, a mințit el. Termină-ți cumpărăturile. Te sun mai încolo.

După ce a închis, s-a frecat pe față cu mâinile, ca și cum astfel ar fi putut să îndepărteze anxietatea care puneă tot mai mult stăpânire pe el; și furia care încolțea la gândul că un răufăcător reușise iar să-i ocupe

mintea; că a *trebuit* să i-o ocupe, indiferent că el ar fi vrut sau nu.

Unul dintre acei demenți care le pricinuiau celorlalți o înflinită suferință și care prea des rămâneau neprinși. Și chiar dacă vreunul putea fi băgat după gratii, alți doi apăreau în urma lui, asemenea capetelor hidrei. Cuvintele lui Böhmer răsunau înlăuntrul lui: „Uneori mi-aș dori să investighez ca detectiv particular. De exemplu, când îmi râde în nas vreun mizerabil, fiindcă trebuie să mă țin de nenorocitele alea de regulamente de serviciu, iar din cauza asta nu pot să dovedesc nimic în ceea ce-l privește.”

Desigur că aflase, încă înainte de vizita lui Robert Benz la universitate, că la Köln dispăruseră iarăși două fete, dar reușise să se țină departe, să nu se gândească la asta.

Însă acum exista un tată și un nume. Leni, fiica lui Robert Benz, care era dată dispărută de șase ani. Și așa se apropia de el și cazul celor două fete dispărute de curând. Ca și atunci, nici ele nu se întorseseră acasă după terminarea cursurilor.

Max s-a aplecat într-o parte, a scos cartea de vizită din buzunarul de la pantaloni și a privit-o pentru un timp. Apoi a pus-o pe masă, îngropându-și fața în palme.

5

Sunetul telefonului l-a smuls pe Max din somn. Se întinsese pe canapea ca să închidă ochii pentru câteva minute, relaxat, și probabil că adormise. Pe jumătate buimac încă, și-a dat seama că în camera de zi era aproape întuneric. A găsit telefonul pe pipăite și a aruncat o privire pe ecran, înainte să accepte convorbirea. Era Kirsten.

— Salut, surioară! a zis răgușit, dar și-a dres glasul.

— Dormei? Îmi pare rău!

— Nu, nicio problemă. M-am întins doar puțin, chiar nu voiam să dorm. Ce oră e?

— Opt fără douăzeci. Tot așa de rău dormi noaptea?

Dintr-odată glasul ei suna blând, ca al unei mame care își făcea griji pentru copilul ei. Deși ea trăise lucrurile acelea îngrozitoare.

— E suportabil. Mă trezesc de mai multe ori, iar apoi mi-e greu să adorm din nou.

— Încă te gândești des la slujba ta din poliție, nu-i așa?

— Ce ți-a venit? Nu, în mod obișnuit, cam deloc.

— În mod obișnuit? Max? Îmi dau seama după glasul tău că ceva nu-i în ordine.

— Ce bine mă cunoști! hohoti el, într-un fel care semăna a râs.

— Ești fratele meu.

— Azi am avut o întâlnire ciudată, care nu-mi mai iese din minte.

I-a povestit despre discuția cu Robert Benz și despre cât de tare îl tulbura.

— Regreți acum că ai plecat din poliție?

— Nu. În niciun caz n-aș vrea să mai lucrez ca polițist. Experiențele pe care le-am avut... la care ai fost supusă și *tu*, îmi sunt de-ajuns. Sunt prea mulți demenți pe lume.

— Dar dacă n-ar mai vrea nimeni să facă jobul ăsta, vor fi și mai mulți. A fost îngrozitor ce s-a întâmplat și n-aș vrea să mai trec vreodată prin așa ceva, dar în timpul acela scurt, cât ai lucrat la Investigații, ai scos din joc câțiva răufăcători și, astfel, probabil că ai salvat mulți oameni. Și uite că acum un asemenea individ umblă liber și răpește fetițe. Nici nu vreau să mă gândesc la ce le face. Să nu mă înțelegi greșit, nu vreau să te conving să te întorci în poliție, dar te cunosc și sunt sigură că tocmai treburile astea îți trec prin minte. Și mi-e greu să suport gândul că, temându-te pentru mine, ai renunțat la slujba la care ai visat încă din copilărie.

— Am mai avut discuția asta de câteva ori, Kirsten. Și știi că nu e vorba doar despre atât. Ca polițist, n-ai șanse, în general, fiindcă situațiile nu sunt comparabile. În timp ce urmăriții fac numai ce vor ei și nu le pasă de legi nici cât negru sub unghie, ca polițist ești legat de regulamente și, la orice pas pe care îl faci, trebuie să iei în calcul că va fi cineva care să se plângă că ți-ai încălcat atribuțiile sau, și mai rău, că un superior îți va pune piedică

fiindcă îi este frică de vreun scandal pe internet sau se teme pentru cariera lui. Un porc ca ăsta stă și te scuipă între ochi, zâmbind, iar tu pur și simplu nu poți să faci nimic, fără să te aștepți la niște măsuri disciplinare. Aia scot arma și te iau la țintă, Kirsten, și până ce ajungi tu să chibzuiești dacă și cum ai voie să reacționezi „potrivit regulamentelor de serviciu”, ei au și împușcat pe careva. Și chiar dacă reușești să prinzi câțiva indivizi dintr-ăștia, se găsește câte un judecător din vreo instanță suprasocială care fie îi face scăpați cu o pedeapsă ridicolă, fie îi achită imediat. Fiindcă au avut o copilărie grea. Sau pentru că erau beți morți când au comis fapta. De atâta înțelegere pentru răufăcători, unii juriști grijulii ajung să uite cu totul de soarta victimelor. Lupta asta nu e dreaptă, pur și simplu, iar ca polițist, nu poți decât s-o pierzi, până la urmă.

A urmat o pauză în care Max și-a ascultat propria respirație.

— Ah, Max! a oftat Kirsten. Ai dreptate, am mai avut discuția asta de câteva ori și de fiecare dată constat cu câtă patimă mai ții la meseria la care totuși nu vrei să te întorci sub nicio formă. Oare oferta omului ăstuia n-ar fi ceva la care măcar să te mai gândești? Ai putea să ajuți la prinderea individului fără să fii nevoit să te enervezi cu toate regulamentele de serviciu.

— Îmi recomanzi cumva să lucrez ca detectiv particular?

— Îți recomand să-ți asculți inima, Max, a zis ea și, văzând că el nu răspunde, fiindcă nu

știa ce să spună și nici cum să-și ordoneze gândurile care îi zumzăiau în cap ca un roi de albine, Kirsten adăugă cu glas hotărât: Ar trebui s-o faci.

— Eu... nu știu ce să fac. Trebuie să mă gândesc. Măine-dimineață mai am treabă la universitate. Apoi vin la tine și pregătim împreună ceva bun de mâncare, ce părere ai?

— Grozavă idee. Mă bucur. Pe mâine, deci.

— Pe mâine.

Max a pus telefonul deoparte și s-a ridicat. Cu mâinile înfundate în buzunarele jeanșilor a început să se plimbe prin cameră. Se simțea atât de răscolit, cum de mult timp nu mai fusese. Cu povestea și cu oferta lui, Robert Benz îl atrăsese într-o dilemă, între două universuri emoționale extreme. Pe de-o parte, era furia că iarăși trebuia să se gândească la lucruri pe care reușise să le reprime. Pe de alta, dintr-odată, se simțea ca și cum trupul i-ar fi fost străbătut de o nouă energie, ca și cum de pe el s-ar fi desprins o lentoare, care, în ultimele luni, îi stătuse pe umeri ca o pătură udă. Era tot un rezultat al întâlnirii cu Benz.

Privirea i-a căzut pe laptopul închis de pe masă. Din doi pași a ajuns la el, s-a așezat și l-a deschis. Apoi a intrat pe Google și a scris: „fete dispărute în Köln”.

Lista era lungă și cuprindea mai ales linkuri spre relatări de presă online care vorbeau despre fetele dispărute pe un ton când incitant, când neutru.

După câteva minute, Max s-a ridicat, a luat din sertarul de sus al comodei un carnet de însemnări și un pix și s-a așezat din nou. Apoi

a început să cerceteze. A citit articol după articol, de cele mai multe ori aflând cam același lucru, iar când găsea undeva informații pe care încă nu le știa, și le nota.

Cele două fete aveau șapte și, respectiv, nouă ani și dispăruseră după ce ieșiseră de la școală, la diferență de zece zile. Mergeau la școli diferite. Fiindcă dispariția copiilor amintea de cazurile care avuseseră loc cu șase ani înainte, procuratura hotărâse să facă publice fotografiile pe internet, pentru căutare. Cea mai mică dintre cele două, Lea, avea părul blond, până la umeri, și nasul cârn, presărat cu pistrui, ca și pielea obrajilor de sub ochii verzi.

Sofia, cea de nouă ani, era mai curând brunetă, cu păr lung și negru și ochi aproape negri. Max și-a zis că probabil familia ei provenea dintr-o țară sudică, Italia sau Spania. Nici prietenele, nici profesorii nu puteau să ofere informații utile. Nu existau martori și nici cineva care să fi observat ceva neobișnuit pe străzile din apropierea școlilor. Nici în familiile fetelor, nici în vecinătate nu existau locuri îndoielnice sau persoane suspecte. Lea și Sofia dispăruseră fără urmă, pur și simplu.

Max a pus jos pixul, s-a lăsat pe spate și a închis ochii.

Ai vrea să răpești un copil. O fetiță. N-o faci pentru prima oară, nu te bazezi pe întâmplare. Zile în șir ai studiat zona la ora prânzului, când majoritatea copiilor termină cursurile. N-ai stat într-un loc unde să fii văzut de cineva care, până la urmă, să-și amintească de tine. Nu, pur și simplu umbli pe acolo. Poate pe o stradă

secundară sau pe o străduță îngustă din apropierea școlii. Pe acolo nu trec foarte mulți copii, dar nici nu va observa nimeni dacă tu... Nu, stop, nu o străduță îngustă. Trebuie să fie o stradă unde poți să-ți parchezi mașina. În ziua de azi nu mai poți să-i convingi pe copiii de vârstă asta să vină cu tine doar oferindu-le niște ciocolată sau acadele. Și nicidecum atunci când, după șase ani, te-ai hotărât să vânez iarăși în vechiul tău sector. Totul trebuie să meargă repede. Trebuie să-i ademenеști la mașină cu o întrebare, iar restul trebuie să se întâmple în câteva clipe. Deci o stradă secundară.

De ce te hotărăști pentru Lea? Are ceva anume ce o face interesantă pentru tine? Ai urmărit-o înainte și ai ales-o, sau o vrei pe ea fiindcă trece pe acolo într-un moment prielnic pentru tine?

Max s-a aplecat și s-a uitat iarăși atent la fotografiile celor doi copii, după ce le-a salvat pe monitor, în două ferestre alăturate. Fetele erau total diferite. Max privi în gol, pe lângă monitor.

O ai pe Lea în mașină. Probabil că ai adormit-o ca să nu-ți facă probleme în timpul drumului. Unde te duci cu ea? La tine acasă? În pădure? Într-o ascunzătoare? Și apoi întrebarea întrebărilor: ce faci cu ea? Și ce faci după aceea?

Privirea lui Max s-a îndreptat din nou spre monitor, spre chipurile celor două fete; și din nou și-a rostit în minte: *Ce faci cu ea?*

Max s-a ridicat, s-a dus la masa de lângă canapea și a luat mobilul și cartea de vizită a

lui Robert Benz.

11.11.2011

6

Stă pe scaunul din bucătărie și privește țintă păpușa care încă e pe masă. Între timp nu mai poate să distingă detaliile, fiindcă aproape e noapte. Nu-i trece prin minte să aprindă lumina.

A strâns vesela, dar n-a atins păpușa. Ceva din el îi spunea să n-o facă. Privirea i se desprinde din nou de pe mica figurină croșetată, cu păr blond, de lână, ca să se agațe de ghiozdanul pe care îl pusese lângă el, pe banchetă. Pe locul lui Leni. Alături e jacheta tricotată. Și se întreabă iarăși, așa cum a făcut-o deja de o sută de ori în ultima oră, cum e posibil ca obiectele acelea să fi apărut în casa lui. După atâta timp. Lucrurile acelea personale, pe care Leni le avusese atunci la ea.

Oare e posibil să se fi întors? Și dacă chiar ar fi adevărat – ea unde-i? Și de ce pune ghiozdanul pe hol și păpușa pe masă, iar apoi dispare din nou?

Tresare la sunetul telefonului. De ce se aude totul mai tare și mai strident în întuneric?

Aparatul e pe blatul de lucru, lângă aragaz, cu ecranul în jos, ca o pată neagră în lumina tulbure. Se ridică, ia telefonul, preia apelul și spune: „Benz.”

Nu primește niciun răspuns, aude doar o respirație precipitată. „Alo? Cine-i acolo?”

*Așteaptă iarăși o reacție, care vine chiar când
dă să închidă. Glasul acela ascutit sună ca al
unei fetițe. Nu, se corectează el, sună ca și când
cineva ar imita o fetiță. E înfiorător, aproape
dement. Și cântă.*

*Beznă, beznă, beznă, beznă,
licuricii doar în sorg
buha țipă de departe,
miez de noapte.
Corbii negri croncănesc
Și fantomele scâncesc:
ui, ui, uii!*

*Pe brațe i se face piele de găină, în timp ce pe
șira spinării se târăște un fior de gheață.*

— Leni?

*Glasul lui e subțire. În locul unui răspuns
aude din nou respirația sacadată.*

— Leni, dacă tu ești, te rog, zi ceva!

Beznă, beznă, beznă, beznă,

*repetă glasul prefăcut, de fetiță, strident, apoi
apelul se închide.*

*Coboară încet mâna în care ține telefonul și
se sprijină de blatul de lucru.*

*Beznă, beznă, beznă... Un cântec pentru
copii, pe care mama lui îl cânta mereu
împreună cu Leni. Cu mult timp în urmă. Lui nu
i-a plăcut niciodată. Se întoarce ca în transă
înspre scaun, se așază încet și se uită țintă la
păpușă.*

7

Max n-ar fi putut să spună cât șezuse acolo, cu ochii la cartea de vizită, dar cu privirea îndreptată totuși spre depărtări. Se mințea, zicându-și că duce o luptă lăuntrică, dar care era deja decisă – și știa asta, de fapt.

A luat telefonul cu o mișcare aproape mecanică, a deblocat ecranul și a format numărul de pe cartea de vizită. Apoi a dus telefonul la ureche.

— Benz, s-a auzit o voce, după patru apeluri, un glas care amintea doar pe departe de cel al bărbatului care voia să-l angajeze acum câteva ore.

Suna ostenit și firav.

— Sunt Max Bischoff. E totul în ordine la dumneavoastră?

A urmat o scurtă pauză înainte ca bărbatul să răspundă.

— Nu înțeleg întrebarea, domnule Bischoff. Doar v-am povestit de ce vreau să vă angajez. Cum să fie totul în ordine?

— Aveți un glas foarte obosit, de aceea întreb, a răspuns Max, care n-avea chef de asemenea subtilități.

— Îmi pare rău! Sunt destul de năucit. Bine că sunați. Mă veți ajuta?

— Încă nu știu.

— Deja e mai bine decât acel *nu* categoric de la universitate.

— Aș vrea să aflu mai multe despre împrejurările în care a dispărut fiica dumneavoastră acum șase ani.

— Bine. Ce vreți să știți?

— Nu la telefon. Aș vrea să și văd obiectele lui Leni, cele care au reapărut la dumneavoastră acasă.

Era adevărat, dar numai pe jumătate. Pe Max îl interesa, de asemenea, unde și cum trăia Robert Benz.

— Cel mai bine ar fi să vin la dumneavoastră.

— Ăăă, da, sigur... a răspuns Benz, evident surprins de propunerea lui Max. Când?

Max s-a gândit că a doua zi, după cursurile de la universitate, urma să se întâlnească cu Kirsten.

— Aș avea timp acum.

— Acum? E trecut deja de ora opt, cu siguranță...

— Domnule Benz, vreți sau nu să vă ascult povestea?

— Da, bineînțeles, deci... bine. Atunci chiar acuși.

— Care-i adresa?

Benz i-a spus o adresă din Köln-Brück, un cartier de pe malul drept al Rinului, din sectorul Kalk. Max a luat carnetul și pixul, mereu la îndemână pe marginea mesei, și a notat strada și numărul casei.

— Cam în trei sferturi de oră sunt la dumneavoastră. Pe curând!

După ce a pus telefonul deoparte, a mai șezut un moment, gândindu-se dacă nu cumva era pe cale să facă o greșală. Apoi fotografiile cu Lea și Sofia i-au apărut din nou în fața ochilor. Niște fetițe ale căror vieți ar fi trebuit să însemne încă joacă și râsete lipsite de griji și care acum erau ori foarte înfricoșate și rănite, ori poate chiar moarte. Indiferent ce ar fi fost, viața li se schimbase în mod brutal, copilăriei lor senine i se pusese capăt fără milă. Fiindcă așa hotărâse un mizerabil oarecare.

Max se ridică brusc. Nu putea continua să se poarte ca și cum, de când predase legitimația de serviciu, nu-l mai privea nimic din ceea ce se petrecea în jurul lui.

Lui Max i-au trebuit patruzeci de minute ca să ajungă de la locuința lui din Unterbilk până la adresa din Brück, timp în care a înlăturat și ultimele îndoieli privind ce avea de gând să facă și s-a concentrat asupra discuției pe care urma s-o poarte cu bărbatul care credea că fiica lui, dispărută în urmă cu șase ani, reapăruse pe neașteptate. Lui Max scenariul ăsta i se părea cât se poate de neverosimil, în cazul în care Leni fusese victima aceluiași făptaș care le răpise acum pe celelalte fete. Din tot ce știa el despre profilul unui infractor și despre analiza de caz, faptul că în toți acei ani nu fusese găsit cadavrul niciunui copil dispărut nu susținea decât puțin sau chiar deloc ipoteza că aceștia mai trăiau; dimpotrivă, era posibil ca făptașul să se fi *debarasat* de trupuri cu foarte multă grijă,

știind că altminteri erau șanse să se găsească urme de-ale lui pe vreo victimă.

După ce a parcat pe stradă, la adresa dată, Max a coborât din mașină și a privit casa cu etaj. Părea îngrijită, chiar dacă fațadei de un galben murdar i-ar fi prins bine un var proaspăt. Grădina mică din față, acoperită de tufișuri, era străbătută de o alee făcută din dale de piatră, care ducea la cele două trepte din fața ușii întunecate, de lemn.

Arătase totul la fel și atunci când mica Leni părăsise casa pentru ultima oară? O urmărise vreodată răpitorul până aici?

Unii răufăcători simțeau un fior de plăcere în plus dacă, înainte de a-și pune în aplicare planul, își urmăreau următoarea victimă în mediul în care trăia, dacă îi vedeau cu ochii lor pe oamenii cărora curând aveau să le ia cu de-a sila copilul, revărsând asupra lor o nesfârșită suferință. Asta le creștea senzația că aveau putere asupra altora.

Max intră în grădină pe poarta deschisă, care îi ajungea până la șold, și imediat fu în fața ușii. Pe plăcuța soneriei, deja destul de ștearsă, se putea citi: Familia Benz.

La numai câteva secunde după ce a apăsător butonul, ușa s-a deschis și în fața lui Max a apărut Robert Benz, cu un zâmbet nesigur pe chip.

— Chiar ați venit repede, a zis în timp ce s-a aplecat puțin și a aruncat o privire în dreapta și-n stânga, înainte să-i facă loc lui Max să treacă. Vă rog, intrați!

Holul era bine luminat, tapetul alb indicând că, spre deosebire de fațadă, aici se

văruise de curând. Privirea lui Max se plimba prin hol și își repeta în gând tot ce vedea, o obișnuință pe care o deprinsese încă de când lucra în poliție. Așa putea să rețină mai bine amănuntele.

În dreapta, scara spre etaj; alături, dulăpiorul pentru chei; de cealaltă parte, un cuier făcut din patru scânduri închise la culoare, cu cârlige din fier forjat; lângă el, o măsuță cu un castron în care se aflau tot felul de mărunțișuri. Amenajare standard a zonei de acces, tipică unei familii din clasa de mijloc.

— Vă rog, pe aici!

Benz arată spre o ușă întredeschisă de pe partea stângă. Încăperea – cameră de zi și totodată sufragerie – era surprinzător de spațioasă și mobilată spartan, dar plăcut. Și aici părea că se renovase de curând.

— Poate că încă pare cam gol aici, a zis Benz, arătând spre canapeaua de culoare coniac, din dreapta. Am început abia de curând să schimb totul. Mobila veche, tablourile și accesoriile... zilnic îmi aminteau...

— Înțeleg foarte bine, a spus Max și s-a așezat. Locuiți singur?

— Da. Încă n-am reușit să am o nouă relație. Nu din cauza fostei soții, ci din cauza lui Leni. Nu pot să explic de ce, dar mi se pare că aș trăda-o. Vreți să beți ceva?

— Nu, mulțumesc! Haideți să stăm de vorbă!

S-a așezat și Benz, arătându-și din nou zâmbetul nesigur.

— Da, bine. De asta ați și venit aici. Deci, ce vreți să știți?

— În primul rând, în afară de lucrurile astea care au apărut dintr-odată, a mai fost ceva ciudat?

Max avea senzația nedefinită că Benz tresărise la întrebare, dar apoi bărbatul a scuturat din cap.

— Nu.

— Deci n-au mai apărut și alte obiecte care să-i fi aparținut, nicio veste, de orice fel, nimic.

— Exact.

— Bine. Numele Leni e cumva o prescurtare?

— Poate că prescurtare nu e cuvântul potrivit. De fapt, o cheamă Lena, dar din felurite motive toți i-au zis Leni, de la început.

— OK. Atunci povestiți-mi despre ziua în care a dispărut Leni.

Înainte să încuviințeze din cap, Benz a coborât ochii, privind în gol.

— Da, deci... dimineața, Leni a plecat de acasă ca întotdeauna, pe la ora 7:30.

A ridicat iarăși capul și l-a privit pe Max.

— Nu e departe până la școală și, în mod normal, ar mai fi avut timp destul dacă ar fi plecat și cu zece minute mai târziu, dar ei îi plăcea să piardă vremea pe drum, de aceea a și întârziat de câteva ori, la început. Așa că mereu o trimiteam puțin mai devreme.

A făcut o pauză.

— Atunci a fost ultima oară când am văzut-o.

— Prin urmare, erați acasă. Am văzut pe cartea de vizită că sunteți agent de asigurări, așa e?

— Da, am o agenție în centru, împreună cu un partener. De aceea nu era nicio problemă să pornesc abia după ce pleca Leni.

— Și soția dumneavoastră?

— Fosta soție. După nașterea lui Leni, a rămas acasă. Am convenit că nu dorim să lăsăm să ne crească copilul o persoană străină.

Max a scos din buzunarul interior al sacoului un carnet care avea atașat un pix. Alt obicei pe care și-l păstrase de când lucrase în poliție.

— Și, deși soția era acasă, dumneavoastră erați cel care trimiteați dimineața copilul la școală?

— Da.

Benz a făcut o mică pauză înainte să adauge:

— Aveți copii, domnule Bischoff?

— Nu, răspunse Max, ridicând ochii din carnet.

Benz dădu din cap.

— Așa se explică întrebarea. Anii aceia ai copilăriei în care, ca părinte, poți să ai grijă de copil, cu iubire și atenție, ca să-i fie bine, să se simtă ocrotit, anii în care poți să-i influențezi viața viitoare trec incredibil de repede. Nu voiam să ratez niciun moment. Soarta a dovedit că decizia a fost corectă.

Max vedea că ochii bărbatului deveneau sticloși.

— Când și cum ați observat că ceva nu e în regulă?

— Stephanie, fosta soție, m-a sunat chiar când eram în drum spre un client. Trecuse cam jumătate de oră de când Leni ar fi trebuit

să fle deja acasă. Mai întâi am liniștit-o. Doar știa că, uneori, fiica noastră umblă aiurea și uită de toate. Ea a sunat-o pe mama prietenei lui Leni, de la care a aflat că Leni nu fusese deloc la școală în ziua aceea.

— Ah, n-a fost deloc... Credeam că a dispărut abia pe drumul de întoarcere acasă. Dacă sunt corect informat, așa a fost la toți ceilalți copii. Și acum, la fel, în cazul celor două... E ciudat.

Benz a ridicat din umeri.

— Da, așa a zis și cel care conducea ancheta atunci. Poate că e un semn că pe Leni făptașul n-a... Adică, dacă răpirea s-a petrecut altfel decât în cazul celorlalte, atunci poate că și făptașul este altul și poate că ea chiar mai trăiește, și acum s-a întors.

— Mai știți cum îl chema pe cel care a condus investigațiile? a întrebat Max, ca să-l abată de la acest gând.

— Sigur n-am cum să-l uit. El e motivul pentru care acum nu m-am adresat poliției, ci dumneavoastră. Cu mine s-a purtat cumva de-a dreptul... grosolan.

— Și? Cum îl cheamă? a continuat Max imediat, având deja o oarecare bănuială.

— Menkhoff. Comisarul-șef Bernd Menkhoff de la poliția din Köln.

8

Max încerca să nu lase să se vadă că numele îi era cunoscut și nici ce trezea în el. Bernd Menkhoff... La Köln, el fusese superiorul fostei lui colege, Verena Hilger, și, totodată, motivul pentru care frumoasa doamnă comisar ceruse să fie mutată la Düsseldorf – spre marea bucurie a lui Horst Böhmer. După tot ce auzise, ba chiar și trăise la un seminar, Menkhoff era un anchetator strălucit, dar și un om al faptelor foarte dur și de-a dreptul o catastrofă în ceea ce privește relațiile interumane.

Gândurile lui Max tindeau să se îndrepte spre Verena, dar până la urmă reuși să se concentreze din nou asupra partenerului de discuție.

— Îl cunoașteți pe comisarul Menkhoff?

Era clar că lui Benz nu-i scăpase că numele îi stârnise lui Max o reacție.

— Da, superficial. Suficient cât să știu ce vreți să spuneți. Vă rog, pot să văd acum lucrurile flicei dumneavoastră, cele despre care vorbeați? Cele care au reapărut pe neașteptate?

— Da, sigur.

— Ah, și o fotografie de-a flicei dumneavoastră mi-ar fi de folos.

— Dar în fotografiile pe care le am nu are decât zece ani. Cu siguranță, acum arată cu totul diferit.

— Da, însă cu un software corespunzător se poate obține înfățișarea ei actualizată, măcar cu aproximație.

— Da, atunci... bine.

Benz s-a ridicat, a părăsit încăperea și a reapărut imediat, ținând într-o mână un ghiozdan cu imprimeu colorat și în cealaltă o jachetă tricotată, turcoaz, și o păpușă cu păr bogat, de lână galbenă. Max a renunțat să-i mai atragă atenția lui Benz că distrugea niște urme aflate eventual pe obiecte. În cazul de față, asta se întâmplase deja de multă vreme.

Benz a aranjat obiectele pe masă, în fața lui Max, și a pus alături o fotografie pe care a scos-o din buzunarul din spate al pantalonilor, apoi s-a așezat iar, cu privirea îndreptată spre păpușă.

Max a luat mai întâi fotografia. Fetița pe care o vedea avea părul blond, lung până la umeri. Era în fața unei clădiri albe și se uita direct la aparat. Leni era drăguță, însă lui Max i s-a părut că în ochii ei putea deja să distingă o expresie de melancolie, în ciuda vârstei fragede.

A băgat fotografia în buzunar și s-a ocupat de ghiozdan. L-a tras de o curea mai aproape și l-a cercetat pe toate părțile. Cu excepția câtorva rosături tipice în partea de jos și pe bretele, era încă în stare bună. Pieziș, pe partea din spate – turcoaz și uni, spre deosebire de rest – se putea vedea un model

mai închis la culoare, acum estompat, urma lăsată de-o roată. Max arătă spre el.

— Deci astea sunt urmele despre care vorbeți?

Benz a dat din cap, absent.

— Da. Astea sunt urmele de roată de la mașina mea.

— Cu cât timp înainte de dispariția lui Leni s-a întâmplat asta?

— Cam cu un an. Întâi am încercat să le îndepărtiez. Văzând că nu funcționează, am vrut să cumpăr un ghiozdan nou, dar Leni a insistat să-l păstrăm pe acesta.

— Și sunteți sigur că sunt exact aceleași urme?

Benz a privit ghiozdanul, încrețindu-și fruntea.

— Da, sunt absolut sigur. Este ghiozdanul lui Leni. În el sunt și lucrurile ei.

Max a desfăcut precaut cele două catarami, a apucat cu două degete partea de sus a ghiozdanului și a deschis clapeta. Conținutul consta din două cărți, câteva caiete pe care scria „Lena Benz, 4b”, un mic dosar și o cutie goală, din material plastic turcoaz, pentru gustări. Evident, asta era culoarea preferată a copilei.

Max a închis ghiozdanul și și-a îndreptat atenția spre păpușă. Brațele, picioarele și fața erau croșetate din lână de culoare bej. Ochii rotunzi, lipiți, erau supradimensionați și aminteau de figurinele manga¹ moderne.

Păpușa avea o rochie de un albastru-deschis, mai întunecată pe burtă, acolo de unde adesea o mână mică de copil o ținuse

strâns. Părul, făcut din fire de lână galbenă, era împletit în cozi groase ale căror capete erau legate cu panglici de mătase albastră.

— Mama a croșetat-o când Leni a împlinit patru ani. Leni nu făcea un pas fără păpușa asta. Chiar și când mergea la școală, o puneă mereu în ghiozdan.

Fața lui Benz era transfigurată.

— Pe vremea aceea încă eram o familie întreagă, fericită.

— Mama dumneavoastră... mai trăiește?

Benz scutură din cap.

— A murit cu puțin înainte de dispariția lui Leni. Cancer. Poate că a fost mai bine așa, fiindcă n-a fost nevoită să fle de față când unica ei nepoată...

— Și tatăl dumneavoastră?

— Infarct. Cu doi ani înaintea mamei. Când s-a trezit dimineață, era mort lângă ea.

Max se gândea la câte îndurase omul acela într-un timp atât de scurt. Întâi i-a murit tatăl, apoi mama, la puțin timp după aceea i-a dispărut copilul și apoi l-a părăsit și soția. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Benz a zis:

— Acum sunt singur. Înțelegeți de ce am venit la dumneavoastră? Dacă Leni a mea într-adevăr trăiește...

— Da, înțeleg. Dar indiferent de orice, tot va trebui să comunicați poliției apariția acestor obiecte.

— De ce? Doar n-au reușit să afle nimic de șase ani încoace. Credeți că acum lucrurile stau altfel?

Max a scuturat din cap.

— Nu contează. Aici e vorba despre niște dovezi dintr-un caz de dispariție neelucidat. Pur și simplu n-aveți voie să le rețineți. V-ați face pasibil de pedeapsă. Poate că și poartă amprente ale făptașului.

Benz a scos un hohot de râs lipsit de veselie.

— Deci asta se înțelege prin dreptate. Îmi dispare fără urmă copilul, iar poliția nu e în stare să găsească nici cel mai mic indiciu. Și dacă mă ocup eu ca să se miște ceva, după șase ani, sunt pasibil de pedeapsă.

S-a ridicat cu o smucitură, s-a dus la ușa mare a terasei, s-a oprit acolo și a privit afară.

— Nu *eu* sunt infractorul.

Vorbea înspre geam atât de încet, încât Max abia l-a înțeles.

— Puteți să-mi arătați exact unde se aflau lucrurile când ați ajuns acasă în acea seară?

Max s-a ridicat, s-a îndepărtat doi pași de canapea și a așteptat până când Benz s-a întors spre el.

— Da, veniți.

Au ieșit pe hol și au intrat în bucătărie.

— Aici, a zis Benz, arătând spre masă. A pus masa pentru trei persoane.

A făcut o pauză, a privit spre tavan peste capul lui Max, părând că luptă să-și găsească cuvintele.

— Așa făcea mereu duminică dimineața pentru noi.

Gura lui schița un zâmbet.

— De cele mai multe ori puneam pe masă tot felul de lucruri pe care nu le-am fi mâncat niciodată dimineața, dar totuși...

Privirea lui Benz s-a îndreptat din nou spre tavan, iar Max, mirat, s-a răsucit și s-a uitat în sus.

— E ceva acolo?

— Nu, e doar... Chiar deasupra bucătăriei este camera lui Leni.

— Ah, înțeleg, atunci haideți să mergem sus!

Lui Max nu i se părea surprinzător faptul că în camera copilului totul arăta de parcă în orice clipă putea să intre o fetiță care să întrebe ce căutau ei acolo.

Și-a plimbat privirea de la pat, la dulapul alb pe care erau lipite poze cu unicorni, apoi la biroul pe care probabil că era aceeași dezordine ca în momentul dispariției lui Leni.

— Aici e totul la fel cum era și înainte de apariția obiectelor?

— Da.

— Nu lipsește nimic? Sunteți sigur?

Acum și Benz privea spre birou.

— Foarte sigur. Acesta a fost și primul meu gând, după ce mi-am revenit din sperietură: poate că a luat ceva. Dar am verificat toate lucrurile, așa cum mai făcusem de o mie de ori înainte. Știu și cele mai mărunte obiecte din camera asta. Nu lipsește nimic.

— Leni avea vreun jurnal?

— Din câte știu eu, nu. Dar dacă totuși a avut, înseamnă că l-a ascuns foarte bine.

— OK.

Max s-a întors și a ieșit din cameră. Când a ajuns iarăși la parter, s-a oprit puțin în fața ușii de la intrare, s-a răsucit spre Benz și a arătat spre ușa camerei de zi.

— Vă deranjează dacă iau lucrurile acelea cu mine? Ghiozdanul, păpușa și jacheta?

Benz s-a încruntat.

— Să luați? Lucrurile lui Leni?

— Trebuie cercetate dacă nu au alte urme. Poate că a rămas ceva pe undeva de la făptaș.

— Și cine face asta?

— Cole... funcționarii de la laboratorul criminalistic.

Pentru o clipă, Benz a părut că nu voia să dea lucrurile, dar apoi a renunțat și a încuviințat din cap.

— Bine.

A intrat în camera de zi și s-a întors cu ghiozdanul, păpușa și jacheta fiicei lui. Înainte să-i înmâneze obiectele lui Max, l-a privit adânc în ochi și a întrebat:

— Mă veți ajuta?

— Măcar voi încerca.

Bărbatul a dat din cap, i-a întins lucrurile lui Leni fără să scoată niciun cuvânt, iar lui Max i s-a părut că în ochii lui zărește o recunoștință tristă.

Înainte să ia toate lucrurile, Max i-a dat lui Benz o carte de vizită.

— Pentru orice eventualitate. Am să vă caut.

Apoi a ieșit din casă. Ajuns în mașină, l-a sunat pe Horst Böhmer.

— Sunt Max, a zis în momentul în care comisarul a răspuns. Scuze că te deranjez atât de târziu...

— E aproape ca pe vremuri, când mă călcai pe nervi în miez de noapte, fiindcă tocmai îți venise o idee în legătură cu vreun caz. Lasă-

mă să ghicesc! E vorba despre fetița care a dispărut în urmă cu șase ani.

— Da, am primit de la tatăl ei obiectele care au apărut dintr-odată în casă.

— Pe care bineînțeles că le vei da mai departe colegilor din Köln.

— Exact asta intenționez. Oricum...

— Oricum, ce?

— Înainte de asta, aș vrea să știu dacă există vreo urmă care ne-ar putea fi de folos. Odată ce lucrurile astea ajung la colegii din Köln, nu mai am nicio șansă.

— Și?

— Mă gândeam că ai putea...

— O clipă! Tu ai vrea să dau obiectele alea celor de la laboratorul de tehnică criminalistică de la noi?

— Ar fi grozav.

— Las-o baltă! Știi că ăștia lucrează numai pe baza unei cereri scrise. Dacă le cer să-mi facă o favoare, va trebui să-i slujesc ca un sclav tot restul vieții și...

— Știi cine a condus investigațiile atunci?

— Nu. Ce importanță are?

— El va primi obiectele fetiței.

— Da, și ce?

— Îl cunoști. E comisarul-șef, Bernd Menkhoff.

Un timp Max a auzit doar respirația lui Böhmer, apoi fostul lui partener a zis cu un glas brusc foarte răgușit:

— Adu-mi chestiile alea!

1. Benzi desenate japoneze (n.tr.).

9

S-a întors în bucătărie și a luat o sticlă de bere din frigider. Acum șade la masă, ca înainte de vizita lui Bischoff, și privește în gol. Numai că acum lipsesc lucrurile lui Leni. Și totuși... de când au apărut ghiozdanul, păpușa și jacheta, se simte ca și cum scurta ei prezență în casă ar fi lăsat și alte urme, pe lângă obiectele acelea. De parcă ar putea să-i simtă aura.

Prostii, își zice. Încearcă să se calmeze. Nu se poate ca Leni să se fi reîntors după șase ani. Și dacă ar fi așa, atunci nu și-ar lăsa lucrurile în casă și ar dispărea din nou. Ori poate că da?

Cineva joacă murdar cu el. Numai asta poate fi. Oricum, rămâne întrebarea cum a ajuns acel cineva la lucrurile pe care Leni le avea la ea atunci.

Sunetul telefonului îl smulge din gânduri și îi accelerează pulsul. Privirea i se îndreaptă spre aparat, care se află pe blatul de lucru, lângă frigider. Îl lasă să mai sune de două ori înainte să se ridice și să se ducă acolo cu pași înceți și nesiguri. Dinlăuntru, totul îl îndeamnă să ia telefonul în mână, în speranța că va auzi glasul lui Leni, care îi va spune că s-a întors și că ar vrea să-l vadă. Dar în el mai este și șoapta aceea care îl avertizează, care îl încremenește și îl înspăimântă. E frica de a auzi glasul lui Leni.

În cele din urmă, își face curaj, ia aparatul, acceptă apelul și apoi ascultă atent, cu inima bubuind.

Sunete de respirație. Sacadate, ca după efort intens.

— Leni?

Glasul său i se pare străin chiar și lui. Mult prea subțire, prea răgușit. Prea speriat.

Sper că nu cântă iar cântecul acela, își zice.

Numai de n-ar fi cântecul acela îngrozitor.

— *Sunt iarăși aa-îici.*

Nu e cântecul, dar e din nou imitația aceea de glas de fetiță, îngrozitoare, dementă, care îi dă fiori.

Cu o mână se sprijină de blat, se răsucește puțin și se reazemă de margine. Îi este teamă că picioarele o să-i cedeze în orice clipă.

— *Leni, te rog, dacă ești tu... încearcă el din nou.*

— *Vreau să mă jooc cu tine... papi.*

Papi. Chiar așa îi zisese Leni mereu. Și nu cunoaște alt copil care să-și numească tatăl astfel. Gândurile i se învâlmășesc. Își duce mâna liberă la cap, și-o trece peste frunte, apoi peste față.

— *Leni, te rog! Orice crezi și tot ce s-a... în ultimii ani...*

— *Te joci cu mine, papi?*

— *Eu... Da, tot ce dorești, dar, te rog, vino acasă!*

— *Mai întâi ne jucăm, mai întâi ne jucăm.*

Iarăși lălăitul acela de coșmar.

— *Unde ești? Nu ne putem juca aici?*

Chiar dacă partea încă rațională a minții lui îi zice că nu cu Leni vorbește, că nu poate fi

Leni, ceva din el se agață de speranța că totuși este ea. Că ea a reușit cumva să...

— Mai întâi ne jucăăăăm, papi. După aia vin.

Felul în care vorbește. Ca și cum și-ar fi pierdut de tot mințile.

— Apoi... o să vii?

— O, da. Și atunci o să te omor.

10

Lui Max i-au trebuit trei sferturi de oră ca să parcurgă cei aproximativ patruzeci și cinci de kilometri până la locuința lui Böhmer, din Volmerswerth. Când a ajuns în fața ușii, era aproape 11:30, și chiar și cine nu-l cunoștea pe Horst Böhmer la fel de bine ca Max ar fi putut să-și dea seama, după fața comisarului, cam ce credea el despre faptul că trebuia să deschidă ușa la acea oră. Cu toate astea, Böhmer a reușit să-și impună până la urmă un zâmbet.

— Ai venit prin Wuppertal?

— Îmi cer scuze! a răspuns Max și a pus jos ghiozdanul în fața fostului său partener. Știu că e târziu, plec imediat. Totul e înăuntru.

— Bine, bine.

Böhmer a privit ghiozdanul de la picioarele lui și apoi s-a uitat iarăși la Max. Nici pungă, nici mănuși...

— Îmi închipui că nici tatăl fetei nu și-a bătut capul că ar mai exista vreo urmă și a pus mâna pe toate și le-a întors pe față și pe dos și apoi a luat-o iarăși de la capăt...

— Așa e.

— Și atunci de ce să mai dau lucrurile astea la laborator? Orice urmă care s-ar fi putut găsi pe ele e distrusă de multă vreme.

— Se poate, dar nu mai e nimic de făcut. Un tată care găsește în casă, deodată, niște lucruri

pe care fiica lui dispărută le-a avut la ea în ultima zi nu mai gândește atât de departe. Eu am pus mâna doar pe bretelele ghiozdanului.

— Dar ție ți-e clar că cei din Köln vor observa că niște tehnicieni criminaliști au umblat deja printre lucruri. Cum ai să le explici asta?

— Încă nu știu, a recunoscut Max. Dar găsesc eu ceva.

— Aha! Și te și gândești cu cine o să ai de-a face acolo, nu-i așa?

— Da, știu că e greu să te împaci cu Menkhoff. Dar, până acum, investigațiile lui au eșuat și n-au dus nicăieri. Poate o să se bucure dacă se mai ocupă careva de caz.

— Pot să-ți zic de pe-acum că o să-ți facă probleme, fiindcă noile cazuri îl cam pun sub presiune, dar asta e. E decizia ta.

— Îți mulțumesc, Horst!

Văzând că Max încă nu pleacă, Böhmer s-a încruntat, iar cutele de pe frunte s-au transformat în șanțuri adânci.

— Poate că vrei să intri?

Max a zâmbit.

— Riscantă întrebare. Închipuie-ți că aș răspunde afirmativ.

— Doamne ferește! Pe mâine!

Ca și Max, Böhmer a apucat ghiozdanul de curele și l-a ridicat.

— Ah! Și ar fi grozav dacă aș putea recupera lucrurile mâine, chiar după prânz, ca să le pot da colegilor din Köln.

Böhmer a clătinat din cap cu un zâmbet amar.

— Nu s-ar zice că până de curând ai fost și tu în grupul nostru. Oare ai și uitat cum funcționează copoii de laborator?

— Nu, dar poate că poți să-i lămurești cât de important este.

— Pot să încerc. Dar ție am să-ți transmit să rezolvi tot ce-mi vor cere ei în schimb.

Max a zâmbit din nou.

— Sigur. Încă o dată – mulțumesc!

În drum spre casă a revizuit toate posibilitățile care îi treceau prin minte și care puteau fi o explicație pentru situația bizară în care se afla Robert Benz. Și-a parcat mașina în spatele clădirii în care locuia, și atunci a sunat telefonul. A aruncat o privire la numărul afișat pe ecran. Îl formase numai o singură dată, dar totuși și-a dat seama că era al lui Robert Benz. A răspuns și pe loc i-a auzit glasul agitat.

— Eu sunt, domnule Bischoff, tocmai am primit un apel îngrozitor. O voce prefăcută, care voia să pară de fetiță. Spunea că e Leni.

— Și? Credeți că era chiar ea?

— Eu... nu știu. Ultima oară am auzit-o acum șase ani. Atunci era copil. Însă...

— Și ce a zis?

— Tocmai asta voiam să vă povestesc. Mi-a spus *papi*, ca pe vremuri, și a zis că vrea să se joace cu mine. Și că apoi mă va omorî.

— A spus că o să vă omoare?

— Da. De asta cred că cea care m-a sunat nu poate fi Leni. Ea n-ar zice niciodată așa ceva.

Max s-a abținut să-i atragă atenția lui Benz că o fată de șaisprezece ani, care se poate să fi îndurat lucruri îngrozitoare, timp de șase ani,

probabil că nu mai avea nimic comun cu copilul care fusese înainte de răpire.

— A mai zis și altceva? De exemplu, cum își închipuie *jocul*? Sau dacă va suna din nou?

— Nu.

— OK. Domnule Benz, vă sfătuiesc insistent să anunțați poliția.

— Și ei ce vor face? a răspuns Benz, după două, trei respirații sonore.

— Vor consemna și...

— Vor trimite niște polițiști care să-mi supravegheze casa?

— În legătură cu ghiozdanul, păpușa și jacheta...

Max și-a mușcat buzele, gândindu-se unde se aflau obiectele în momentul acela.

— Vă fac o propunere. Mâine voi preda lucrurile lui Leni Serviciului criminalistic din Köln. Dacă sunteți de acord, voi vorbi și despre apelul telefonic. Atunci oricum vă vor căuta ei.

— Bine, s-a dat bătut Benz.

Era clar că înțelegea că nu putea să lase poliția pe dinafară.

— Pentru siguranță, azi ar trebui să țineți încuiate toate ferestrele și ușile.

— Și dacă totuși a fost Leni și îmi apare pe neașteptate la ușă? Doar n-o s-o las afară.

— Nu cred așa ceva, a răspuns Max. Și dacă totuși chiar se întâmplă să apară, vă rog să mă sunați! Încercați acum să dormiți, vă caut mâine.

Max a coborât din mașină, apoi, nu după mult timp, a intrat în apartamentul lui, la primul etaj. Trecuse deja de miezul nopții și se simțea frânt de oboseală.

După ce a mai luat o înghițitură de apă, s-a dus la baie, apoi s-a întins pe pat și a stins lumina. Gândurile i s-au mai învârtit vreo zece minute în jurul unei fete care ar avea șaisprezece ani, dacă ar mai fi trăit, apoi a căzut într-un somn de plumb.

Stă lungit pe pat, cu ochii deschiși, și privește tavanul care în lumina slabă a lunii pare acoperit cu mătase neagră. Gândurile îi sunt la Leni, așa cum fuseseră aproape tot timpul în ultimele zile. Se întreabă dacă este într-adevăr posibil să mai fie în viață și să se fi reîntors.

Nu știe nici cât de târziu este, nici de cât timp zace așa. Îi este indiferent. Cândva, spre dimineață, oboseala va fi atât de mare, încât va cădea într-un somn agitat din care îl vor smulge după puțin timp coșmarurile. Așa se simte deja de câteva zile. De când a găsit lucrurile lui Leni.

Un zgomot îl face să tresară. Venea de la parter și se auzise ca și cum ceva ar fi căzut pe o suprafață moale.

Se ridică în capul oaselor, cu inima bătând, ascultă concentrat în întuneric; totuși, liniștea care îl înconjoară pare perfectă. Nici măcar de afară nu se aud zgomote.

Și totuși... nu crede că s-a înșelat.

Își coboară încet picioarele peste marginea saltelei, pune tălpile pe podea și se ridică. Apoi pornește desculț, iese din dormitor și se oprește câteva secunde pe holul de la primul etaj, ținându-și respirația. Tot nu se aude absolut nimic.

Poate că doar și-a imaginat zgomotul acela? Alunecase deja, fără să-și dea seama, într-o stare între somn și trezie și doar visase bufnitura aceea înfundată?

Mâna lui pipăie peretele, găsește întrerupătorul lângă tocul ușii și apasă. Când plafoniera cu leduri se aprinde, răsuflă ușurat. Undeva, într-un colț al minții lui existase teama că întunericul va rămâne.

Se îndreaptă spre scară, pune piciorul pe prima treaptă, mai zăbovește o clipă. Apoi își ia avânt și aleargă jos, la parter. Acum, în lumină, pe treptele casei, purtarea lui i se pare ridicolă. La parter trăsesese toate jaluzelele pentru ca nimeni să nu poată intra pe fereastră, forțându-o. Imediat după apariția lucrurilor lui Leni, luase cheia de rezervă, care se află mereu sub penultima dală dislocată a aleii, iar dacă cineva ar fi spart ușa, zgomotele ar fi fost altfel. Mai puternice. Nu, chiar trebuie să fi visat.

Totuși, va verifica repede ca să se poată culca liniștit la loc și chiar să și adoarmă curând.

Ajuns jos, aruncă o privire înspre ușa de la intrare și constată că e neatinsă. Acum e sigur că nimeni nu este în casă, dă să se întoarcă și să se ducă iar în dormitor, dar încremenește. De undeva, de foarte aproape, probabil din camera de zi, aude lăălitul înfricoșător al unui glas strident de fetiță.

Beznă, beznă, beznă, beznă,
licuricii doar în sorg,
buha țipă de departe,
miez de noapte.
Corbii negri croncănesc

Și fantomele scâncesc:
ui, ui, uii!

Caută pe pipăite balustrada scării și își dă seama că mâna îi tremură.

Stă acolo, incapabil să facă vreo mișcare, până când se stinge și ultimul cuvânt. Abia după aceea poate să gândească cât de cât limpede și să lege în minte cuvintele în fraze care să aibă sens. Dar în timp ce încearcă să priceapă ce s-a întâmplat, glasul acela groaznic începe să cânte din nou. Sună atât de înfricoșător, încât dă drumul balustradei și își astupă urechile cu palmele. Când nici asta nu ajută și tot aude cuvintele, chiar dacă înfundat, simte urcând în el o furie clocotitoare, ca lava unui vulcan. Coboară mâinile cu o mișcare smucită, strânge pumnii și privește în direcția din care vine glasul.

— Încetează! strigă el, și strigătul lui devine un urlet necontrolat. Ține-ți gura!

Și în timp ce își zbiară ultimele cuvinte, se pune în mișcare.

Străbate holul cu pași apăsați, în fugă, se oprește găfâind în fața ușii spre camera de zi și lovește întrerupătorul cu atâta putere, încât lumina se aprinde scurt și se stinge din nou, în timp ce glasul dement începe să cânte pentru a treia oară, chiar în fața lui, blestematul acela de cântec pentru copii. Asta îl înnebunește. Și-a ieșit cu totul din fire.

Mâna lui agitată caută din nou întrerupătorul, și reușește până la urmă să aprindă lumina.

Privirea îi gonește prin cameră și... în clipa următoare scoate un sunet gâlgâit.

12

Când vibrațiile intense ale smartphone-ului l-au trezit, lui Max i-a mai trebuit un timp până când să se scuture de somnul care îi învelea mintea ca o pătură.

În cele din urmă, când s-a simțit în stare, a coborât picioarele din pat și a rămas așezat pe marginea saltelei. Chiar dacă nu-și putea aminti să se fi trezit în timpul nopții, se simțea ca tras pe roată, de parcă ar fi dormit numai două ore. A stat așa două, trei minute, uitându-se la pardoseala de sub tălpile goale, înainte să se ridice și să meargă la baie.

După o jumătate de oră, un duș fierbinte și o porție de omletă, se simțea deja mai bine.

Între timp se făcuse opt fără douăzeci și venise momentul să pornească spre universitate. Nu avea cursuri în dimineața aceea, dar trebuia să mai rezolve câteva treburi organizatorice, pe care le tot amânase. Pe drum a parcurs iarăși, în gând, tot ce știa până în clipa aceea despre dispariția fetei și despre apariția neașteptată a obiectelor personale, dar a fost nevoit să constate din nou că nu știa mai nimic.

Aproape că ajunse deja la universitate, când a cerut smartphone-ului, prin comandă vocală, să formeze numărul de telefon al poliției din Köln.

— Bună dimineața! a zis când a auzit în difuzor un glas prietenos de femeie, care îl informa că avea legătura cu sediul poliției din Köln. Numele meu e Max Bischoff. Sunt un fost coleg de la Serviciul criminalistic din Düsseldorf.

N-avea să strice dacă Menkhoff știa de la început cu cine avea de-a face. Întrucât colegii din Köln se implicaseră activ în ultimul lui caz, era sigur că Menkhoff îi cunoștea numele.

— Vă rog, puteți să-mi dați legătura cu comisarul Menkhoff de la Comisariatul criminalistic 11?

— Max Bischoff... a repetat polițista gânditoare. Da, clar, îmi aduc aminte. Cazul cu sora dumneavoastră... Vă referiți desigur la comisarul-șef de la Criminalistică.

— Da. Câți de Menkhoff aveți? a mormăit Max.

Faptul că fusese pomenit „cazul cu sora lui” nu-i îmbunătățise deloc dispoziția.

— Numai pe ăsta, a zis femeia cu un râs scurt. Nu știu dacă e aici, dar încerc. Un mic sfat: nu-l numiți doar comisar.

A trecut un timp în care Max a tot auzit niște pârâituri, dar apoi Menkhoff a răspuns totuși și a făcut-o într-un fel surprinzător de prietenos.

— Domnul Bischoff! se auzi glasul lui, sunând aproape bucuros. Căruia fapt îi datorez această onoare?

„Nu-l numiți doar comisar” – lui Max îi rămăseră în minte cuvintele funcționarei amabile.

— Bună dimineața! a zis Max și a omis gradul, cum se obișnuia în general între colegi. E vorba despre răpirile de copii. Mai exact despre dispariția lui Leni Benz, în urmă cu șase ani.

— Micuța Benz... chiar sunt curios.

Dintr-odată glasul lui Menkhoff suna mai sumbru.

— Știu că, pe vremea când erați activ, aveți renumele că puteți pătrunde în mintea ucigașilor, domnule Bischoff.

Max căuta în vocea lui Menkhoff vreun semn de ironie sau de sarcasm, dar nu putea fi sigur. Îl cunoștea prea puțin ca să distingă asemenea nuanțe.

— Dar mai știu și că de ceva timp ați pus în cui serviciul din poliție și că acum țineți cursuri la universitate. Deci ce treabă aveți cu povestea asta veche?

— Robert Benz, tatăl fetei, m-a contactat, fiindcă s-a întâmplat ceva ciudat în legătură cu fiica lui dispărută. A...

— Trebuie să fie ceva extrem de ciudat dacă pentru asta contactează un profesor, în loc să se adreseze anchetatorului de caz.

Max încerca să ignore enervarea evidentă din tonul celuilalt și să-și păstreze calmul. La urma urmei, el tocmai reținuse niște dovezi și era oarecum la cheremul bunăvoinței lui Menkhoff de îndată ce acesta avea să afie treaba asta.

Ajunse în parcare universității și a intrat pe rândul unde era un loc liber.

— Da, este într-adevăr ciudat. Aceeași întrebare i-am pus-o și eu lui Robert Benz,

după cum probabil că puteți să vă imaginați. El zice că a venit la mine fiindcă e disperat după șase ani în care nu s-a găsit nicio urmă legată de copil și că e dispus să apeleze la orice ajutor posibil.

— Șase ani fără nicio urmă, da. În legătură cu asta am să vă mai spun ceva îndată. Dar mai întâi aș vrea să știu ce se întâmplă de fapt.

Max a oprit motorul, dar fără să scoată cheia din contact, ca să-și poată continua convorbirea prin intermediul sistemului handsfree.

— Robert Benz crede că e posibil ca fiica lui, Leni, să se fi întors. A...

— Cum? a exclamat Menkhoff surprins, întrerupându-l pentru a nu știu câta oară. Consider că așa ceva este exclus.

— Înainte de a ști ce s-a întâmplat? Ce vă face să fiți atât de sigur?

— Asta vă pot spune. Sunt convins că Robert Benz și-a ucis fiica acum șase ani.

Max era atât de uluit, încât Menkhoff a întrebat după un timp:

— Ce s-a întâmplat? V-a pierit glasul?

— Da, chiar așa. Cum ați ajuns la această presupunere?

— Astea sunt informații interne pe care n-o să le discut cu un civil.

— Ei, da!

Între timp Max își venise în fire.

— Atunci ați fi putut lăsa să se înțeleagă asta. În plus, eram încă activ când au fost răpite fetițele. Dar poate vreți să ascultați mai întâi ce mi-a povestit Benz.

— Aș face-o dacă totuși mi-ați spune.

Max a înghițit și provocarea asta.

— Acum câteva zile, când a venit acasă, Robert Benz a găsit în hol ghiozdanul fiicei lui. În bucătărie era pusă masa pentru trei persoane, și mai era și o păpușă croșetată de bunica ei. În camera fetei, pe pat, i-a găsit jacheta. Când a dispărut, fata avusese la ea toate obiectele astea.

— Hm... a mormăit Menkhoff.

— Și asta nu e tot. Ieri a primit un apel și un glas de fetiță i-a zis *papi*, așa cum îl numea Leni mereu, iar apoi l-a amenințat că întâi se va *juca* cu el, apoi o să-l omoare.

Menkhoff a reacționat iarăși doar cu un „Hm” gânditor.

Max a mai lăsat să se scurgă câteva secunde, înainte să spună:

— Asta e tot ce puteți rosti? Sau acum v-a pierit dumneavoastră glasul?

— Faptul că Benz se află în posesia lucrurilor care erau la fată când aceasta a dispărut nu e deloc ciudat, dacă ținem seama că el a ucis-o. El poate să fi născocit apelul telefonic, ca să facă mai credibilă presupusa reîntoarcere a lui Leni. Acum e limpede și de ce nu vine cu toate astea la anchetatorul de caz de la Serviciul criminalistic. Știe că încă sunt cu ochii pe el. Întrebarea pe care mi-o pun este: De ce vine la dumneavoastră?

— Dacă merg pe aceeași argumentație, întrebarea ar trebui să sune mai curând: De ce vine tocmai acum cu obiectele? Și cu o explicație atât de bizară. Asta ar fi cea mai mare prostie pe care ar putea s-o facă dacă el ar fi făptașul. Așa nu reușește decât să atragă

atenția asupra lui, fără să aibă nevoie de așa ceva. Și apoi apelul telefonic. Dacă Benz vrea să susțină ideea că fiica lui mai trăiește, sigur n-ar spune că l-a amenințat cu moartea.

Menkhoff a scos un hohot lătrat.

— Atenția e oricum îndreptată asupra lui. Știți, desigur, că avem două noi cazuri de răpire de copii. Iarăși două fete, iarăși după orele de curs. Exact ca acum șase ani. Atunci seria s-a oprit după dispariția lui Leni. Acum se pare că începe din nou. Bineînțeles că am fost deja la el și că i-am cerut un alibi pentru zilele în care au dispărut fetele. Deci știe că încă este suspect. În cazul ăsta, apariția obiectelor personale ale fiicei lui ar putea fi o confirmare a faptului că ea chiar trăiește, iar atunci ar fi înlăturată suspiciunea de crimă în ceea ce-l privește. Destul de abil, nu găsiți?

— Și? Avea un alibi?

— Pentru după-amiaza în care a dispărut primul copil, da. Pentru ziua dispariției celei de-a doua fetițe, nu. Pretinde că a fost acasă, singur.

— Și cât de solid este alibiul pentru primul caz?

— Partenerul lui de afaceri a confirmat că Benz a fost cu el la birou toată ziua, până seara, fiindcă au lucrat la un proiect important.

— Deci, în acest caz, înseamnă că iese din discuție că ar fi vinovat și, fiindcă porniți probabil de la ideea că există o legătură între cele două cazuri, el nu mai e luat în vizor.

— A, da? Și dacă partenerul se înșală? Sau dacă i-a oferit un alibi de complezență?

— Atunci când e vorba despre răpirea unui copil? Mi se pare că mai curând încercați să potriviți totul în așa fel încât suspiciunea în privința lui Benz să rămână în picioare.

— Poate că reușiți să vă puneți pur și simplu în mintea domnului Benz și, în acest caz, aveți deja pregătit și răspunsul corect la întrebarea de ce face fix ce face el acum?

Enervarea stârnită în Max de felul lipsit de respect în care începuse să-i vorbească Menkhoff începea să crească, devenind furie.

— Da, chiar îl am, a răspuns Max tăios. Fiindcă Robert Benz nu este ucigașul propriului copil, ci un tată deznădăjduit și cât se poate de tulburat, care știe din experiență că anchetatorul de caz n-a avansat cu nici măcar un pas, fiindcă ori n-are chef, ori nu e în stare să priceapă felul de a gândi al unui răufăcător și, în schimb, se ține cu dinții de el și nu-i dă drumul.

Timp de trei, patru secunde s-a auzit respirația lui Menkhoff, apoi a zis:

— Obiectele acelea... se află în casa lui Benz?

Iată și întrebarea inevitabilă, care peste câteva secunde avea să-i pricinuiască și niște neazuri. Mai ales având în vedere atmosfera dintre ei.

— Nu. Le-am luat și le-am dat colegilor de la laboratorul criminalistic din Düsseldorf.

A urmat o altă pauză lungă, neplăcută, și când Menkhoff a continuat, în sfârșit, să vorbească, glasul îi suna periculos de calm.

— Veți recupera acum obiectele și mi le veți aduce personal. Dacă nu sunteți aici într-o oră,

am să vă fac niște probleme pentru care și cel mai greu caz pe care l-ați avut vreodată o să vi se pară o vacanță la o fermă turistică.

— E imposibil, acum mă aflu în Köln și trebuie să mă întorc la Düsseldorf...

— Atunci e momentul s-o luați din loc. Nu mai pierdeți vremea vorbind și aveți grijă ca lucrurile să ajungă aici, și asta cât mai repede.

— Dar eu...

Max n-a reușit să spună mai mult. Menkhoff închisese.

— La naiba! a izbucnit Max, lovind volanul cu palma. Ce mizerabil!

Oricum, era nevoit să admită totuși că singur se băgase în situația asta. Era de înțeles că Menkhoff avea să reacționeze așa. Ca polițist cu funcție de conducere, era chiar *nevoit* să acționeze așa.

Mult mai inteligent ar fi fost să-l fi sunat abia spre prânz, încât examinarea obiectelor lui Leni să fie finalizată. Singur și-o făcuse, nu Menkhoff.

Privirea lui Max s-a îndreptat spre clădirea universității, unde își avea biroul. Putea să uite de intenția de a rezolva în dimineața aceea tot ce amânase de prea multă vreme.

După ce că abia a ajuns de la Unterbilk la Köln, acum trebuia să se întoarcă la sediul poliției din Düsseldorf, pentru ca apoi să facă iarăși drumul înapoi la Köln, cu lucrurile fetei.

Porni motorul și, în timp ce părăsea parcare universității, ceru legătura cu Böhmer.

— Lucrurile copilei sunt deja la laborator? a început el, fără să salute, când l-a auzit pe

fostul partener.

— Ce-i cu tine? s-a răstit Böhmer. Ai băut benzină la micul-dejun? Abia am ajuns la birou. Dar da, lucrurile sunt la mine și îndată le duc dincolo, la laborator.

— Nu, nu face asta.

— Cum? Îți bați cumva... Un moment! Ai vorbit cu Menkhoff, nu-i așa?

— Da.

Suna cam stânjenit.

— Și te-a amenințat că te jupoaie dacă nu-i aduci imediat dovezile.

— Pașnic zis, da.

— Atunci zic și eu așa: după toate câte am auzit despre Menkhoff, poți să te socotești norocos că nu te dă pe loc în urmărire. De ce l-ai sunat de pe-acum?

— Sunt... sunt deja pe drum, a răspuns Max, evitând răspunsul și, furios pe el, a pus capăt conversației.

Stă pe jos în părculeț, cu spatele sprijinit de un copac. În ultimele zile a șezut de multe ori aici. În același loc, lângă același copac. Jur împrejur sunt tufe înalte până la brâu, așa că nimeni care ar trece din întâmplare pe acolo nu ar putea s-o vadă.

Ignoră scoarța aspră a copacului care îi apasă pielea ca niște degete dure, fără număr. Nu observă nimic nici din ceea ce se află în jur. Ca atunci când îi apar în minte imaginile acelea, atât de clare, de explicite, ca într-un cinematograf lăuntric.

Dar, în asemenea momente, nu doar imaginile cumplite îi fac viața aproape insuportabilă. Mai sunt și sentimentele pe care le re trăiește de fiecare dată, ca și cum totul s-ar întâmpla din nou. Nespusa frică și deznădejdea. Durerile de nesuportat. Greața față de el și de ea. Rușinea. Dorința să fie moartă.

Simte lacrimile care i se preling pe obraji și se aude scâncind încet. Sunetul o trage înapoi la realitate, ca o bandă elastică, îndepărtând-o de lucrurile cumplite pe care i le face el. În același moment, simțirile rele pălesc, lăsând în ea o apăsare surdă, indescrribibilă, timp de câteva secunde, apoi se topesc.

În urmă rămâne golul acela rece, de parcă aproape toate celelalte sentimente ar fi fost

spălate cu un detergent puternic. Aproape toate.

Un sentiment a rămas și e la fel de intens cât tot ce a trebuit să îndure ea, luat la un loc. Esența.

Ura.

Când l-a recunoscut, tânărul funcționar de la intrarea în sediul poliției a înclinat capul prietenos și i-a explicat prin interfon că îl va suna pe Böhmer.

Pe de-o parte, lui Max i se părea ridicol că, dintr-odată, nu mai avea voie să calce de unul singur în sediul poliției, după ce atâta vreme intrase acolo și ieșise după bunul-plac; pe de altă parte, înțelegea acele dispoziții.

A fost nevoie doar de câteva minute până când Böhmer a apărut și l-a salutat pe Max cu o strângere de mână.

— Salut, eroule!

Max a dat din cap, zâmbind forțat, apoi și-a urmat fostul partener la lift.

În drum spre biroul lui Böhmer, de la etajul al treilea, foștii colegi l-au salutat cu zâmbete, fluturând din mână. Fără să vrea, s-a gândit la felul în care aceleași persoane îl înfruntaseră cu nouă luni în urmă, cu puțin înainte să-și părăsească serviciul.

Chiar lângă biroul lui Böhmer, mai mic decât cel în care munciseră împreună, în cadrul ușii deschise de la încăperea unde lucra, stătea comisarul Manfred Hauck, care i-a întins mâna. Max s-a mirat că Hauck era încă în serviciu. Era cel mai în vârstă dintre colegii

de atunci și vorbea despre pensionare încă de pe vremea în care Max era activ.

— Îmi pare bine că ne revedem, Max! a zis Hauck și a adăugat, făcând cu ochiul: Vii înapoi, nu-i așa?

Max i-a strâns mâna și a zâmbit.

— Salut, Manfred! Și eu mă bucur să te revăd, dar nici chiar atât încât să mă și reîntorc.

În biroul lui Böhmer, pe jos, lângă masă, Max a văzut ghiozdanul lui Leni. Böhmer îl băgase într-un sac mare, transparent, închis în partea de sus cu o clamă de plastic.

Böhmer a ocolit ghiozdanul, s-a lăsat pe scaunul de la birou și a făcut semn spre taburetul din fața lui, care nu arăta prea comod.

— Nu vrei să te așezi?

Max a scuturat din cap.

— Cred că ar trebui să plec imediat. Menkhoff a zis că vrea lucrurile fără întârziere. Și, din glas, era serios.

— Așa-i. Tocmai am vorbit cu el la telefon.

— Cu Menkhoff?

Fără să vrea, Max a făcut un pas spre birou.

— De ce?

— Fiindcă m-a sunat el. Imediat după ce am vorbit cu tine.

— Și?

— În mare, discuția a semănat probabil cu cea avută cu tine. A fost vorba despre necazuri considerabile, despre competențe, măsuri disciplinare și lipsă de profesionalism, bla-bla-bla. Până la urmă s-a mulțumit cu faptul că obiectele n-au fost examinate de laboratorul

nostru și că le primește neatinse, cel puțin în ceea ce ne privește. Și da, ai dreptate, ar trebui să pornești imediat.

Böhmer a apucat capătul de sus al sacului și a pus ghiozdanul pe masă. Când Max a întins mâna să-l ia, a adăugat:

— Și să i le dai personal. Se pare că e important pentru el.

— Abia aștept, a mârâit Max și a luat sacul. Ți dau un semn dacă ies teafăr de acolo.

Când Max a ajuns la sediul poliției din Köln, de pe Walter-Pauli-Ring, după trei sferturi de oră, era deja 11:15, iar câteva minute mai târziu, însoțit de o funcționară tânără, a intrat în biroul lui Bernd Menkhoff, cam de două ori mai mare decât cel al lui Böhmer.

Menkhoff s-a uitat ostentativ la ceas și a mârâit:

— De ce a durat atât? Ați mai tras și un somn între timp?

— O zi bună vă doresc și eu! a răspuns Max și a trântit sacul cu ghiozdanul lui Leni pe biroul plin de hârtii al lui Menkhoff. M-am mișcat cât de repede s-a putut. Mai mult decât îngăduie traficul nu-i posibil.

— Ba da, ați fi reușit dacă n-ați fi sustras dovezile. Așa că nu vă mai purtați ca și cum vi s-ar face o mare nedreptate și așezați-vă.

Max a aruncat o privire celor două scaune de birou aflate lângă o măsuță și s-a gândit dacă să se așeze sau să se întoarcă pe călcâie și să plece. Simțea că vrea să dispară cât mai repede din birou, dar judecata îi zicea că poate era util să discute cu Menkhoff. Așa că a tras

un scaun, s-a așezat și l-a urmărit pe Menkhoff luând receptorul telefonului din fața lui și formând un număr, înainte să-l ducă la ureche.

Șeful Comisariatului criminalistic 11 avea părul încă foarte des, dar încărunit aproape tot. Ici și colo se mai vedea câte o şuviță care arăta că fusese șaten cândva. Pielea ușor bronzată te lăsa să crezi ori că Menkhoff fusese de curând în concediu într-o zonă însorită, ori că așa era felul lui, mai tuciuriu. Înfățișarea lui îi amintea lui Max cu cea a cuiva dintr-o țară sudică.

Menkhoff trebuie să fi avut peste șaiszeci de ani, și Max știa că mulți polițiști din Köln, femei și bărbați, așteaptă cu nerăbdare ziua când acesta se va pensiona.

— Aici Menkhoff! s-a stropșit el. Trimiteți-mi pe careva de la laborator.

După ce a pus receptorul în furcă, s-a lăsat pe spătarul scaunului, și-a încrucișat mâinile pe burta ușor proeminentă și l-a privit pe Max în ochi.

— Noi ne-am mai întâlnit cândva, nu-i așa?

— Da, o dată, a confirmat Max, întrebându-se dacă Menkhoff chiar își mai amintea.

Probabil că vorbise la nimereală și, întâmplător, avea dreptate. Mai ales că Max fusese doar unul dintre numeroșii participanți la seminar.

— Da, într-adevăr. La un seminar de Drept disciplinar, cu aproximativ patru ani în urmă.

Menkhoff a încuviințat.

— Îmi aduc aminte. Ați prezentat câteva aspecte interesante la tema *Ancheta*

disciplinară și rolul avocatului apărării în procedurile disciplinare.

Așa era. Deci Menkhoff chiar își amintea de el.

— Ați vrea să știți de ce sunt convins că Benz și-a ucis flica?

Surprins de schimbarea din felul de-a fi al lui Menkhoff, Max a dat din cap, dar totuși a rămas prudent. Îi era greu să-i evalueze felurile stări de spirit.

— Da, firește. Dar mă gândeam...

— Sunteți ca și mine, l-a întrerupt Menkhoff, și Max ar fi preferat să protesteze, dar ceva din glasul celuilalt l-a oprit.

Menkhoff părea să bănuiască ce se întâmpla, fiindcă gura i s-a strâmbat într-un rânjet.

— Știu ce credeți și sigur că sunt câteva lucruri care ne deosebesc, dar, ca și mine, sunteți gata să vă asumați niște neplăceri și uneori să mai... trageți de lege, ca să zicem așa, dacă trebuie avansat într-un caz.

Arată cu bărbia spre ghiozdanul lui Leni.

— Știați că trebuia să-mi aduceți lucrurile astea, mai devreme sau mai târziu, și că urma să vă fac zile fripte pentru că le-ați reținut. Și totuși le-ați dus mai întâi la Düsseldorf, fiindcă ați vrea să dezlegați cazul, dar totodată vă temeți că de la mine n-o să aflați dacă am găsit ceva pe ghiozdan.

— Posibil, a consimțit Max, încercând să rămână calm.

— Totuși, a fost o prostie să acceptați de la Benz această... *misiune*, fără să fi vorbit cu mine. Aș fi putut să vă spun că n-are rost să vă

irosiți timpul, fiindcă el e cel care a omorât-o pe fată.

Max a scos un mic hohot.

— Și așa ați fi făcut dacă aș fi venit la dumneavoastră? Mi-ați fi povestit de bănuiala dumneavoastră?

— Poate că nu, dar, în orice caz, ar fi fost mai inteligent să fi încercat măcar.

Max respiră adânc și dădu din cap.

— OK, acum sunt aici. Povestiți-mi de ce credeți că Robert Benz a fost făptașul?

— Cu cât vă plătește Benz ca s-o faceți pe detectivul particular?

Max a ridicat din umeri.

— N-am idee, încă n-am discutat.

S-au privit în ochi o vreme, iar Max a avut senzația că Menkhoff încerca să-l despoaie într-un fel care n-avea nimic de-a face cu îmbrăcămintea.

Apoi i-a zis:

— Oare de ce nu mă miră? Nu onorariul vă interesează, nu-i așa? Vreți să-l prindeți pe individul care a făcut asta și să aveți grijă să dispară după gratii.

— Posibil, a răspuns Max în doi peri, nedorind ca Menkhoff să știe prea multe despre el. Acum, spuneți-mi de ce îl suspectați pe Benz.

— Există câteva motive, dar, din păcate, niciunul nu e destul de solid ca să-l arestăm. Ceea ce, din nefericire, a dus la răpirea și probabil uciderea altor două copile. Dar înainte să vă povestesc ceva, un lucru trebuie să vă fie clar: tot ce aflați în legătură cu acest

caz – eu sunt primul căruia îi veți raporta, și asta imediat.

Menkhoff a deschis un sertar, a scos o carte de vizită, a pus-o pe masă în fața lui Max și a bătut în ea cu degetul arătător.

— Mă puteți găsi oricând pe telefonul mobil.

Max a luat cartea de vizită.

— Bine. Oricum, așa ceva funcționează numai pe bază de reciprocitate.

Mirat, Menkhoff a ridicat din sprâncene.

— Vreți să vă asigur că vă dau informații despre o investigație în desfășurare? Unui civil?

Max n-avea la el cărți de vizită, de aceea a luat un pix de pe masa lui Menkhoff și a scris numărul lui de telefon pe un carnet care era alături.

— Pentru că timp de peste șase ani n-ați avansat nici un pas cu bănuielile dumneavoastră și pentru că suspectul principal m-a angajat, permițându-mi astfel să obțin de la el informații – mai multe și mai ușor decât vă va fi posibil vreodată –, aș formula totul altfel. Aș vrea să-mi oferiți informații care m-ar ajuta să descopăr dacă suspiciunile dumneavoastră sunt fondate.

S-au privit iarăși o vreme în ochi, înainte ca pe fața lui Menkhoff să apară un rânjet.

— Am mai spus-o: ne asemănăm foarte mult.

— Totuși, o întrebare rămâne deschisă: de ce să fie Benz atât de prost încât să intensifice inutil niște investigații care ar putea duce la descoperirea lui ca făptaș?

— Nu știu încă de ce, dar, așa cum îl văd eu, există un motiv presant. Și rămân la părerea mea: Robert Benz și-a ucis fiica și a făcut în așa fel încât cadavrul să dispară.

Când se trezește, are nevoie de un răgaz până când reușește să se dumirească unde se află, apoi începe să-și amintească. E întins pe canapea, în camera de zi. Zgomotul din timpul nopții, descoperirea...

Tresare, se ridică și se uită spre locul de pe pardoseală, din mijlocul încăperii. Toate sunt la fel cum le lăsase.

Rămășițele unui schelet de animal, aranjate acolo, pe jos, ca o descoperire arheologică. Un craniu, câteva oase separate, vertebre. Benny...

Gândurile i se întorc în trecut, fără să le poată împiedica, apar imagini cu Leni alintându-și câinele, o corcitură.

Și-a iubit câinele mai mult decât orice altceva. Probabil chiar mai mult decât pe el. Apoi a fost ziua aceea... Nu exista alternativă, iar apoi nu s-a mai îndoit o clipă că făcuse ce trebuia.

L-a pus atunci pe Benny într-o cutie, l-a îngropat în grădină, în fața gardului viu, și a meșterit o cruce din două scânduri. La început, Leni s-a împotrivit să ia parte la înhumare. A fost nevoit să o convingă.

Își amintește că în ziua aceea se certase cu Stephanie. Nu din cauza lui Benny. Ea nu știa nimic despre cum murise câinele. Nu, s-au certat fiindcă el insistase ca Leni să ia parte la

înhumare. Stephanie n-avea habar cât de importantă era experiența asta pentru fiica ei. Până la urmă, el s-a impus.

Și a avut dreptate. După aceea Leni s-a schimbat. În bine.

Privirea i se limpezește iarăși, revine de la imaginile din trecut și se îndreaptă spre scheletul de câine și micul MP3 player de lângă el, din care azi-noapte s-a auzit cântecul acela îngrozitor. Apoi se uită la biletul aflat și el lângă rămășițele lui Benny, așa cum îl găsisese azi-noapte. Nu era nevoie să-l ridice. Cele patru cuvinte scrise pe el de-o mână neîndemânatică de copil puteau fi citite și așa.

Sunt iarăși aici.

Se ridică, se îndreaptă spre bilet, privește iar cuvintele, se uită la craniul de câine. Botul e puțin întredeschis, ca și cum Benny ar râde de el.

16

— În dimineața în care micuța Leni a dispărut, doi martori l-au văzut pe Benz – independent unul de celălalt – în apropierea școlii. L-au identificat fără nicio ezitare.

Ca să-și întărească spusele, Menkhoff dădea din cap.

— Hm... a mormăit Max gânditor. Poate i-a dus ceva ce ea uitase? Sau a trecut cu mașina pe acolo, din întâmplare, pentru că trebuia să se întâlnească cu vreun client în apropiere?

— Da, asta ar fi o posibilitate, dar el neagă să fi fost acolo.

— Ce a zis soția lui în privința asta?

— Că a plecat de acasă imediat după Leni. Deci ar fi avut timp s-o urmărească cu mașina.

— Numai că argumentul e cam firav ca să puteți fi atât de sigur.

— Când am vrut să-i verificăm computerul, s-a constatat că laptopul lui dispăruse, chipurile. A zis că îl folosea doar pentru serviciu și că, probabil, îl uitase într-o cafenea.

— Hm... făcu Max din nou.

— Vecinii au descris-o pe Leni ca fiind foarte introvertită. Nu ieșea aproape niciodată afară să se joace cu alți copii. O vecină a afirmat că niciodată n-a văzut-o pe fetiță râzând. Până și cea mai bună prietenă – și

unica, atât cât au scos la iveală cercetările – a zis că Leni era tristă aproape tot timpul.

— Dar nu știa de ce?

— Nu.

— Și asta-i tot?

Menkhoff a ridicat mâna și a lovit biroul cu putere.

— Bischoff! Ați fost polițist destul timp încât să vă dați seama că astea sunt semne clare că în familie ceva nu era în ordine. Și dacă într-adevăr vă pricepeți atât de bine pe cât se spune să vă puneți în pielea unor asemenea ticăloși, îmi veți da dreptate de îndată ce-l veți cunoaște puțin mai bine pe Benz. O face pe tatăl îngrijorat, dar, în realitate, prin această mișcare strategică, el încearcă să ne convingă că Leni mai trăiește.

Max a lăsat cuvintele să-și facă efectul, înainte să dea din cap și să se ridice.

— Cred că suspiciunea dumneavoastră nu prea stă în picioare și rămân la părerea că Robert Benz nu-i altceva decât un tată deznădăjduit.

După o scurtă pauză, a adăugat:

— Pot să aflu adresa acelei prietene?

Menkhoff a încuviințat din cap, și-a plimbat degetele pe tastatura computerului, a luat un creion și a notat adresa pe un bilet pe care i l-a întins lui Max.

— O cheamă Hannah Reinhard. De altfel, tatăl ei, Thomas Reinhard, e partenerul de afaceri al lui Benz. Ca și Benz, familia lui locuiește în Köln-Brück.

Max a luat biletul, s-a uitat repede pe el și apoi l-a băgat în buzunar.

— Dau un semn când aflu ceva.

A pornit spre ușă, unde s-a mai întors o dată spre Menkhoff.

— Ce e cu celelalte fete dispărute? De atunci și de-acum. Credeți că tot el a fost?

Fața lui Menkhoff s-a întunecat.

— Nu știu. Pentru cazurile de acum avem la fel de puține piste ca și atunci.

Max dădu din cap.

— Înțeleg. Acum șase ani au dispărut trei fete, și încă nu ați aflat nimic. Deci s-ar putea zice că Benz s-ar potrivi ca făptaș, nu-i așa?

Pe fruntea lui Menkhoff a apărut o cută adâncă, verticală.

— Dispăreți de aici, Bischoff.

În drum spre familia Reinhard, Max a încercat să se lămurească ce anume să creadă despre Menkhoff. Nu reușea.

Pentru fiecare însușire pozitivă a comisarului-șef de la Criminalistică – care chiar existau, spre surprinderea lui – îi venea pe loc în minte și una negativă; la fel și invers. Presimțea că în acest caz era nevoit să se ocupe nu doar de victime și potențiali suspecti, ci și de anchetatorul de caz.

Familia Reinhard locuia într-o casă mai retrasă, modernă, pentru o singură familie, cu o peluză îngrijită și cu garaj. Era ora prânzului, iar Max spera că va găsi pe cineva acasă.

Ușa s-a deschis înainte ca sunetul melodios, pe trei tonuri, care se auzise în casă după ce apăsase butonul soneriei, să se stingă. O femeie foarte slabă, de vreo patruzeci de ani,

îmbrăcată cu jeanși și cămașă albă, l-a privit curioasă pe Max. Obrajii căzuți dădeau chipului ei un aer trist.

— Bună ziua! spuse Max, schițând un zâmbet. Doamna Reinhard?

Ea și-a dat de pe frunte o șuviță de păr șaten, străbătut de fire cenușii, lung până la umeri.

— Da, și cine sunteți dumneavoastră?

— Mă numesc Max Bischoff. Mă ocup de cazul fetei dispărute, Leni Benz, și aș vrea să vorbesc cu Hannah, fiica dumneavoastră. Se poate?

Max a văzut o umbră așternându-se pe chipul tras al femeii.

— Leni? După atâția ani? Sunteți de la poliție?

Vorbea încet, glasul îi era monoton.

— Sunt un fost polițist, dar mă ocup de acest caz în calitate de detectiv particular.

Femeia și-a încrețit fruntea.

— Ca detectiv particular? Ce legătură aveți cu Leni? Și de ce vreți să vorbiți cu Hannah după atâta vreme?

Max a hotărât că cel mai bine era să spună adevărul, de la început, dar fără să intre în prea multe detalii.

— Domnul Benz e deznădăjduit, fiindcă după șase ani tot nu știe ce s-a întâmplat cu fiica lui. Mai ales acum, când iarăși au dispărut două fete. De aceea mi-a solicitat ajutorul, în sprijinul poliției.

— Robert v-a... angajat?

— Speră să pot reuși să descopăr ceva despre dispariția lui Leni.

— Da. Trebuie să fie îngrozitor pentru el. Când îmi închipui, Hannah...

Făcu o pauză.

— Povestea asta a afectat-o foarte mult pe Hannah atunci și a durat mult...

— Cine e?

În secunda următoare lângă ea a apărut o tânără drăguță, cu păr întunecat, legat lejer, și l-a privit pe Max din cap până-n picioare.

— Ce-i cu Leni? I-am auzit numele.

Max n-a zis nimic, ci a privit-o pe mama lui Hannah.

— E domnul Bischoff. Ar vrea să vorbească cu tine despre Leni.

Lui Max i s-a părut că zărește pe chipul fetei ceva ca o scânteie de speranță, dar în clipa următoare ochii i s-au mărit.

— O, Doamne! Ați găsit-o cumva? Vreau să zic... cadavrul ei?

— Nu, asta nu, dar totuși tare mult aș vrea să vorbesc cu tine despre ea, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Leni...

Hannah pălise puțin și îl privea pe Max ca și cum ar fi încercat să găsească pe fața lui vreun semn care să-i arate dacă putea sau nu să aibă încredere în el.

— Sunteți de la poliție?

— Am fost în poliție, la Criminalistică, dar de nouă luni predau la universitate.

Privirea fetei a mai zăbovit câteva secunde asupra lui Max, care deja se temea că avea să-l refuze, dar apoi s-a întors și a zis din mers:

— Bine, vorbesc cu dumneavoastră.

Mama a privit cu îngrijorare în urma ei, apoi a dat din cap spre Max, dar fără să arate că îl lasă să intre. În schimb, a scos smartphone-ul din buzunarul de la spate.

— Thomas, soțul meu, mi-a spus că Robert și-a luat câteva zile libere de la birou. Are vreo legătură cu toate astea?

— Presupun că da.

— Desigur, n-aveți nimic împotrivă dacă îl sun pe Robert.

— Nu, dimpotrivă, mai curând m-ar fi mirat dacă m-ați fi lăsat să vă intru în casă așa, pur și simplu.

Conversația a durat doar câteva secunde, timp în care Benz i-a confirmat că îl angajase pe Max, apoi ea i-a întins telefonul.

— Robert vrea să vă spună ceva.

— Domnule Bischoff, a început Benz fără nicio introducere, vă rog să aveți grijă când vorbiți cu Hannah. I-a fost ca o soră lui Leni și i-au trebuit câțiva ani până când a procesat cât de cât povestea asta. N-aș vrea ca prin...

— Nicio grijă, l-a întrerupt Max. Sunt conștient de situație.

A încheiat conversația și a înapoiat telefonul.

După ce a pus aparatul în buzunar, mama fetei a făcut un pas într-o parte și l-a lăsat să treacă.

— Poftim! Intrați!

Max se întrebă cât timp trecuse de când chipul acela trist nu mai zâmbise.

Hannah stătea pe canapea, în camera de zi, cu picioarele strânse la piept, și îl privea pe Max. Încăperea aceea, cu dale cafenii, cu o

garnitură de canapele de un cafeniu-închis și cu mobilă rustică, de stejar, sugera ceva stătut. Impresia era puțin atenuată doar de o ușă largă, care dădea spre terasă și prin care intra multă lumină în camera de aproximativ patruzeci de metri pătrați.

— Doriți să beți ceva? Apă?

— Nu, mulțumesc!

Mama lui Hannah arătă spre fotoliul aflat chiar lângă fată.

— Vă rog, luați loc!

Max s-a supus invitației, timp în care Hannah l-a urmărit cu atenție. Mama s-a așezat lângă ea, pe canapea. Ar fi preferat să discute singur cu fata, dar se temea că mama n-ar fi fost de acord.

— Îmi dau seama că mai devreme te-am tutuit. E în ordine?

Ea ridică din umeri.

— Bineînțeles.

— Bine, și tu poți să faci la fel. Și cum e, mai ești la școală?

— Sunt la liceu, într-a unspea.

— Hannah e o elevă foarte bună, a comentat mama.

Privirea lui Max a rămas îndreptată spre Hannah.

— Înseamnă că mai ai puțin până la bac. Dar, dacă nu mă înșel, de două zile sunteți deja în vacanță, nu?

Hannah încuviință.

— Erai în aceeași clasă cu Leni pe atunci și erai prietena ei cea mai bună, așa-i?

— Da.

— Mai avea și alte prietene sau prieteni, în afară de tine? Fete sau băieți din clasa voastră, de exemplu, cu care vă întâlneți la joacă?

— Nu. Eu mai aveam câteva prietene, dar de cum ni se alătura vreuna, Leni devenea ciudată și nu mai vorbea aproape deloc. La un moment dat, nimeni n-a mai vrut să aibă de-a face cu ea și am rămas aproape tot timpul doar noi două.

— Poți să mi-o descrii pe Leni?

— S-o descriu?

— Vreau să zic... cum era ea, în general? Era o fetiță veselă?

Hannah fixa un punct de pe măsuta din fața ei.

— Veselă? Nu, veselă nu era.

— Ci?

Hannah îl privi iar în ochi.

— Era... ca un copil bătrân.

— Un copil bătrân?

Max a privit-o întrebător pe mama lui Hannah, dar ea nu reacționează în niciun fel.

— Nu înțeleg. Doar sunteți de-o vârstă, nu?

— Eu sunt cu aproape un an mai mare decât Leni. Dar... atunci avea zece ani, când...

Max a văzut lacrimile din ochii lui Hannah, înainte ca ea să-și întoarcă fața și să-și îndrepte privirea spre ușa terasei.

— Când era la mine, voia uneori să ne jucăm de-a mama și de-a tata, niște copilăreli, de parcă am fi avut patru ani. Și în clipa următoare zicea niște lucruri care sunau ca spuse de un adult și pe care, de multe ori, eu nici nu le înțelegeam.

Când a întors iarăși capul, Max a văzut urme de lacrimi lucind pe obraji ei; și nu i-a scăpat nici privirea îngrijorată a mamei.

— Ai prefera să ne oprim?

Hannah și-a șters fața cu brațul și a scuturat din cap.

— Nu, e în ordine. Dar ori de câte ori mă gândesc la Leni, mă întristez foarte tare și nu mă pot opri să nu plâng. Pe atunci nu înțelegeam de ce era așa de ciudată atât de des. Mereu mă simțeam foarte neajutorată, fiindcă nu știam ce trebuie să fac.

— Și azi înțelegi?

— Nu, din păcate nu, dar trebuie să fi avut vreun motiv pentru care se comporta așa.

Max era de acord.

— Apoi, când a dispărut, m-am gândit că poate e vina mea, fiindcă n-am înțeles-o și n-am putut s-o ajut.

Glasul lui Hannah începuse să sune deznădăjduit.

— Nici măcar nu știam cu ce aș fi putut-o ajuta.

După un timp a adăugat mai încet:

— Eram și eu doar un copil.

— Cred că ar trebui... a intervenit doamna Reihard, dar Hannah a ridicat mâna și a scuturat vehement din cap.

— Nu, e în ordine, cumva îmi face bine să vorbesc despre ea. Și așa mă gândesc la ea de dimineață până seara, acum, când iar au fost răpite două fetițe.

— Ți-a povestit Leni vreodată că ar fi cunoscut pe cineva? Vreun băiat, sau poate

chiar un adult? Așa, ca un secret între prietene?

— Sunt aceleași întrebări pe care le-a pus și poliția atunci, domnule Bischoff, a comentat mama. Ce rost mai au?

— Asta mi-e limpede, a confirmat Max, dar eu nu știu încă ce răspunsuri a dat Hannah.

S-a întors din nou spre fată, care a scuturat din cap.

— Nu, n-a povestit nimic de felul ăsta.

— Hannah, aș vrea să-ți pun o întrebare care probabil că ți se va părea ciudată sau chiar smintită. Îmi dai voie?

Fata și mama l-au privit întrebător pe Max, apoi Hannah a încuviințat, ezitând.

— Bine. Ți-a dat Leni vreun semn în ultima vreme?

Pune telefonul deoparte și se lasă pe spătarul fotoliului din camera de zi. Își privește mâinile murdare. Nisipul i-a intrat pe sub unghii și în cutele palmelor, care acum seamănă cu deltele ramificate ale unor râuri.

Tricoul și pantalonii sunt murdari, îndată va pune totul în mașina de spălat.

Închide ochii și lasă capul pe spate. Își simte trupul sleit, fără vlagă, deși n-a lucrat decât puțin cu lopata.

Groapa săpată (de Leni?) în grădina lui în timpul nopții, în căutarea rămășițelor lui Benny, rămăsese descoperită; resturile pe jumătate putrezite ale lăzii în care îngropase câinele atunci încă zăceau împrăștiate în și pe pământ.

A mărit puțin groapa, a aruncat în ea oasele lui Benny și a acoperit-o la loc. Apoi a smuls de prin jur smocuri de iarbă și de buruieni, cu tot cu rădăcini, și le-a replantat în pământul proaspăt. În două, trei zile nu se va mai vedea că s-a săpat acolo. De fapt, nici nu contează. Cui să-i vină în minte să caute ceva în grădina lui? Și pentru ce?

Și chiar dacă...

Când deschide ochii și înalță fruntea, privirea îi cade pe telefon.

Se scutură de gânduri și se ridică.

Încă e convins că a făcut ce trebuia. Din tot ce a citit despre Bischoff, un lucru e cert: dacă Leni chiar s-a întors, nu există altul care să fie în stare s-o găsească mai curând.

Scotocește în buzunarul de la pantaloni și scoate în sfârșit biletul șifonat.

Sunt iarăși aici.

Privește bucla de la S și încearcă să-și amintească, dar nu e sigur. Există însă o metodă simplă pentru a afla.

Se ridică, iese din camera de zi și urcă la primul etaj. În camera lui Leni, trage sertarul de sus de la birou și scoate de acolo un caiet. E un caiet de compuneri. Îl deschide, îl răsfoiește și se oprește. Un timp privește țintă cuvintele, apoi, cu degetele tremurând, pune alături biletul și compară arcuirea tuturor literelor, felul în care sunt scrise și legate între ele.

Se aude scoțând un geamăt și ar vrea să coboare mâinile care țin caietul deschis, dar mușchii nu vor să-l asculte. Privirea i se tot plimbă între cuvintele de pe bilet și cele din caiet, dar indiferent cât de des le compară, nu există nicio îndoială. Scrisul e altfel. Dar nu ca și cum i-ar aparține altcuiva, nu, deosebirea arată mai curând că acum persoana care a scris acele cuvinte se pricepe mai bine să le contureze. Ca și cum ar fi mai matură. Dar arcuirea literelor, buclele, curbura prea mare în partea de jos a „S”-ului... sunt la fel.

Caietul din mână începe să tremure atât de tare, încât biletul alunecă peste margine și cade plutind. Se înfioară.

Nu, nu mai are nicio îndoială. Cuvintele de pe bilet au fost scrise de Leni.

Hannah îl privea pe Max ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea. Se așteptase la o asemenea reacție și de aceea i-a mai lăsat un răgaz.

— Nu... nu înțeleg... a îngăimat Hannah iritată, în cele din urmă. Ce vreți să ziceți, cum adică să-mi fi dat Leni vreun semn? Doar e...

Fata s-a uitat derutată la mama ei și apoi din nou la Max.

— Există un motiv pentru care te întreb așa ceva. Oricum, sunt nevoit să te rog să nu vorbești cu nimeni despre asta. Dacă presa ar prinde cumva de veste, ar fi o catastrofă pentru toți cei implicați. Mai ales pentru tatăl lui Leni.

S-a uitat spre mama lui Hannah, care îl privea la fel de năucită ca și fiica ei.

— Rugămintea este valabilă și pentru dumneavoastră.

— Dar ziceți-mi odată de ce mă întrebați așa ceva! Un moment... vreți cumva să sugerați că...

Deși fata nu-și dusesese întrebarea până la capăt, Max a încuviințat din cap și le-a povestit celor două ce găsisese Robert Benz în casă, în urmă cu două zile.

Hannah se făcu albă ca varul.

— Asta înseamnă că Leni ar mai putea fi... în viață?

— Cel puțin așa presupune tatăl ei.

— Dar atunci... atunci...

Hannah scutură din cap ca și cum ar fi încercat să-și pună ordine în gânduri.

— Dar atunci de ce a lăsat lucrurile în casă și apoi a dispărut din nou? Și de ce nu mi-a dat niciun semn? Sunt prietena ei cea mai bună. N-are niciun sens.

— Hannah, eu nu spun că așa și este, dar dacă presupunem, fie și pentru o clipă, că Leni s-a întors într-adevăr – indiferent de unde –, noi nu știm ce i s-a întâmplat în ultimii șase ani și nici în ce stare psihică e. Se prea poate să se comporte altfel decât ne-am aștepta. Ar putea fi o cu totul altă persoană decât Leni, cea pe care ai cunoscut-o.

Hannah se uita în gol, cu o privire sticloasă.

— Nu cred.

— De ce? Ce te face să spui asta?

L-a privit din nou, și Max îi vedea deznădejdea din ochi.

— Tare mult aș vrea să cred că Leni s-a întors, dar n-are niciun sens. Indiferent ce ar fi trăit ea în ultimii ani... ori nu s-ar mai întoarce deloc, ori ne-ar da un semn tatălui ei sau mie. Ce alt motiv ar avea să fie aici?

Deși gândea la fel, Max a zis:

— Și atunci ce e cu lucrurile găsite în casă de tatăl ei? Lucruri pe care sigur le avea la ea când a dispărut. De unde să apară obiectele astea dacă nu le-a pus ea acolo?

Expresia de pe chipul fetei s-a schimbat. Doar scurt, pentru două, trei secunde, dar

îndeajuns ca el să fie sigur că Hannah avea propria explicație despre ce-ar putea să însemne apariția lucrurilor lui Leni.

În loc să dea un răspuns, Hannah a ridicat din umeri.

— Mă mir, a zis doamna Reinhard. Tocmai dispar două fete la Köln, în condiții asemănătoare celor în care a dispărut Leni în urmă cu șase ani și, în același timp, la Robert apar obiectele astea, pe care doar Leni sau ucigașul ei ar putea să le aibă, iar dumneavoastră nu vedeți nicio legătură între cele două situații?

— Cine zice că nu văd?

— Nu mi s-a părut. Eu cred că ucigașul lui Leni e din nou aici și că a pus lucrurile în casa lui Robert. E mai plauzibil decât ideea că o fetiță răpită apare iar, după șase ani, își lasă ghiozdanul acasă și apoi dispare din nou.

Max a dat din cap, întârziind să răspundă.

— Da, poate că așa e, dar până la urmă tot rămâne deschisă întrebarea: Ce motive ar avea făptașul?

Înainte să vină vreun răspuns, s-a auzit ușa de la intrare închizându-se cu un zgomot surd, imediat după aceea, în cameră a intrat un bărbat zvelt, cam la cincizeci de ani. Părul blond începuse să i se retragă de pe frunte, probabil că asta era și motivul pentru care îl tunsese scurt, de câțiva milimetri. S-a oprit în ușa camerei de zi și l-a privit surprins pe Max.

— Ce se întâmplă aici?

— Thomas, acesta este domnul Bischoff, a zis mama lui Hannah, cu aceeași indiferență

cu care îl salutase și pe Max mai devreme. A fost polițist și e aici la cererea lui Robert.

— La cererea lui Robert?

Bărbatul înaintă și îi întinse mâna lui Max.

— Sunt Thomas Reinhard, bună ziua! Ce înseamnă asta? Ce anume v-a solicitat Robert?

După expresia feței, Reinhard nu părea din cale afară de încântat să primească o vizită.

Max s-a ridicat, i-a întins mâna și a explicat în câteva fraze scurte de ce voia să discute cu Hannah. Reinhard s-a arătat întâi uimit, dar apoi a dat aprobator din cap.

— Deci așa se explică.

— Ce vreți să spuneți?

— Robert m-a sunat săptămâna trecută și m-a anunțat că nu vine la birou câteva zile. Părea tulburat, dar n-a vrut să spună ce se întâmplă.

Reinhard s-a așezat în fotoliul liber de lângă Max și și-a privit fiica.

— Și? Ai reușit să-l ajuți pe domnul Bischoff?

— Nu. Cred că nu.

Reinhard s-a întors din nou spre Max.

— Ziceați că Leni avea la ea, când a dispărut, obiectele care au apărut la Robert. E sigur?

— Da, așa mi-a spus Robert Benz. Jură că e vorba despre lucrurile lui Leni.

Max a sesizat privirea greu de descifrat pe care Reinhard i-a aruncat-o fiicei lui.

— Mai e ceva ce mi-ar putea fi de ajutor? i s-a adresat Max fetei.

— Tot nu înțeleg prea bine, a intervenit iar tatăl. Ce anume v-a cerut Robert să faceți? Să

descoperiți dacă Leni s-a întors sau să încercați să-l găsiți pe făptaș?

— Nu știu dacă astea sunt chestiuni separabile.

— Oricum, și o singură urmă dacă găsiți, tot ar fi un mare succes, comparativ cu rezultatele investigațiilor făcute de poliție.

Privirea lui Reinhard s-a îndreptat din nou spre fiica lui.

— Înainte ca domnul Bischoff să plece – te rog să fii sinceră, Hannah, chiar dacă poate că ai promis să nu divulgi nimic. Știi că iarăși au dispărut două fete. Dacă Leni chiar ar fi aici, poate că informațiile date de tine ar reuși să ajute la prinderea făptașului.

— Nu, eu... sigur că aș spune. De atunci, de când a dispărut, n-am mai avut nicio veste de la Leni. Jur!

Și a adăugat în șoaptă:

— E imposibil să se fi întors. E moartă.

Max respiră adânc.

— Îți mulțumesc pentru ajutor!

S-a aplecat și a pus pe masă o carte de vizită.

— Știu că sună banal, dar dacă îți mai amintești ceva, sună-mă, te rog, da?

Hannah a privit cartea de vizită și a dat din cap, îndreptându-și iar privirea spre terasa largă.

S-a ridicat și tatăl lui Hannah, care a arătat spre ieșire.

— Vă conduc. Îmi pare rău că nu v-am putut fi de folos.

— N-aș zice chiar așa, a răspuns Max și a deschis ușa. Există uneori mici amănunte care

se dovedesc a fi indicii importante. E posibil s-o mai caut pe fiica dumneavoastră.

— Vă rog să mă sunați înainte! Mi-ar plăcea ca data viitoare să fiu de față de la început.

În drum spre casă, Max a încercat să pună în ordine discuția avută cu familia Reinhard. Ce i-a spus tatălui a fost mai mult decât o vorbă în vânt. De multe ori chiar erau niște amănunte trecute cu vederea în timpul unei conversații sau care păreau cu totul neînsemnate, dar care câștigau în consistență cu cât te gândeai mai mult la ele.

O privire spre ceas i-a confirmat lui Max că ar fi trebuit să ajungă la Kirsten de multă vreme, dar oricât de mult i-ar fi plăcut prezența ei, prea multe îi roiau prin minte ca să fi reușit să stea de vorbă împreună, așa cum o cerea, după părerea lui, situația ei aparte. Așa că a sunat-o, i-a zis că trebuiau să-și amâne întâlnirea și i-a dezvăluit și motivul. Ea a acceptat situația, ca și cum n-ar fi deranjat-o deloc. Oricum, Max își cunoștea sora destul de bine ca să știe că se pricepea de minune să joace teatru. Era convins că se bucurase mult că se vor întâlni și că acum era dezamăgită.

— Recuperăm în zilele următoare, bine? a promis el.

— Sigur, a răspuns ea, aparent foarte binedispusă. Nu-ți face griji, și așa mai am o mulțime de treburi de rezolvat azi și ar fi trebuit să te dau afară destul de repede.

— Ei, uite că iarăși am avut noroc și am fost scutit de-așa ceva, a răspuns el zâmbind și a încheiat convorbirea.

În scurt timp a ajuns acasă. L-a sunat pe Böhmer și i-a povestit discuția avută cu Menkhoff. Și-a încheiat relatarea mărturisind că încă nu știa ce să creadă despre comisarul-șef, dar că, în anumite puncte, fusese plăcut surprins.

Böhmer a scos un hohot lipsit de veselie.

— Nu-l lăsa să te ducă cu vorba. Nu-l cunosc personal, dar cele auzite până acum nu-l pun într-o lumină prea bună. Și știi că unele treburi le-am aflat din sursă sigură.

Cu ultimele cuvinte, glasul lui Böhmer devenise puțin mai posomorât. Max n-a luat în seamă aluzia la Verena Hilger.

— Oricum, într-o privință pare să aibă dreptate. A spus că Leni era foarte introvertită și că n-a râs niciodată. Hannah a confirmat că adesea Leni se purta ciudat și că, în afară de ea, nimeni nu voia s-o aibă prietenă. Și apoi a mai zis că Leni era ca un „copil bătrân”.

— Și ce înseamnă asta?

— Exact așa am întrebat și eu. Voia să spună că se comporta ca un copil mic, mult mai mic decât era în realitate, și că în clipa următoare zicea niște lucruri care sunau atât de matur, încât Hannah nu le înțelegea.

Au trecut câteva secunde până când Böhmer îi răspunse.

— Astea sunt semne clasice că în familie ceva nu era deloc în ordine.

— Știu, a răspuns Max repede, fiindcă tocmai îi venise o idee și voia să se ocupe de ea imediat. Hai că te sun mai încolo!

Apoi a închis fără să mai aștepte reacția lui Böhmer, a scos cartea de vizită dată de

Menkhoff și a format numărul.

— Bischoff sunt, a zis când a răspuns Menkhoff. Știți cumva ce-i cu mama lui Leni? Benz zice că s-a mutat în Andaluzia cu noul ei prieten. Aveți o adresă?

— Nu, n-avem, a răspuns Menkhoff morocănos. A cerut să fie scoasă din evidență la Köln și a dispărut lăsând informația că se mută în străinătate. Frumos că ați ajuns cu raționamentele până în punctul ăsta.

— Nu înțeleg ce vreți să ziceți.

— Tot nu? Atunci încercați să vă transpuneți în mintea lui Robert Benz.

Max simțea că Menkhoff reușea să-l înfurie iarăși, fără niciun efort.

— N-ați putea să renunțați la aluziile astea? N-am susținut niciodată că pot să mă transpun în mintea cuiva. M-am ocupat de analiza de caz operativă și presupun – sau mai curând *sper* – că știți în ce constă diferența.

— Știu, într-adevăr. Voi, tinerii furioși... voi aveți o gândire prea complicată și, de multe ori, soluția cea mai simplă e și cea mai plauzibilă.

Încetul cu încetul, Max și-a dat seama unde voia să ajungă comisarul-șef.

— Vreți să ziceți că mama lui Leni n-a plecat deloc în Spania?

— În afară de Benz, nu mai există nimeni care să poată confirma asta. Nici solicitarea adresată poliției andaluze n-a dus la vreun rezultat. La fel și încercarea de a descoperi cine e acel nou prieten. Niciun vecin de la vechea locuință din Porz n-a văzut acolo vreun bărbat, în afară de poștaș. Și acum propun să

începeți să și faceți ceva. Poate se mai schimbă situația de până acum, adică să reușiți să-mi spuneți dumneavoastră ceva ce eu nu știu încă.

— Deja am început cercetările, a răspuns Max calm, apăsător. Și acum tocmai îmi storc de informații sursele pe care le am în poliție. Pe curând!

A închis telefonul, fiind sigur că în clipa aceea Menkhoff se făcuse roșu la față, fiindcă nu mai putea să-i dea lui Max niciun răspuns cinic.

Bărbatul intră în baie, dă drumul la apă pentru a face duș și își scoate hainele. Stă un timp cu ochii închiși sub jetul fierbinte, cât poate el să suporte, apoi se săpunește și se spală pe cap.

După ce se șterge, se duce gol în dormitor și se îmbracă. Douăzeci de minute mai târziu, iese din casă, urcă în mașină și pornește.

Gândul la ce urmează îl incită.

Are nevoie de douăzeci și cinci de minute până la Königsforst, unde cotește pe drumul forestier îngust, care șerpuiește printre copaci cam un kilometru, până când ajunge în micul luminiș unde se află baraca de lemn, ținta lui.

Bărbatul oprește mașina, coboară și urcă cele două trepte spre prispa de lemn. Privirea i se plimbă indiferentă peste golurile din parapet. Câteva scânduri s-au desprins și atârnă strâmb de câte un cui.

Scoate cheia din buzunar, descuie ușa și intră în baracă. După ce intră și încuie ușa, se întoarce și se uită în jur prin încăperea cufundată în semiîntuneric din cauza obloanelor trase. În lumina care se strecoară printre șipci, asemenea unui evantai lat de raze laser, dansează mii și mii de particule de praf pe care le-a stârnit când a intrat.

Face primii pași pe covorul putred care acoperă trapa din pardoseală și deja simte în șale căldura aceea ca un fel de tensiune voluptuoasă.

Bărbatul ridică marginea covorului și îl dă deoparte, apoi se apleacă și deschide trapa, trăgând de inelul de fier prins pe ea. Capătul de sus al unei scări de lemn ajunge până la marginea deschizăturii. Pune piciorul pe prima treaptă și coboară, inspirând mirosul de umezeală și mucegai care se înalță din groapă. Ajuns pe pământul nisipos, se întoarce încet. Un zâmbet i se așterne pe față când descoperă silueta neclară, ghemuită în colțul încăperii, o gaură de patru metri pe patru, în pământ.

Bărbatul înaintează un pas. Ea începe să scâncească.

Se oprește chiar în fața ei și, în timp ce-și face de lucru la cureaua, zice:

— Bună, scumpete! Ți-am adus ceva.

Max își petrecuse după-amiaza căutând pe internet informații referitoare la fetele dispărute în urmă cu șase ani. Pentru asta s-a folosit nu doar de platformele online ale diferitelor ziare, ci a scotocit și prin nenumăratele comentarii referitoare la subiect de pe canalele obișnuite de socializare. Bineînțeles că toate erau presupuneri și zvonuri, iar niște detectivi de ocazie se lansau în cele mai fanteziste speculații și se insultau reciproc; însă Max știa că ici-colo putea să mai apară și câte un indiciu care să se dovedească important.

Stătuse ore în șir în fața laptopului, își făcuse însemnări și își notase adrese web. În scurtele pauze pe care și le-a îngăduit din când în când se întrebase de multe ori dacă era bine ce făcea. Dacă era bine *pentru el*. Dar până la urmă a învins furia tot mai mare că făptașul de atunci era încă în libertate și că acum, probabil, reîncepuse să agrezeze copii.

A închis laptopul abia târziu, ochii îl usturau și îl durea capul, și-a adus un pahar cu vin din bucătărie și apoi s-a întins pe canapea cu ochii închiși. A încercat să treacă în revistă, în gând, informațiile adunate până atunci, dar după scurt timp a pierdut iarăși șirul. Oboseala îl împiedica să se concentreze. În

cele din urmă s-a așezat, a mai băut o gură de vin și s-a dus la baie.

Un sfert de oră mai târziu a tras cuvertura pe el și a adormit aproape în aceeași clipă.

La început, Max nu și-a dat seama ce anume îl trezise; a durat un moment până când s-a eliberat din brațele somnului și a auzit sunetul înfundat al telefonului. Și-a amintit că îl lăsase pe masa din camera de zi, a aprins veioza și, încă oarecum derutat, a coborât picioarele din pat. N-avea idee ce oră era, dar spera că oricine ar fi fost cel care îl suna în miez de noapte avea și un motiv bun să o facă. Telefonul încă suna când a intrat în camera de zi, dar a amuțit când a întins mâna să răspundă.

Max a scos o înjurătură și a aruncat o privire pe ecran. Numărul apelantului era ascuns, iar asta nu putea să-i îmbunătățească dispoziția. De ce naiba își ascundea numărul cineva care îl suna la două și zece, după cum se vedea pe marginea de sus a ecranului.

S-a întors clătinând din cap și s-a dus înapoi în dormitor. De data asta a luat telefonul cu el.

Era în pat cam de un minut, când apelantul a încercat din nou.

— Cine-i? a întrebat Max, fără să se străduiască deloc să-și ascundă proasta dispoziție.

— În sfârșit! a răspuns un glas mohorât, iar Max a știut imediat că era Menkhoff. Deja credeam că sunteți în comă. Dacă și pe vremea când erați activ tot așa de încet vă mișcați,

puteți să ziceți că aveți noroc că nu v-am fost partener.

— Poate că n-o să credeți, dar chiar am noroc. De ce v-ați ascuns numărul?

— Ca să nu mă bombardeze cu telefoane orice individ pe care trebuie să-l sun de nevoie. Pot să vă spun acum și motivul acestei conversații sau continuăm să facem schimb de amabilități?

— Sper să aveți un motiv bun.

— A fost găsită una dintre cele două fete dispărute. Moartă.

Max a simțit pe loc pumnul care i s-a răsucit în stomac, în timp ce gândurile i-au luat-o la goană.

— Care dintre ele?

Își dădu seama cât de răgușit îi suna glasul.

— Cea mai mare. Sofia. Avea nouă ani.

— La dracu'! Și?

Menkhoff pufni.

— Încă mă aflu la locul unde a fost găsită, în pădurea Gierather. Veniți încoace să vedeți.

— Am nevoie de trei sferturi de oră, a zis Max, deja în picioare. E bine așa?

În loc de răspuns, Menkhoff i-a explicat cum să ajungă și a încheiat spunând:

— Călcați pe accelerație!

Apoi a închis.

În scurt timp, Max pornea deja mașina. Era treaz, mintea îi lucra la turație maximă.

Ce putea să însemne faptul că, spre deosebire de ceea ce se întâmplase în urmă cu șase ani, acum apăruse cadavrul unuia dintre copiii răpiți? Vreun eșec al criminalului sau vreo intenție de-ale lui? Era întâmplător că

asta se petrecea chiar atunci când se părea – sau trebuia să pară – că Leni revenise?

Ceva din Max răspundea cu *nu* la ultima întrebare.

Când mai avea doar câteva minute de mers, s-a întrebat ce avea să simtă când, după multe luni, urma să vadă iar victima unui omor – ba chiar mai rău, cadavrul unui copil. Va fi în stare să-și păstreze mintea limpede? Să privească analitic trupul lipsit de viață?

În el s-au trezit amintiri – despre un băiat de doisprezece ani, cu chip de ceară, care ședea pe jos, cu spatele lipit de perete, în bucătăria casei părintești; sub el, o baltă de sânge, și în piept, un cuțit...

A alungat din minte imaginile și s-a concentrat asupra drumului forestier pe care intrase, conform instrucțiunilor lui Menkhoff.

Conul de lumină al farurilor smulgea din întuneric cărarea suficient de lată pentru o mașină, făcând gropile să semene cu niște mici cratere selenare.

După încă două minute, drumul s-a sfârșit într-un luminiș acoperit cu iarbă, unde erau mai multe mașini de poliție și civile. Max a coborât și a aprins lanterna pe care o luase la sfatul lui Menkhoff, deși vedea deja printre copaci reflectoarele instalate de tehnicienii criminaliști de jur-împrejurul locului unde fusese găsită fata. Undeva mormăia un generator de curent.

Menkhoff era în mijlocul unui mic grup și vorbea gesticulând. Când Max s-a apropiat, s-a întors spre el.

— Iată-vă!

A făcut un semn cu bărbia spre un loc aflat la vreo douăzeci de metri, înspre care erau orientate două reflectoare puternice. Un criminalist îmbrăcat într-un combinezon alb, din material textil nețesut, tocmai se lăsa pe vine și fotografia ceva aflat în spatele unui trunchi prăbușit, care îl împiedica pe Max să vadă ce anume. Dar el știa despre ce era vorba.

— Mai rezistați la așa ceva?

Vocea compătimitoare a lui Menkhoff i-a abătut lui Max atenția de la ce se întâmpla. A dat din cap și a privit iar spre locul luminat.

— Cred că da.

— Arată foarte rău. Nu-i nevoie să faceți asta dacă nu vreți, dar cred că e important pentru evaluarea ticălosului care a fost în stare de așa ceva.

Privirea lui Max era în continuare îndreptată spre trunchi, ca și cum ar fi putut să vadă prin el și să-și dea seama ce e în spatele lui.

— A fost deja careva de la Medicină legală?

— Da.

Menkhoff a făcut o pauză de câteva secunde, înainte să spună cu glas scăzut:

— Leziunile arată că a fost abuzată și apoi sugrumată.

Max trase aer în piept.

— Aveți îmbrăcăminte de protecție pentru mine?

— Veniți!

Max l-a urmat pe Menkhoff până la o ladă din care comisarul-șef a scos un combinezon

alb, protecții pentru încălțări și mănuși albastre, pe care i le-a întins.

— Un vânător care avea un dispozitiv pentru vedere nocturnă a observat pe cineva strecurându-se prin pădure și cărând ceva pe umăr.

Max îl privi cu speranță pe Menkhoff.

— Poate să-l descrie?

— Nu. La distanța asta, văzută cu un dispozitiv pentru vedere nocturnă, un chip e doar o pată albă. Întâi a crezut că e cineva care vrea să scape de niște gunoaie și a strigat. Atunci individul a lăsat-o jos pe copilă și a luat-o la goană. Vânătorul și-a părăsit locul de pândă și a venit până aici să vadă ce era. Apoi ne-a sunat. Am cerut să fie dus la spital, e în stare de șoc.

Max dădu din cap.

— Chiar dacă n-a fost identificat... ticălosul a făcut o greșeală.

Câteva minute mai târziu, Max purta deja îmbrăcămintea de protecție. Se îndreptă înspre locul luminat, încercând să ignore presiunea pe care o simțea în stomac.

Mai avea cam doi metri până la trunchiul putred, când a văzut-o.

Era culcată pe o parte, acoperită de o folie de plastic albastru, pe care probabil o așternuseră tehnicienii criminaliști.

Era dezbrăcată.

21

Max s-a oprit. Înălăuntru, totul îl îndemna să se întoarcă și să ajungă cât mai departe de scena aceea cumplită. Însă îl ținea în loc furia pe care o simțea încolțind. Făptașul necinstise și umilise fata chiar și după moarte, îi aruncase trupul mic, lipsit de viață, ca pe un obiect stricat, care nu mai folosea la nimic.

Tehnicianul criminalist i-a făcut semn lui Max.

— Eu am terminat.

Era clar că bănuia că are de-a face cu un coleg.

Aproape împleticindu-se, Max a ocolit trunchiul și s-a oprit chiar lângă copilul mort.

Concentrează-te, își tot repeta. E moartă, dar poate că reușești să faci în așa fel încât să nu mai moară și alți copii. Trebuie să te concentrezi.

S-a lăsat pe vine, plimbându-și privirea pe trupul mic, și s-a uitat la rănilor care îl acopereau, la urmele de sugrumare de pe gât...

Examinarea a durat cinci minute lungi, apoi s-a întors la Menkhoff care stătea rezemat de un copac și îl privea.

— Sunteți bine?

Max s-a oprit în fața lui.

— Da, merge. Toate vânătăile și rănille acelea...

— Legiștii spun c-au fost făcute pe parcursul mai multor zile.

— Așa m-am gândit și eu. Asta înseamnă că, după ce a răpit copila, el a tot...

— Aș vrea să-l luați la bani mărunți pe Benz. Eu n-ajung nicăieri cu el, ca să nu mai spun că doamna procuror îmi face viața iad dacă îl mai interoghez fără vreo dovadă.

Max înțelegea situația. Chiar dacă tot nu credea că Benz avea ceva de-a face cu răpirile.

— Bine, am să încerc, a răspuns el cu glas șters.

Pentru o clipă, pe fruntea lui Menkhoff au apărut niște cute adânci.

— Sunteți sigur că faceți față situației?

Max a dat să se revolte, dar trebuia să recunoască că întrebarea lui Menkhoff era îndreptățită. În momentul acela nu arăta ca un anchetator în exercițiul funcțiunii.

— Sincer să fiu, nu știu. Poate că mi-am pierdut deprinderile.

Menkhoff a aruncat o privire într-o parte, unde erau trei polițiști în uniformă care se uitau la ei. S-a desprins de copac și a zis:

— Haideți cu mine!

Max l-a urmat pe comisar care, luând-o printre copaci, se îndrepta spre locul unde erau parcate mașinile. Când au ajuns acolo, Menkhoff a deschis portiera din stânga de la un Audi A6 negru, a făcut semn cu bărbia spre cealaltă parte a mașinii și a zis:

— Urcați!

Max s-a întrebat ce voia să însemne asta, dar s-a supus îndemnului. După ce s-a așezat pe locul de lângă șofer și a închis portiera, Menkhoff s-a întors spre el și l-a privit ca și cum ar fi vrut să vadă ce ascundea sub frunte.

— Dacă tot ce am auzit despre dumneavoastră nu-s decât niște prostii, înseamnă că nu v-ați pierdut doar deprinderile, ci mai mult de-atât.

— Cum adică? a răspuns Max, dar în aceeași clipă a simțit că era ipocrit, fiindcă bănuia unde voia s-ajungă celălalt.

— Am să vă explic. Se zice că aveți o gândire analitică brici și că vă pricepeți mai bine decât majoritatea profesioniștilor să intrați în mințile ticăloșilor ăstora blestemați. Cât ați fost la Düsseldorf, ați rezolvat în scurt timp, împreună cu partenerul dumneavoastră, trei cazuri neobișnuite și extrem de dificile, iar al treilea caz chiar...

S-a întrerupt și a scuturat din cap.

— Să lăsăm asta. Oricum, numele dumneavoastră le este cunoscut nu doar colegilor din Renania de Nord-Westfalia, ci...

— N-ați putea trece direct la subiect?

— Nicio teamă, chiar asta fac acum.

Se uita iar la Max cu privirea aceea neplăcută și pătrunzătoare.

— Ce am văzut și auzit de la dumneavoastră de ieri încoace are atât de puțin de-a face cu tot ce am pomenit acum, încât mai că nu-mi vine să cred că e vorba despre una și aceeași persoană. Investigați de unul singur, puneți ici și colo niște întrebări, faceți speculații în cel mai simplu stil de

discuție de pahar, credeți sau nu niște lucruri, aparent fără să aveți niște motive care să le susțină...

— Un moment! a dat Max să-l contrazică, dar Menkhoff a ridicat mâna.

— Nu, acum vorbesc eu. După aceea puteți să spuneți ce vreți, dar mai întâi faceți bine să mă ascultați. Dacă nu vă convine, dați-vă jos din mașină și dispăreți.

A făcut o scurtă pauză, ca și cum ar fi vrut să-i dea lui Max posibilitatea să se hotărască. Văzând că Max nu se mișcă, a continuat.

— Pentru mine sunteți ca un șofer de curse foarte talentat și de succes, care a avut un accident și care, de atunci, de frică, nu mai merge decât cu frâna de mână trasă. *Summa summarum*, imaginea pe care o oferiți de când v-a băgat Benz în joc este de-a dreptul jalnică și, cu toate că de fapt n-ar trebui să-mi pese, vă dau un sfat bun și totodată mă doare în cot de toată înțelegerea pentru situația dumneavoastră și de bla-bla-ul psihologic pe care probabil îl auziți de luni de zile. Adunați-vă odată! Încetați să vă tot autocompătimiți, dați deoparte trauma cu sora dumneavoastră și gândiți-vă la însușirile deosebite pe care le aveți, care, fir-ar să fie, vă obligă să vă implicați pentru protejarea unor oameni lipsiți de apărare, cum e bietul copil de colo. Și dacă nu vreți sau nu puteți...

A ridicat mâna, îndreptându-și degetul arătător spre pieptul lui Max.

— În cazul ăsta, ascundeți-vă în spatele manualelor și nu-mi mai irosiți timpul de pomană.

Liniștea s-a lăsat ca o pătură grea peste interiorul mașinii. Max nu-și auzea doar propria respirație, ci și pe cea a lui Menkhoff și, uluitor, nu simțea nici furie, nici poftă de luptă și nici măcar dorința să i se opună lui Menkhoff. Simțea pur și simplu acea amorțeală interioară care mereu se răspândea în el când era nevoit să recunoască o înfrângere clară. Dar ceea ce se întâmplase nu fusese o înfrângere în adevăratul sens al cuvântului, ci mai rău. Era revelația năucitoare că Menkhoff – cu care avusese personal de-a face numai de două ori și pe care mediul în care trăia nu-l putea înzestra cu o abilitate cum ar fi empatia – reușea în acel moment să-l evalueze mai bine decât era el în stare.

— Aveți dreptate, a zis Max, dându-și seama doar după privirea întrebătoare a lui Menkhoff că vorbise în șoaptă, așa că a repetat mai tare: Am spus că aveți dreptate!

— Și?

— Și ce?

— Ce veți face acum?

Max a deschis portiera.

— Am să cuget.

A coborât din mașina lui Menkhoff, a parcurs cei câțiva metri până la mașina lui și a demarat imediat.

Când a ajuns acasă, nu-și mai amintea decât vag drumul făcut, fiindcă gândurile i se învârtiseră neîntrerupt în jurul spuselor lui Menkhoff.

A luat un pahar cu apă, a deschis oblonul de la camera de zi și a ieșit pe balconul spațios.

Cu brațele sprijinite pe balustradă a privit orizontul. Peste acoperișurile caselor din jur se puteau vedea deja primele semne ale zorilor.

„Încetați să vă tot autocompătimiți”, spusese Menkhoff. Max se întreabă dacă autocompătimirea era într-adevăr cea care îl inhiba și-i bloca gândirea analitică în așa fel încât să nu aibă nicio idee cum să procedeze în continuare în cazul ăsta. Și nici măcar la întrebarea asta nu găsi răspuns. Îi venea să plângă și totodată să urle – nimic altceva decât tot o expresie a autocompătimirii. Un cerc vicios în care se afla și de care nu știa cum să scape.

Pe moment s-a gândit s-o sune pe Kirsten și să-i povestească ce îl frământă. Știa că poate să facă asta oricând, și probabil că ar fi făcut-o, dar era imposibil s-o încarce cu așa ceva, având în vedere fragilitatea ei sufletească.

Totuși, *trebuia* să vorbească cu cineva dacă dorea să aibă fle și cea mai mică șansă să iasă din dilema asta. A luat telefonul, s-a întors în camera de zi și a format un număr din agendă.

— Pot să te întreb ceva? a mârâit Böhmer când a răspuns în sfârșit, după cel puțin zece semnale sonore și după scuza rostită de Max.

— Da, poți.

Max n-avea nevoie să se întrebe prea mult despre ce anume ar putea fi.

— Tu chiar ți-ai pierdut mințile cu totul? Abia-i trecut de ora cinci, adică la patru ore după ce m-am dus la culcare și cu două înainte de a trebui să mă scol. Tocmai m-ai smuls din faza de somn profund, având grijă astfel ca

ziua de azi să ajungă una infernală și să mi se închidă ochii de oboseală pe la prânz.

— Îmi pare rău, dar nu mai știu ce să fac. Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva.

— Și eu care credeam că, după plecarea ta din poliție, am să flu cruțat de apelurile tale nocturne! Gata, iar ai ajuns aici? Iar te stăpânește patima să-l prinzi pe individ?

— Tocmai că nu despre asta e vorba, Horst, a zis Max calm. Despre mine e vorba.

Böhmer n-a răspuns, iar Max a început să povestească.

— Dă-mi voie să formulez din perspectiva mea și cu vorbele mele ce mi-ai spus, a zis Böhmer, după ce Max vorbise neîntrerupt vreo zece minute. Întâi și întâi – bineînțeles că nu e vorba doar despre tine, ci despre tine în situația asta deosebită. La câteva luni după o experiență traumatizantă, la care mai ai de rumegat și care a dus la plecarea ta din poliție, accepți, ca detectiv particular, un caz în care au dispărut în total cinci fetițe. Și apoi, chiar din start, ești confruntat cu cadavrul unui copil maltratat, iar asta declanșează în tine trăiri legate de o altă întâmplare cruntă cu un copil mort. În plus, în cazul ăsta ești nevoit să colaborezi cu un anchetator care probabil că i-a determinat pe vreo sută alți colegi fle să-și ceară transferul, fie să renunțe cu totul la meseria de polițist. Și, după toate astea, tu te întrebi ce-i cu tine și de ce nu funcționezi ca până acum.

— Da, a răspuns Max calm, ai dreptate. E exact cum ai spus.

Böhmer pufni sonor.

— OK, atunci răspunde-mi la o întrebare: în trecut am fost martor de mai multe ori la felul în care te-ai infiltrat cu uimitor de mult succes în mintea nemernicilor pe care îi urmăream. Într-o asemenea măsură încât înțelegeai cum funcționează ei și uneori puteai să spui dinainte ce pași urmau să facă. Cum reușeai?

— Știi și tu că nu-i chiar așa de simplu cum zici.

— Atunci, lămurește-mă.

— Horst, nu te-am sunat ca să...

— Te rog!

Max se întreba dacă nu ar fi mai bine să pună capăt conversației. Poate că totuși nu fusese o idee bună să-și sune fostul partener la ora aceea și să-l smulgă din pat. Pe de altă parte, cât timp munciseră împreună, Böhmer tot ocolise tema asta, fiind într-adevăr prima oară când îl întreba la obiect.

— Bine. Ideea e să cunosc cât mai multe fapte. Am nevoie de date obiective despre caz, informații despre victime, interacțiuni sociale detectabile ale făptașului. Ce criterii au fost determinante în alegerea victimelor, a momentului și a locului faptei? Au existat caracteristici speciale, poate chiar ieșite din comun în cazul...

— Da, bine. Și când ai suficiente detalii? Ce urmează?

— Atunci am nevoie de timp pentru ca, bazându-mă pe aceste informații, să ajung la niște concluzii în ceea ce-l privește pe făptaș. Toate detaliile astea trebuie să le așez în structuri psihologice...

— Stop!

Max se opri perplex.

— Cum adică stop? Voiai să-ți explic. De ce mă întrerupi la fiecare frază?

— Pentru că am auzit destul. Mai am o întrebare pentru tine, Max. Ce-ar fi dacă ai avea posibilitatea să afli despre un făptaș tot ce știe chiar el despre sine? Ce ar însemna așa ceva pentru tine?

Max scoase un șuierat.

— Ce fel de întrebare prostească mai e și asta? Atunci firește că aș putea...

S-a oprit în mijlocul frazei, dându-și seama unde voia să ajungă Böhmer.

— Atunci bineînțeles că ai putea să analizezi exact care-i treaba cu individul acela? Asta voiai să zici?

— Vrei să sugerezi că ar trebui să urmez procedura asta în ceea ce mă privește?

— Da, la naiba! N-are cum să fle greu. Despre cine știi mai mult decât despre tine?

— Asta... nu, asta n-o să funcționeze, fiindcă într-o autoanaliză orice om tinde să înfrumusețeze lucrurile neplăcute.

— Deci ți-e teamă că nu ești sincer cu tine?

— Așa e. Nu pot să mă autoanalizez, Horst.

— Măcar încearcă. Ce ai de pierdut?

Max chibzuia. Böhmer avea dreptate într-o privință: ce ar fi de pierdut mai mult decât câteva ore din timpul său? Și chiar dacă nu s-ar ocupa neapărat chiar de el, sigur era bine să se gândească iarăși, în sfârșit, la punctele lui forte.

— Îți mulțumesc! a zis, și nu era doar o vorbă în vânt. Și scuză-mă că te-am trezit.

Böhmer scoase un râs lătrat.

— Uite că l-am pus pe gânduri pe Max Bischoff. A meritat. Ziua mi-e salvată.

La câteva minute după încheierea discuției, Max ședea la masă. În fața lui, un caiet, un creion și un pachet cu foi mici pentru notițe.

A închis ochii și un timp s-a concentrat asupra respirației. Apoi mintea a început să-i lucreze.

Acum șase ani am răpit trei fete...

Își ține smartphone-ul la înălțimea pieptului și privește titlul de senzație al articolului.

Sofia (9), fetița răpită, găsită moartă în pădure!
Abuzată zile în șir!

Ignoră lacrimile care i se preling pe obraji, la fel și pornirea de a-și urla toată durerea, toată furia. Ura.

Își coboară mâna cu telefonul și privirea îi devine sticloasă. Pentru o clipă simte o amețală, are senzația că se va prăbuși, și apoi îi este ca și cum cineva ar trage-o de acolo, într-o fracțiune de secundă, într-un alt loc...

Și, deodată, o ia la goană prin pădure, strigând agitată. În spatele ei e baraca din care a fugit. Aude clar niște pași venind din urmă. Apăsați, rapizi. De neoprit. Cineva o urmărește și deja e atât de aproape, încât în ceafă îi simte răsuflarea găfâită care îi coboară pe spate ca un fior înghețat. Nu îndrăznește să privească înapoi, dar știe cine este urmăritorul.

Să fugă, trebuie să fugă, să-și mobilizeze toate rezervele de forță. Coapsele încep s-o usture și totuși știe că e prea înceată. Totul e ireal, bizar. Luptă, plânge. În clipa următoare o va prinde. Își strigă frica și furia că e atât de neputincioasă. Mai departe, mai departe. Își

folosește toată energia, își repede trupul cu toată forța deznădejdi împotriva acelei rezistențe nevăzute care o împiedică să fie și mai iute. Și totuși simte că nu poate să-i scape, oricât s-ar strădui. Dar și mai rea decât sentimentul că, dintr-un moment într-altul, îi va simți mâna pe umăr este certitudinea în legătură cu ce-i va face el apoi.

O lovitură puternică în spate o face să se împleticească, se apleacă în față și se prăbușește cu o mișcare infinit de lentă. În timp ce se întoarce pe spate, o umbră uriașă se lasă peste ea. O față se apropie, gâfâind, gemând, schimonosită și nefiresc de mare, oribilă și rânjind respingător spre ea. Dar mai e ceva, chiar în spatele acelei pocitanii, o pată luminoasă, ovală...

Se uită iar în ochii reci, care s-au apropiat și mai mult, se împotrivește să se lase hipnotizată de ei, iar în cele din urmă reușește să-și desprindă privirea. În schimb, se uită țintă la firicelul de salivă care i s-a format pe buza inferioară și care acum se apropie pendulând de fața ei.

Greața amenință să o sugrume, pulsul îi bubuie în tâmpile. Când fața coboară și mai mult spre ea, când o atinge respirația îngreunată de alcool, ea deschide gura într-un țipăt care refuză să se sfârșească...

Deschide ochii, privește în jur și recunoaște locul unde se află. Inima care i se zbate sălbatic începe treptat să i se liniștească.

Mâna i se plimbă pe fruntea udă și îi șterge sudoarea rece. Trecutul. A ajuns-o iarăși din urmă. Ca în nenumărate alte rânduri. Panica

nebună, greața... cu fiecare secundă ele își pierd din intensitatea care le făcuse să pară atât de reale. Știe, în câteva minute va fi iar liniștită. Așa e de fiecare dată. Apoi răceala care o protejează se întoarce.

Se întinde după telefonul care i-a căzut din mână, activează ecranul și privește din nou literele groase.

Știe, ceva va rămâne, ca de fiecare dată. Ura.

Și totuși, de data aste e altfel.

De data asta e de neîmblânzit.

Cu puțin înainte de ora nouă, Max a respirat adânc și s-a lăsat, cu ochii închiși, pe pernele canapelei. Era răvășit cum nu mai fusese de multă vreme.

În timpul care trecuse de la convorbirea cu Böhmer chibzuse mult și își făcuse numeroase însemnări. Frânturi de gând despre modelele comportamentale cunoscute ale delincvenților sexuali și ale pedofililor, despre afirmațiile făcute de Benz și Hannah și despre discuțiile lui cu Menkhoff. Dar și despre el.

Străbătuse în minte traseul parcurs în ultimele luni, începând de la demisia din poliție, de la discuția cu fostul său mentor, profesorul Bormann, câteva săptămâni mai târziu, care s-a finalizat cu activitatea de conferențiar la universitate, și până la decizia de acum de a-l ajuta pe Robert Benz.

Bineînțeles că n-a reușit să se analizeze – nici n-a încercat. Totuși, în orele care trecuseră, unele lucruri despre el – pe care și le reprimase în ultimele luni – s-au limpezit din nou.

Faptul că încă din copilărie avusese dorința arzătoare să intre în poliție, fiindcă nu suporta nedreptatea pe care erau nevoiți s-o îndure unii oameni din cauza altora; fiindcă îl

îneebunea gândul că făptașii nu erau prinși și că aveau să facă același lucru, din nou și din nou, până când va apărea cineva care să se străduiască din răputeri, fără să dea înapoi în fața efortului și a primejdiilor, ca să-i scoată din circulație pe răufăcători; fiindcă încă din copilărie își imaginase ce ai putea simți când ești sigur că ai salvat niște vieți și ai împiedicat niște oameni să devină următoarele victime. Dar exact aici era și problema, care, până la urmă, a dus la demisia lui.

Când a plecat din Serviciul criminalistic, în urmă cu nouă luni, n-a făcut-o de teamă că va fi rănit. Și nici pentru că nu voia să mai aibă de-a face cu meseria asta sau pentru că își schimbase convingerile. Dacă acelea ar fi fost motivele, sigur nu s-ar mai fi implicat câteva săptămâni mai târziu, ținând cursuri, pentru ca tinerii polițiști să aibă la îndemână cât mai multe cunoștințe și să fie înarmați cu ele în lupta împotriva infracțiunilor de orice fel.

Nu, alte aspecte l-au determinat să ia acea decizie. Firește, era grija pentru sora lui, teama că vreun dement avea să-i mai facă vreun rău. Dar motivul principal pentru care a ieșit din poliție ținea de sistem.

Bineînțeles că i-a fost limpede de la început că, în fața făptașilor, el, polițistul, era de fapt în dezavantaj, fiindcă, spre deosebire de ei, era nevoit să respecte niște regulamente de serviciu. Acceptase situația fiindcă era de părere că regulamentele astea trebuiau să existe, fie și numai pentru a-i împiedica pe polițiști să abuzeze de autoritatea pe care o aveau. Dezavantajul era compensat măcar

parțial prin faptul că, în calitate de anchetator, avea la dispoziție o rețea uriașă și cea mai modernă tehnică.

Însă la ce nu se așteptase și l-a uluit la început, apoi l-a înfuriat tot mai mult, a fost purtarea politicienilor, femei și bărbați, pentru care succesele populiste în anumite straturi ale societății și totodată șansa de a fi realeși erau evident mai importante decât atitudinea cinstită și corectă față de oamenii din poliție. Ei n-aveau coloană vertebrală pentru a sta de partea funcționarilor și astfel să se împotrivească, poate, tendințelor politice la modă; printr-o lipsă de încredere fățișă și prin regulamente tot mai nerealiste și mai aiurite, aceștia îngreunau și mai mult exercitarea meseriei de agent de investigație. La fel de mici așteptări avea și de la judecătorii care îi eliberau pe infractori sau le dădeau o pedeapsă ridicolă, cu suspendare, după ce agresaseră sexual sau chiar violaseră copii sau femei. Care se dădeau peste cap să arate înțelegere pentru răufăcători și a căror principală grijă nu consta, după toate aparențele, în protejarea victimei și preocuparea pentru viitorul ei, ci ale făptașului.

Și asta după ce niște investigatori, așa cum era Max, îi prinseseră în sfârșit, după o muncă minuțioasă de săptămâni, uneori chiar de luni de zile. Făptași care nu de puține ori își căutau următoarea victimă chiar după punerea în libertate.

Pentru el, acestea fuseseră motivele principale să părăsească poliția, nu teama

pentru el, nici măcar teama pentru Kirsten, chiar dacă așa crezuse multă vreme.

Acum acceptase, ca detectiv particular, un caz în care anchetatorii oficiali n-o scosese la capăt. N-avea cum să schimbe ceva la felul catastrofal de lejer în care erau concepute legile existente, dar nu mai era nevoit să-i pese de cătușele tot mai strânse ale regulamentelor de serviciu.

Deci, pe de-o parte, Max avea însușirile necesare și aproape toate probele aflate la dispoziția foștilor colegi, iar pe de alta, nu era nevoit să respecte regulile lor. Cel puțin nu pe toate. Condiții foarte bune pentru a rezolva acest caz. Și exact asta și intenționa. Era vremea să înceapă.

A luat telefonul și a format numărul de la secretariatul universității. Puțin după aceea i-a explicat secretarei care a răspuns că nu putea să țină cele două cursuri fixate pentru zilele următoare și că ruga să fie solicitat un coleg care să-l înlocuiască. Apoi a aruncat o privire peste însemnările făcute, peste trei fraze pe care le scrisese și apoi le încercuise. Menkhoff le rostise la prima lor discuție.

„Știți cu siguranță că iarăși avem două cazuri de răpire de copii. Iarăși două fete, iarăși după școală. Exact ca acum șase ani. Atunci seria s-a întrerupt după dispariția lui Leni.”

Atunci seria s-a întrerupt după dispariția lui Leni...

Și cu o zi înainte se tot gândise de ce făptașul se oprise dintr-odată, în urmă cu șase ani. Era ceva neobișnuit și contrazicea

modelul comportamental al pedofililor, cel puțin cât timp nu existau momente de suspiciune în privința lor. De ce a fost Leni ultima victimă de care au aflat? O pură întâmplare? Tot o întâmplare era și faptul că ghiozdanul a apărut la Benz la scurt timp după ce iarăși fuseseră răpite două fete?

Trebuia să mai vorbească o dată cu tatăl lui Leni, față în față. Voia să-l privească în ochi când îi puneă întrebările. Robert Benz nu părea să fie prea abil, așa că Max spera să-și dea seama când nu spune adevărul. Bineînțeles că putea să se înșele în privința lui, dar credea că, în curând, avea să vadă măcar puțin mai mult din ce se afla în spatele măștii afișate de Benz. S-a gândit să-l sune, ca să fie sigur că era acasă, dar apoi a renunțat. Era mai bine să-l ia prin surprindere.

A oprit motorul motocicletei 125cc cu puțin înainte de a ajunge la casă și, pe ultima bucată de drum, o împinge. Și-a scos casca și a agățat-o de o oglindă. Îi ies în cale un bărbat și o femeie. Nu-i pasă. Îi salută și continuă să meargă netulburată. Puțin probabil s-o recunoască cineva.

Când ajunge la obiectiv, privirea îi cade pe mașina parcată pieziș în fața casei, la marginea străzii. O știe. Priveliștea stârnește ceva în ea, dar pentru puțin timp, apoi răceala se reinstalează și îngroapă orice sentiment sub un strat înghețat.

Privește repede în jur și împinge motocicleta printr-un gol dintre tufele de la marginea terenului neconstruit, vizavi de casă. În spatele unei tufe iarba este culcată. Își lasă acolo motocicleta și se așază pe iarbă. Dacă se apleacă puțin într-o parte, poate să vadă printre crengi zona de la intrare.

Va aștepta până ce părăsește casa. Mâna i se strecoară ca de la sine în buzunarul de la pantaloni și strânge cheia care, cu puține zile în urmă, a fost folosită pentru prima oară după șase ani.

Știe, în timp ce se lasă pradă urii, trebuie să se concentreze ca să nu alunece iarăși în trecut. Sentimentul acela intens și amintirile sunt atât

de strâns legate între ele, încât de cele mai multe ori nu poate face nimic ca amintirile să nu mai apară brusc și să pună stăpânire pe ea, cu vraja lor diabolică. De aceea a ratat, cu trei zile în urmă, momentul când a plecat el de acasă. Abia când a pornit mașina, și-a dat seama unde se află. Până când a reușit să împingă motocicletă printre tufe și să-și pună casca, el a și dispărut.

Azi va fi mai atentă.

N-are mult de așteptat. Se scurg aproximativ douăzeci de minute până când se petrec mai multe lucruri deodată.

25

Max tocmai își parca mașina la marginea străzii, în fața casei lui Benz, când ușa s-a deschis și din casă au ieșit doi bărbați. Îi cunoștea pe amândoi. Erau Robert Benz și partenerul lui de afaceri, tatăl lui Hannah.

Când a coborât din mașină și a privit fără vreo intenție anume spre terenul gol, lui Max i s-a părut o clipă că zărește lângă o tufă un cap blond care a dispărut imediat. Un moment s-a jucat cu gândul să se ducă acolo și să verifice, dar l-a oprit Thomas Reinhard, care i-a strigat:

— Bună dimineața, domnule Bischoff!

Max s-a întors spre cei doi bărbați, care erau tot la ușa de intrare și se uitau la el. După o ultimă privire spre tufă, considerând că ceea ce luase drept păr blond nu fusese probabil decât o inflorescență galbenă, s-a dus la ei. Era nedormit; poate că de aceea vedea lucruri care nu existau.

Când a ajuns la cei doi, i-a salutat din cap.

— Bună dimineața! Sper că nu deranjez.

— Nu, oricum tocmai aveam de gând să plec, a spus Reinhard, făcând semn cu mâna. Am venit doar să văd ce mai face partenerul meu.

Încerca să zâmbească, dar nu arăta foarte convingător.

Max a încuviințat din cap și i s-a adresat lui Benz.

— Ați citit?

— Da.

Benz a schimbat o privire cu Reinhard și a continuat:

— De fapt, ăsta-i motivul pentru care Thomas a fost la mine.

Max observă că trăsăturile lui Reinhard s-au înăsprit, în timp ce Benz i s-a adresat direct partenerului.

— Apreciez că n-ai vrut să atingi subiectul.

A dat din cap spre partener, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre Max.

— Thomas a venit încoace după ce a citit pe internet. S-a gândit că e o știre groaznică pentru mine.

— Da, pot să-mi imaginez, l-a asigurat Max. ăsta e motivul pentru care sunt și eu aici.

— Atunci nu vreau să mai deranjez. În plus, mă așteaptă și multă treabă.

Reinhard a pus mâna pe umărul lui Benz.

— Ia-ți cât timp liber ai nevoie. N-am să mă plictisesc la birou, asta-i sigur, dar mă descurc eu.

Au privit amândoi în urma lui Reinhard până când a ajuns la mașina parcată în fața casei.

— Poftim, vreți să intrați? a zis Benz, făcând semn spre interiorul casei.

În camera de zi, Max s-a așezat pe un fotoliu și a trecut direct la subiect.

— De ce nu mi-ați spus că poliția vă suspectează că ați avea de-a face cu dispariția copiilor? Chiar și cu aceea a propriei flice.

Benz părea surprins că Max știa.

— Am... am crezut că atunci n-o să mai flți obiectiv în ceea ce mă privește.

S-a așezat pe canapea și a dat din cap resemnat.

— Da, și mi-a fost teamă că atunci poate veți refuza.

— Domnule Benz, dacă îmi ascundeți informații, indiferent din ce motive, nu mai e deloc nevoie să-mi încep cercetările în vreo direcție pentru că voi avea la fel de puțin succes ca și poliția. Puteți, ba nu, *trebuie* să-mi spuneți tot ce are vreo legătură cu dispariția fiicei dumneavoastră și a celorlalte fete. Pot conta pe asta de-acum înainte?

— Da, puteți.

— Bine, fiindcă dacă se dovedește că-mi mai ascundeți ceva, m-am retras.

Benz a ridicat din umeri și a încuviințat.

— Am înțeles.

Și după ce a respirat de două, trei ori, a adăugat încet:

— Într-adevăr, mai e ceva.

Max aștepta.

— Ei bine?

— Acum două nopți a fost cineva la mine în casă și cred că era Leni.

— De ce credeți așa ceva?

— L-a scos pe Benny din pământ și l-a pus în camera de zi.

— Benny?

Benz a coborât privirea.

— A fost câinele ei. O corcitură. A murit cam cu jumătate de an înainte ca ea să dispară. Noi l-am îngropat în grădină. Acum

două nopți am auzit un zgomot. Am coborât, iar când am ajuns în hol, a început cântecul acela îngrozitor. Blestematul acela de cântec infantil: *Beznă, beznă, beznă*. Când am ajuns în camera de zi, pe jos era un MP3 player din care se auzea la nesfârșit cântecul acela. Alături erau aranjate rămășițele lui Benny. Câteva oase și craniul. Și un bilet. Pe el scria: „Sunt iarăși aici.”

Privirea i s-a întors din nou spre Max.

— A revenit. Cred că vrea să mă pedepsească pentru că atunci n-am avut destulă grijă de ea.

— Hm... a mormăit Max gânditor. Cum o fi intrat în casă? Ați găsit urme de efracție?

— Nu, totul e neatins, dar... Leni avea o cheie.

— Și n-ați mai schimbat yala între timp?

Benz ridică din umeri.

— Nu, de ce s-o fi făcut?

De pildă, pentru că făptașul a pus mâna pe cheie, și-a zis Max, dar a decis să n-o spună cu glas tare.

— Și ce anume credeți că vrea ea de la dumneavoastră?

— Cred că fiica mea ar vrea să mă omoare.

Max nu excludea posibilitatea asta, pur teoretic. Dacă atunci Leni căzuse în mâna unui grup organizat de pedofili, era foarte posibil ca în anii care trecuseră să fi fost pasată tuturor membrilor. Lui Max i se strângea stomacul, gândindu-se la ce fusese nevoită fata să suporte în astfel de circumstanțe, dar tocmai asta era și motivul pentru care putea într-adevăr să-l considere vinovat pe tatăl ei,

fiindcă, din punctul ei de vedere, el îngăduise să i se întâmple lucrurile acelea cumplite.

— În continuare cred că este puțin probabil ca fiica dumneavoastră să fle iarăși aici, dar trebuie să recunosc că nu e imposibil. Ar trebui să informăm poliția.

Benz a scos un hohot.

— Am și făcut-o.

— Când?

— Noaptea trecută, când m-a scos din pat comisarul Menkhoff.

— V-a sunat Menkhoff?

— Nu, a fost aici.

Era clar că Menkhoff nu pierdea vremea și că era convins, ca și în trecut, că Benz era făptașul.

— Despre ce ați vorbit?

— Mi-a povestit de fata moartă, cea care a fost găsită, și a vrut să știe unde am fost ieri.

— Și? Unde ați fost?

— Am fost aici aproape toată ziua. După-amiază am ieșit puțin la cumpărături, dar, în rest, n-am părăsit casa.

— Nu-i cel mai bun alibi.

— Asta știu și eu, a răspuns Benz iritat, ridicând puțin glasul pentru prima oară. Dacă aș fi știut că iarăși e omorât un copil și că domnul Menkhoff mă suspectează din nou, firește că aș fi avut grijă să fie destulă lume care să mă poată observa toată ziua. Din păcate, ucigașul n-a reușit să mă informeze la timp.

Max îi înțelese ieșirea sarcastică și o ignoră.

— Ce ați făcut acasă toată ziua și toată seara?

Benz pufni.

— Am încercat să citesc, apoi am dat drumul la televizor, ca să mă amuz. Voiam să-mi abat gândurile, dar n-a funcționat. Mă gândeam întruna la Leni și la ce planuri are acum.

Benz s-a aplecat și l-a privit implorator pe Max.

— Găsiți-mi fiica, găsiți-o înainte să se întâmple ceva îngrozitor.

— Voi încerca. Să vorbim puțin despre Leni și despre momentul în care a dispărut. Puteți să mi-o descrieți pe fiica dumneavoastră?

— S-o descriu? Avea păr lung și blond și era...

— Nu înfățișarea. Aș vrea să știu ce fel de copil era. Era sociabilă sau mai degrabă retrasă?

— Mai degrabă retrasă, aș zice. Citea foarte mult și putea să stea ore în șir în camera ei și să se joace de una singură.

— Știu că despre cele mai multe lucruri ați fost deja întrebat de poliție și, cu puțin noroc, mi se va da voie să văd documentele, pe sub mână, dar totuși aș vrea să vă pun câteva întrebări standard. Sunteți de-acord?

Benz a încuviințat, dând din cap de mai multe ori.

— Da, sigur. Dacă asta ajută ca Leni să fie găsită.

— Comisarul-șef Menkhoff mi-a spus că în dimineața aceea ați fost văzut în apropierea școlii...

— N-am fost eu. Știu că doi martori m-ar fi văzut, chipurile. Dar n-am fost acolo.

Benz s-a tras puțin mai în față.

— Domnule Bischoff, credeți că dacă într-adevăr aș fi avut ceva de-a face cu dispariția lui Leni, n-aș fi căutat un motiv plauzibil care să explice de ce am fost în apropierea școlii? De ce să susțin că n-am fost acolo și așa să devin și mai suspect?

— Nu știu.

— Tocmai. Și nici domnul Menkhoff nu știe. Întrebați-l ce motive am ca să-l angajez personal pe unul dintre cei mai buni investigatori dacă eu sunt vinovatul.

— Am și făcut-o și...

Sunetul smartphone-ului l-a întrerupt pe Max. L-a scos din buzunar și a răspuns.

— Aici Menkhoff, s-a auzit glasul ostenit al comisarului-șef. Conform înțelegerii privind schimbul de informații, am o primă veste pentru dumneavoastră, de la Medicina legală: leziunile interne și externe ale micuței indică abuz sexual repetat și brutal. Și cu obiecte. Vă scutesc de amănunte. În mod evident, trupul a fost curățat post-mortem cu un dezinfectant puternic, înainte ca făptașul să-l fi învelit în folia de plastic. Șansele de a obține un ADN sunt cât se poate de reduse. Oricum, sub unghiile ei s-au găsit urme de pământ lutos.

— Nu-i nevoie să mă scutiți de amănunte, domnule Menkhoff. Voi face față.

Comisarul pufni.

— Da. Poate dumneavoastră. Dar eu nu.

26

Arenunțat la planul ei după ce i-a văzut pe bărbații din fața casei.

Norocul lui.

A așteptat până a rămas iarăși singur în casă, a mai stat câteva minute în ascunzătoarea ei și apoi a pornit.

În capul ei totul zumzăie și roiește ca într-un stup de albine. Îi este greu să se concentreze la trafic, în timp ce ura amenință să-i ia mințile. Nu vrea, nu mai poate să aștepte.

Va rezolva totul. Chiar în noaptea asta.

Își lasă motocicleta la marginea parcului și merge până la copacul ei ascuns. Când simte scoarța aspră împungând-o în spate, se mai liniștește puțin. Dar tot nu-i destul ca să topească frigul din ea, cât să simtă că trăiește. Și tocmai asta ar vrea acum, ca să se pună în acord cu ceea ce are de gând. Trebuie să simtă viață în ea. Își descheie jeansii și îi trage în jos până la genunchi. Apoi se apleacă puțin în față, scoate briceagul din gheata înaltă până la gleznă și îl desface, înainte să împingă pantalonii până jos.

Depărtează picioarele încet, ezită doar o clipă înainte să așeze lama pe partea interioară a coapsei drepte, undeva între nenumăratele cicatrici care seamănă cu un bizar cod de bare.

Când lama intră în carne, când sângele i se prelinge pe piele și picură sub ea, pe pământ, dă ochii peste cap și geme. Durerea arzătoare o face să simtă că trăiește. Și pentru ce trăiește.

După convorbirea cu Menkhoff, Max și-a luat rămas-bun de la Robert Benz și a pornit spre casa familiei Reinhard. Era vacanță, așa că șansele s-o întâlnească pe Hannah erau mari. Nu l-a sunat pe tatăl ei, așa cum i se ceruse. Dimpotrivă, era foarte bucuros că Reinhard nu era acasă, ci la birou, unde, după spusele lui, avea destul de lucru. Poate se va ivi posibilitatea să vorbească singur cu Hannah. Max nu scăpa de impresia că prezența părinților o împiedicase pe Hannah să povestească tot ce știa.

Puțin mai târziu a parcat mașina în spatele casei unde locuia familia Reinhard.

Când a sunat, nu s-a întâmplat nimic. Deja se întorsese să plece; atunci ușa s-a întredeschis și a apărut chipul lui Hannah.

— Ah, ești acasă!

Max o fixă cu privirea.

— Mi-ar plăcea să mai stau o dată de vorbă cu tine, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Despre ce? Chiar nu știu nimic de Leni.

— Iar eu chiar te cred. Totuși, n-ai vrea să mai vorbești o dată cu mine? Mă interesează ce s-a petrecut înainte de dispariția ei. Cred că nimeni n-a cunoscut-o la fel de bine ca tine. De fapt, aș vrea să-ți pun doar o singură întrebare.

Max putea să citească pe chipul lui Hannah lupta lăuntrică pe care o ducea. În cele din urmă s-a dat un pas înapoi și a întredeschis mai larg ușa.

— Bine. Putem să facem asta aici? Sunt singură. Dacă vă las în casă, tata o ia razna.

Max a încuviințat din cap.

— Înțeleg foarte bine situația și cred că e în ordine. E bine că ești atât de prudentă.

— Deci, ce vreți să știți?

Max și-a mai luat un răgaz, meditănd dacă să pună întrebarea care nu-i dădea pace deloc. Și, mai ales, cum s-o formuleze cel mai bine.

În cel mai rău caz, Hannah avea să se închidă în ea de tot și nu va mai vorbi absolut deloc cu el. Oricum, poate că nu va mai avea niciodată ocazia să discute singuri.

— Întrebarea ți se poate părea neplăcută, dar este extrem de importantă. Dacă te gândești la ultimele săptămâni înainte ca Leni să dispară: ți-a spus cumva vreodată că ceva nu este în ordine?

— Ce vreți să spuneți?

— Acasă, de pildă. A spus vreodată ceva referitor la tatăl ei, care să ți se fi părut ciudat?

Max a văzut expresia de pe fața fetei schimbându-se pentru un moment. Și-a amintit că observase ceva asemănător la prima discuție cu ea. Atunci fusese vorba despre ghiozdanul lui Leni, când întrebuse cum de a apărut în casa tatălui ei, dacă nu-l adusesese chiar Leni.

Dar totul a durat doar două secunde.

— Nu. N-a spus niciodată ceva de felul ăsta.

— Sigur? a insistat Max.

— Da, foarte sigur. Iar acum trebuie să intru în casă.

Max și-a dat seama că asta era tot. Se întâmplase lucrul de care se temuse, Hannah se închisese în ea.

— Bine atunci. Păcat. Sperasem...

— Nu, a zis ea și în clipa următoare ușa s-a închis în fața lui Max.

A mai privit suprafața aceea cenușie preț de una, două respirații, apoi s-a întors. E drept, Hannah nu-i spusese nimic, dar fără să vrea îl ajutase să progreseze, fiindcă de un lucru era sigur: la ultima întrebare mințise.

A urcat în mașină și a pornit. Voia să se ducă la școala la care fusese elevă una dintre cele două fete răpite de curând. La care învățase fata *abuzată* și *ucisă*, s-a corectat el în gând.

Pe la jumătatea drumului a sunat-o pe Kirsten.

— Salut, frățioare, ce faci? a întrebat ea într-un fel care trăda că era îngrijorată dintr-un motiv oarecare.

— Bine fac, a răspuns el, străduindu-se să pară cât mai senin posibil.

— Ești sigur?

— OK, dă-i drumul. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai m-a sunat Horst. Își face griji pentru tine.

Böhmer! Gură bogată!

— Ei, ăstuia am să-i zic vreo două.

— Nu, n-ai să-i zici, a ripostat Kirsten energic. E prietenul tău, iar pentru el contează să-ți fie bine.

— Da, da, a încercat Max s-o liniștească. Numai că mie îmi este bine, iar domnul Böhmer mai degrabă ar trebui să te lase în pace, asta am să-i zic.

— Max...

Acum glasul lui Kirsten suna din nou blând, aproape matern.

— Horst mi-a povestit că te-a sfătuit, ca și mine, să accepți cazul ăsta pentru că amândoi suntem de părere că îți lipsește munca de investigație. Știe și el, ca și mine, cât de mult ți-ai iubit meseria. Dar dacă acest caz te face să nu te simți bine, atunci trebuie să renunți. E posibil să mă fi înșelat. Poate că într-adevăr e cel mai bine să te concentrezi pe instruirea viitorilor polițiști.

— Kirsten, ascultă-mă! Da, e adevărat, chiar am fost în conflict cu mine, dar a trecut. Acum știu că fac ceea ce trebuie și chiar mă simt bine.

— Sigur?

— Da.

— Pe super-cuvânt-de-onoare?

Lui Max i-a venit să zâmbască. „Pe super-cuvânt-de-onoare” fusese jurământul suprem în copilărie. O promisiune care trebuia respectată orice s-ar întâmpla sau o afirmație care trebuia să corespundă absolut realității. Și într-adevăr, niciunul nu-și încălcase vreodată promisiunea.

Max nu-și mai putea aminti când auzise ultima oară cuvintele astea, însă acum trezeau în el sentimente pe care nu le mai avusese de multă vreme – seninătate și convingerea infantilă că până la urmă totul va fi bine.

— Da, pe super-cuvântul-meu-de-onoare, a zis el blând, și în același timp a simțit o greutate pe inimă.

— Bine atunci. Te cred. Când mai treci pe la mine?

— Curând. Te anunț, OK?

— Bine. Pe curând!

Max a închis îngândurat telefonul. De obicei se bucura de fiecare revedere cu sora lui și profita de orice prilej ca să petreacă timp cu ea. Însă, pentru moment, în el totul se împotriva unei întâlniri cu Kirsten, și aici funcționa chiar și autoanaliza. Bănuia din ce motiv. Voia să evite orice contact al ei, oricât de mărunț, cu acest caz. Oricât de absurd ar fi fost, se temea că, dacă cineva îl urmărea, el l-ar conduce direct la Kirsten, iar astfel i-ar veni ideea să se folosească de ea ca mijloc de constrângere împotriva lui.

A râs cu amărăciune, clătinând din cap și zicând cu glas tare: „Dacă nici asta nu se numește paranoia!”

Gândurile lui voiau să se elibereze și să pornească într-o călătorie în trecut. *Nouă luni* în trecut. Deja apăreau primele imagini, se vedea ținând în mână un bilet pe care îl tot citea...

A alungat amintirile, străduindu-se din răspuțeri, silindu-se să se concentreze asupra șoselei pe care o avea în față și asupra intențiilor lui.

Câteva minute mai târziu a parcat mașina lângă curtea pustie a școlii, care era împrejmuită de un gard înalt, căutându-și o poziție mai comodă pe scaun. Privirea îi era

îndreptată spre locul acela larg și gol. N-a durat mult până când imaginația lui a creat cadre cu copii zbenguindu-se, țipând și râzând.

OK, a început, de mai multe zile vin aici în fiecare pauză, urmăresc dintr-un loc ascuns fetele din curtea școlii.

Max a stat în mașină cam jumătate de oră, pierdut în gânduri, cu privirea îndreptată spre curtea școlii sau căutând în jur locuri unde cineva ar putea să zăbovească fără să fie văzut, dar totuși să aibă un unghi de observație bun. Din când în când făcuse niște însemnări, pentru ca apoi să se piardă iarăși în lumea gândurilor.

În cele din urmă s-a îndreptat în scaun, a pornit motorul și a plecat. Și-a dat seama că încă nu mâncase nimic și că simțea un fel de slăbiciune în stomac. Sau poate că nu hipoglicemia, ci gândurile din ultima jumătate de oră erau cauza? Nu mai conta – era în drum spre casă, unde avea să-și pregătească ceva de mâncare.

Cu puțin înainte de Leverkusen, pe A3, a intrat într-un ambuteiaj. După ce a avansat cel mult cinci sute de metri în primele zece minute, s-a hotărât să poarte o discuție deschisă cu Menkhoff și l-a sunat, nu la birou, ci pe telefonul personal.

— Deranjez? a început Max, iar Menkhoff scoase un șuierat.

— Dacă aveți noutăți, nu.

— Tocmai am stat de vorbă cu Hannah Reinhard.

— Și? Mama hiperprotectivă a răspuns la toate întrebările pe care i le-ați pus lui Hannah?

— Într-adevăr, așa a fost la prima discuție, dar de data asta Hannah era singură.

— Așa?

Menkhoff părea chiar surprins.

— Și cum ați reușit?

— O bună sincronizare, a răspuns Max cu oarecare satisfacție.

— Hai, ziceți odată! Ce ați aflat? Și dacă acum spuneți *nimic*, atunci sper, pentru binele dumneavoastră, că aveți pregătit un răspuns bun prin care să-mi explicați de ce îmi irosiți timpul.

— Într-adevăr, de zis n-a zis nimic, dar scurta întrevvedere a adus totuși ceva. Am întrebat-o dacă, înainte de dispariție, Leni n-a spus niciodată ceva despre tatăl ei, ceva care să sune ciudat.

— Și?

— A zis că *nu*.

După câteva secunde de tăcere, Menkhoff a continuat:

— Și acum spuneți-mi că asta nu e tot, că mai urmează ceva, Bischoff.

— Mai urmează. Sunt sigur că a mințit.

— Ah! Și ce vă face să flți atât de sigur?

— O senzație, mi-am putut da seama după fața ei.

— Aha! Asta înseamnă că între timp și dumneavoastră luați în considerare posibilitatea ca Benz să aibă de-a face cu dispariția fiicei lui?

— Cel puțin pornesc de la premisa că în casa părinților lui Leni se petrecea ceva ciudat. Trebuie să încerc să mai vorbesc o dată cu Hannah, poate că voi reuși cumva s-o fac să-mi spună ce i-a povestit Leni.

— Șansa e al naibii de mică, a zis Menkhoff, iar glasul lui suna mai îmblânzit. Dacă Hannah îi povestește mamei ei de vizita pe care i-ați făcut-o și că ați fost singuri cât ați stat de vorbă, puteți să vă socotiți norocos dacă nu obține ordin de restricție împotriva dumneavoastră.

— Cred că nu le va spune nimic părinților.

— Și de ce nu?

— Fiindcă, după părerea mea, între ei nu există acea relație de încredere de care au vrut ei să mă convingă.

— Felicitări, aveți perfectă dreptate. E cam aceeași concluzie la care au ajuns cei doi psihologi, acum șase ani, după ce au stat de mai multe ori de vorbă cu ea. După dispariția lui Leni, Hannah s-a strâns ca un arici ca să păstreze numai pentru ea amintirile despre prietena ei. Crede că, vorbind cu cineva despre Leni și povestind tot ce știe, îl înalță și pe acela la nivelul la care se afia ea în relația cu Leni. Însă nu vrea așa ceva.

— E geloasă.

— Chiar asta e cuvântul pe care l-au folosit psihologii. De aceea n-a povestit nici despre cealaltă prietenă a lui Leni, Alina.

— Alina? a întrebat Max uimit. Aud numele asta pentru prima oară.

— Ah, deci Hannah nu vi l-a spus nici dumneavoastră.

— Evident. Cine e fata asta și ce știți despre ea?

— O cheamă Alina Bohrens și a fost în aceeași clasă cu cele două. Leni nu era la fel de apropiată de ea ca de Hannah, dar când nu era împreună cu Hannah, atunci stătea cu Alina. Doar rareori își petreceau timpul împreună toate trei; e clar că Hannah n-o plăcea prea mult pe Alina.

— De aceea n-a pomenit-o.

— Da, după cum ați remarcat, e vorba despre un fel de gelozie.

— Așa se pare.

— Ce aveți de gând să faceți de-acum?

— Mă duc acasă și îmi pregătesc ceva de mâncare.

— Bine.

— Și apoi aș vrea să discut cu această Alina. Puteți să-mi dați adresa?

— Cam la jumătate de an după dispariția lui Leni, ea și părinții s-au mutat. Vă trimit îndată adresa pe mobil.

— Mulțumesc! Și veți mai încerca o dată să aflați ceva despre locul unde se află mama lui Leni?

— Am făcut-o deja, dar da, am să mă mai ocup de asta. Numai că mi-e teamă că va fi nevoie să săpăm ca s-o găsim.

— E posibil, flrește. Dar dacă am putea s-o întrebăm...

— Da, o să vedem. Ah, Bischoff, încă ceva...

— Da?

— Peste două luni și jumătate ies la pensie. Până atunci vreau să fi rezolvat cazul ăsta.

— Înțeleg.

— Atunci puneți-vă în mișcare și faceți bine să mă ajutați.

Max zâmbi pe sub mustață.

— Așa voi face. Și, Menkhoff, încă ceva și de la mine...

— Ce?

— Mulțumesc pentru compliment!

— Ce compliment?

— Vreți să vă ajut. În gura dumneavoastră asta sună a compliment.

— Nu vă faceți cine știe ce iluzii. Vă trimit îndată adresa.

Un păcănit regulat semnala că Menkhoff a închis.

Parcursese lent o porțiune de drum încă din timpul conversației și, câteva minute mai târziu, după ce trecu de un șantier, șoseaua se deblocă. Când a primit pe mobil mesajul lui Menkhoff cu adresa fetei, a aruncat o privire și a văzut că locuia cu părinții în Rath-Heumar. S-a hotărât pe loc, a părăsit autostrada la prima ieșire și apoi a intrat din nou, pe celălalt sens.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu parca la intrarea unei case moderne, chiar mare. S-a gândit că trebuia să câștige bine ca să-ți permiti o asemenea locuință.

Când a sunat, i-a deschis un bărbat care avea cam 1,90 m și cel puțin treizeci de kilograme prea mult pe cântar. Față de el, Max se simțea de-a dreptul mărunț și flrav.

— Domnul Bischoff? a întrebat el, spre uimirea lui Max.

— Da, eu sunt. Iar dumneavoastră trebuie să fiți domnul Bohrens. Dar de unde știți...

— Domnul Menkhoff de la Criminalistică a sunat și ne-a spus că veți trece pe la noi. Ne-a rugat să vorbim cu dumneavoastră, chiar dacă nu sunteți polițist.

Glasul lui suna binevoitor și îl făcea simpatic.

— Sunteți detectiv particular?

Max zâmbi.

— Nu, nu în adevăratul sens al cuvântului. Am fost criminalist înainte, iar acum predau la universitate.

— Ah, interesant. Și de ce doriți să vorbiți cu Alina? Sigur e vorba despre răpirile de acum șase ani.

— Da, exact. Domnul Benz mi-a solicitat ajutorul pentru elucidarea răpirii fiicei sale. Așadar, temporar sunt totuși un fel de detectiv particular.

— Ah, Benz...

Felul în care Bohrens pronunțase numele nu suna ca și cum cei doi ar fi fost buni prieteni.

— Nu-l agreeați?

— Nu, dar asta n-are importanță. Doar nu-i vorba despre el.

— Exact. E acasă fiica dumneavoastră?

— Da.

S-a dat deoparte.

— Poftim, intrați!

Ajunși în zona de intrare, spațioasă, luminoasă, de unde se putea vedea camera de zi și holul de deasupra, Bohrens i s-a adresat lui Max.

— Înainte să vorbiți cu Alina, trebuie să știți ceva. Leni i-a fost prietenă. Alina n-a

reuşit încă să depăşească dispariţia ei. De atunci... nu e prea simplu cu ea. Vă rog să fiţi îngăduitor dacă reacţionează ciudat la întrebările despre Leni. E modul ei de a se adapta după tot ce s-a întâmplat.

Max a încuviinţat.

— Da, fireşte, înţeleg.

Efectele faptelor infractorilor sexuali şi numărul de vieţi distruse, pe lângă cel ale victimelor, îl şocau mereu pe Max.

— Bine, atunci vă rog să luaţi loc acolo, în camera de zi. O aduc pe Alina.

Max s-a îndreptat spre ansamblul gri, dominant, din mijlocul încăperii pardosite cu dale albe, s-a lăsat într-un fotoliu confortabil şi a privit în jur.

Împreună cu pardoseala, albul pereţilor ar fi părut steril dacă n-ar fi fost întrerupt de mai multe tablouri colorate. Unele erau înrămate, două picturi abstracte, de dimensiuni mari, erau doar întinse pe nişte cadre. Max a recunoscut trei lucrări ale lui Udo Lindenberg, pe care, din câte ştia, cântăreţul le pictase cu lichioruri de diferite culori. Desigur, genul ăsta de artă era o chestiune de gust, dar probabil şi o bună investiţie pentru colecţionari.

— Aşa, s-a auzit Bohrens în spatele lui, iar Max s-a întors. Ea e fica mea, Alina. Alina, acesta e domnul Bischoff. Sigur ţi-l mai aminteşti pe comisarul Menkhoff. El l-a trimis la noi pe domnul Bischoff ca să poată discuta cu tine.

Alina moştenise genele tatălui, cel puţin în privinţa înălţimii. Max bănuia că are un metru

optzeci – foarte înaltă pentru o fată de șaptesprezece ani. Spre deosebire de tatăl ei, ea era zveltă, părul blond îi era împletit într-o coadă care îi ajungea până deasupra pieptului.

Alina l-a salutat pe Max înclinând capul și s-a așezat pe un fotoliu, față în față cu el.

Max s-a tras puțin mai în față și a privit-o pe fată. Ea îi evita privirea și se uita pe lângă el.

— Alina, am câteva întrebări referitoare la Leni. E în ordine?

— Sunteți psihiatru?

— Nu, sunt un fost polițist și îl ajut pe domnul Menkhoff în acest caz. Pot să te tutuiesc?

Alina a dat din cap abia vizibil.

— OK. Poți să-mi spui care era relația ta cu Leni?

— A fost prietena mea.

Glasul Alinei suna monoton, ca și cum ar fi citit cu voce tare un text plictisitor.

— Poți să-mi spui ceva despre ea? Cum era?

— Era tristă. Mereu.

— Știi de ce era tristă?

Acum privirea ei s-a îndreptat din nou spre Max.

— Nu știți?

— Nu.

— Când era la mine, nu voia niciodată să se ducă acasă. Vă e îndeajuns atât?

Max i-a aruncat o privire tatălui Alinei, care a ridicat din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună: „V-am prevenit.”

— Nu, Alina, sincer să fiu, încă nu. Care era motivul pentru care nu voia să meargă acasă?

Când a răspuns, chipul Alinei a rămas inexpressiv:

— Poate fiindcă tatăl ei e un nemernic.

Max a ridicat mirat din sprâncene.

— Astea sunt cuvinte dure. De ce crezi că domnul Benz e un nemernic?

— Pentru că așa e.

— M-ar ajuta foarte mult dacă ai putea să-mi explici mai amănunțit.

Alina privea din nou pe lângă Max.

— Asta e problema dumneavoastră.

Max a schimbat din nou o privire cu tatăl Alinei, care iarăși a ridicat din umeri. Omul nu exagerase când îl avertizase cu privire la fiica lui.

— Alina, chiar îți este indiferent dacă dispariția lui Leni e clarificată sau nu?

— Nu-i nimic de clarificat aici.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus.

— Bine, hai s-o luăm altfel. Există ceva ce poți să-mi zici și care poate m-ar ajuta să clarific dispariția ei?

L-a privit în ochi.

— Da, fir-ar să fie! E iarăși aici. Am văzut-o.

— Cum? a izbucnit Bohrens uluit și s-a ridicat cu o viteză remarcabilă pentru cineva atât de corpulent. Când ai văzut-o? Și unde? Și de ce n-ai zis nimic?

— Acum două nopți, stătea în fața casei. E de-ajuns?

— Ce ți-a atras atenția asupra ei?

Max nu putea să nege că era tulburat. Și-a amintit din nou de părul blond pe care i s-a părut că l-a zărit în tufișuri, în fața casei lui Benz.

— Ce importanță are?

Alina s-a ridicat brusc.

— A aruncat cu pietricele în fereastra mea. M-am uitat afară; era acolo și s-a uitat la mine. E de-ajuns?

A dat să plece, dar Max a întrebat-o repede:

— Ai recunoscut-o clar?

— De unde să știu cum arată acum? Dar ea era, a zis fata și a ieșit din cameră cu pași repezi.

Puțin după aceea, s-a auzit sus o ușă trântită.

— Îmi pare rău! a spus Bohrens în timp ce îl conducea pe Max spre ușă. Și eu aud asta pentru prima oară, altfel l-aș fi sunat imediat pe domnul Menkhoff. Sunt sigur că doar a

visat și că acum crede că a fost real. De unde să vină Leni acum, la șase ani de la dispariție?

— Nu știu, domnule Bohrens.

Max i-a întins mâna bărbatului înalt.

— Oricum, vă mulțumesc că mi-ați îngăduit să discut cu Alina. E posibil să fie nevoie să mai vorbim o dată.

Bohrens a încuviințat din cap.

— Sper că atunci va colabora. Cu ea nu se știe niciodată.

— Am să încerc, a răspuns Max mai încrezător decât se simțea în realitate. Pe curând.

În drum spre casă, Max l-a sunat din nou pe Menkhoff și i-a relatat discuția avută cu Alina.

— Hm! a mormăit Menkhoff. Îmi pot închipui că tatăl Alinei are dreptate. Probabil că noile răpiri au răscolit ceva în ea și a avut coșmaruri.

— Dar nu e o coincidență cam ciudată faptul că are visul ăsta tocmai acum, când Benz găsește lucrurile fiicei sale și crede, de asemenea, că e din nou aici?

— Recunosc, e chiar ciudat, dar cu toate astea... Trebuie să ne concentrăm pe fapte.

— Da, să vedem. Oricum, voi mai vorbi cu ea o dată.

— Așa să faceți. Cât timp și ea și părinții colaborează.

— Ce-i cu mama ei? Pe ea n-am văzut-o.

— Bucurați-vă! Sigur era încă la prăvălia ei. Are un magazin de bijuterii în centrul orașului.

Ajuns acasă, Max a uitat iarăși că, de fapt, intenționase să mănânce ceva. În schimb, a intrat în dormitor, a scos tabla albă din spatele dulapului și a dus-o în camera de zi. Pe vremea când era activ în poliție își procurase tabla aceea lungă de doi metri și lată de un metru și jumătate, ca să poată vizualiza și acasă aspectele unor cazuri la care lucra. A strâns de pe comodă un castron de lemn și o fotografie în care putea fi văzut împreună cu părinții și Kirsten și a pus tabla pe ea. Așa putea să lucreze stând în picioare și să folosească markere, magneti și alte materiale de care avea nevoie.

După ce a aranjat totul, a făcut doi pași în spate și a privit tabla. Se simțea aproape ca și cum ultimul an nici n-ar fi existat. Mai lipsea doar să se audă o bătaie în ușă și afară să-l aștepte Böhmer.

Max a început să-și sorteze însemnările și să le prindă pe tablă în diferite locuri, împărțindu-le pe grupuri de persoane și date. În partea stângă era tot ce avea de-a face cu cazurile de acum șase ani, mijlocul era rezervat exclusiv informațiilor legate de Leni, spațiul din dreapta era destinat cazurilor actuale, cu Lea și cu Sofia, cea care fusese ucisă. După ce a pus în ordine toate însemnările, s-a așezat la laptop și a printat fotografiile fetelor dispărute, pe care le-a prins pe tabla albă, deasupra notițelor corespunzătoare, acolo unde lăsase un spațiu liber cam de treizeci de centimetri. N-a găsit fotografii cu Hannah și Alina, de aceea le-a

alăturat numele sub fotografia lui Leni și apoi le-a încercuit.

Cât a trasat cu negru și cu roșu linii de legătură între însemnări, cât a notat, marcat și legat între ele cuvinte-cheie și a scris separat, în colțul de sus, din dreapta, întrebări generale referitoare la toate cazurile, Max a pierdut noțiunea timpului.

Din când în când se așeza la laptop ca să cerceteze amănunte despre cazurile de atunci și de acum.

La un moment dat, când s-a lăsat ostenit pe canapea privindu-și opera, tabla semăna foarte mult cu ceea ce era pe vremea când lucra în poliție.

Stomacul zgomotos i-a amintit lui Max că încă nu mâncase nimic toată ziua. S-a ridicat, a mers în bucătărie și a deschis frigiderul. După ce a privit o vreme conținutul, s-a hotărât pentru un fel cu carne tocată și legume la tigaie și a început să gătească.

Jumătate de oră mai târziu pune pe masă farfuria cu mâncare aburindă, în așa fel încât să aibă tabla sub ochi, apoi s-a dus din nou în bucătărie și s-a întors imediat cu un pahar pe jumătate plin cu vin.

Cât a mâncat, a privit întruna tabla, a căutat conexiuni și firul roșu care lega totul.

În sfârșit, când a pus tacâmurile pe farfuria goală, a constatat două lucruri:

Unu – era foarte obosit.

Doi – în cazul Leni Benz, era încă la început.

Stă în fața computerului, cu ochii țintă la monitor. În timp ce urmărește scenele din videoclip, are gura întredeschisă. E unul dintre sutele de filmulețe de pe hard-diskul extern pe care l-a scos din ascunzătoare și l-a conectat la computer.

Respiră repede, sacadat, ca după o cursă solicitantă, în timp ce mâna i se mișcă tot mai repede în pantalonii descheiați.

Geme, urmărește cu ochii cășcați ce se petrece pe monitor și simte tensiunea din șale, acea făgăduință că împlinirea e foarte aproape.

În timp ce mișcările protagonistului din film se accelerează, și mâna lui se mișcă iute, într-un ritm imposibil de controlat. Gemetele s-au preschimbat într-un mormăit voluptuos, și-a întins picioarele sub masă, ca într-un spasm. Apoi pântecul i se contractă în sfârșit și plăcerea explodează în zvâcniri scurte, intense, în timp ce personajul din film încă se mai ocupă de obiectul poftelor sale.

Sleit, se lasă pe spate în scaunul de la birou. Trupul îi este istovit, stropii de sudoare de pe frunte i se rostogolesc pe obraji.

Privirea îi este încă îndreptată spre monitor, dar interesul pentru ce e acolo s-a stins aproape în întregime. Filmul care va mai dura doar câteva minute, după câte știe, nu-l mai excită

acum. Totuși, nu se poate abține să nu se uite până la capăt, în timp ce mâna îi zăbovește încă pe ce mai rămăsese – moale, jalnic – din ceea ce tocmai fusese mare și tare.

Mai durează două, trei minute, apoi vine și sfârșitul filmului. Înainte ca ecranul să se înnegrească, se apleacă în față și oprește clipul acolo unde protagonistul se uită zâmbind spre cameră.

Îi privește trăsăturile, fruntea netedă, părul scurt, blond-roșcat, trupul zvelt, despuiat, și constată că nu s-a schimbat aproape deloc din vremea în care a făcut filmarea.

Câteva minute mai târziu deconectează hard-diskul de la computer și îl duce în bucătărie. Acolo se suie pe un scaun, pipăie niște plăci din tavan, apasă cu grijă într-un loc anume și trage într-o parte două plăci. Prin fanta apărută bagă hard-diskul și îl împinge puțin mai încolo, apoi pune plăcile la loc și se asigură că nu se vede niciun gol și că nimic nu indică cum că acolo ar fi vreo ascunzătoare. Apoi coboară de pe scaun și se duce în baie să se spele.

Simte o oboseală plăcută și se gândește să-și petreacă seara pe canapea.

Puțin mai târziu, când iese din bucătărie cu un sandviș cu pâine prăjită într-o mână și cu o sticlă de bere în cealaltă, amurgul este atât de avansat, încât este deja întuneric. Intră în camera de zi și încearcă să apese pe întrerupător cu mâna în care ține sticla, dar nu reușește. Ajunge pe pipăite la măsuță, înjurând, lasă pe ea farfuria și sticla de bere și se întoarce la ușă. Apasă pe întrerupător, dar camera

rămâne în întuneric. Nu se schimbă nimic nici după a doua și a treia încercare. Tocmai dă să se întoarcă să verifice siguranțele, când o lălăială dementă îl împietrește.

*Beznă, beznă, beznă, beznă,
licuricii doar în sorg
buha țipă de departe,
miez de noapte.
Corbii negri croncănesc
Și fantomele scâncesc:
ui, ui, uii.*

— Leni, izbucnește el, Leni, iubirea mea, tu ești?

Încearcă să străpungă întunericul, privind cu ochii mijiti, dar nu vede nimic. Oricum, nu se încumetă să se miște.

— Vrei să te joci cu mine, papi? răspunde glasul dement, prefăcut, de fetiță.

— Leni, eu... începe el, dar se oprește când percepe o mișcare în celălalt colț al încăperii.

O siluetă se desprinde extrem de încet din întuneric.

— Da? Te joci cu mine, papi? Ca pe vremuri?

Locul unde trebuie să fie fața acelei apariții e doar o pată fără contur, ușor mai deschisă la culoare în comparație cu restul. În schimb, poate să recunoască părul lung, care trece de umeri. Păr blond.

— Leni! geme el răgușit. Tu ești, într-adevăr. Micul meu înger.

— Descheie-te la pantaloni, papi, zice glasul de copil, făcându-l să simtă un fior înghețat pe șira spinării. Așa, ca pe vremuri.

— Leni, eu... Tu n-ai cum să înțelegi, eu...

— Hai, descheie-te la pantaloni și dă-i jos! mârâie sumbru glasul și nu se mai aude ca o voce de fetiță, ci de femeie nebună. Scoate-ți chestia aia mizerabilă ca să ne putem juca. Papi. Arată-mi-o și întreabă-mă dacă îmi place.

Acum își dă seama că silueta aceea blondă are un braț ridicat și că ține ceva ce ar putea fi o armă.

— Leni, te rog, ce faci aici?

Are o voce plângăcioasă, dar nu-i pasă. Îi este o frică cum nu i-a mai fost niciodată până atunci.

— Eu sunt... papi al tău. Te iubesc atât de mult!

— Beznă, beznă, beznă, beznă, licurici doar în sorg. Hai, arată-mi licuriciul tău bătrân și zbârcit, papi!

Nu reacționează, și atunci aude un zgomot metalic și știe clar că ea ține în mână o armă.

— Jos pantalonii – afară cu viermele ăla! zice silueta, din nou cu glas de fetiță.

Cu mâinile tremurânde trage de catarama de la curea, încercând s-o desfacă, reușește în cele din urmă, în timp ce silueta continuă să stea nemișcată.

— Leni, am făcut asta atunci numai pentru că te iubesc atât de mult, eu...

— Hai odată!

Descheie nasturele, fermoarul, apoi pantalonii îi cad până la glezne, iar el stă așa, doar în chiloți.

— Afară cu viermele! comandă glasul de femeie.

Pe jumătate nebun de frică, își trage chiloții până înspre genunchii care îi tremură.

— Nu, nu-mi place, îți vine să verși cât de grețos e. Și acum – întoarce-te, papi!

Se supune comenzii și se întoarce cu spatele la ea. Se uită țintă la ușa deschisă a camerei de zi, pulsul îi gonește. Nicio șansă să scape prin fugă.

Se gândește febril ce ar putea să aibă ea de gând; în fața lui, la înălțimea soldului, apare brusc un braț și un trup i se lipește de spate. În clipa următoare simte o durere ascuțită în penis și scoate un strigăt pătrunzător.

— Șșșșșt, papi! îi susură glasul chiar lângă ureche, iar el îi simte respirația caldă. Acum jucăm un altfel de joc. Îți pun o întrebare. Dacă răspunzi corect, plec imediat și aștept să văd dacă îți respecti răspunsul. Îți place jocul?

Văzând că nu răspunde, fiindcă îl sugrumă frica, mâna ei zvâcnește scurt și durerea ascuțită devine arzătoare.

— O, Doamne, te rog, nu! Nu fă asta, Leni, voiam doar...

— Ia zi, îți place jocul? Îți mai aduci aminte că asta era mereu întrebarea ta când... te jucai cu mine? Așa că te întreb pentru ultima oară: îți place jocul?

— Nu, spune el încet, iar când mâna ei smucește din nou, provocându-i durere, repetă cu glas tare: Nu, nu, nu-mi place jocul. Te rog, încetează! Te rog!

— O, chiar astea au fost cuvintele mele. Atunci. Le-ai memorat bine. Și acum urmează adevărata întrebare, papi: Ai să te duci mâine-dimineață la poliție și ai să povestești totul?

— Cum? Dar eu...

Niște săgeți încinse pornesc din vintre și îi străbat burta, se chircește și abia se mai ține pe picioare.

— Pentru ultima oară, după aia s-a terminat cu viermele: Ai să te duci la poliție și ai să povestești totul? Totul?

Când sunetul telefonului l-a smuls din somn, Max a avut senzația de déjà-vu. Imediat și-a dat totuși seama că, spre deosebire de momentul apelului din noaptea trecută, acum era deja lumină. Încă în timp ce întindea mâna spre telefon, și-a amintit că seara băuse două pahare de vin în fața tablei și că apoi, total epuizat, s-a dus în pat.

Oricum, cel care suna era tot cel din noaptea trecută.

— Domnul Menkhoff, a zis Max răgușit. Cu ce vă pot fi de folos?

— Încă dormeați la ora asta? E șapte și jumătate. Puteți să vă dați jos din pat dosul slăbănog, să vă îmbrăcați și apoi să veniți acasă la Robert Benz.

— L-ați arestat cumva pe Benz? Îl aveți la mână cu ceva?

— Nu și nu. Benz e mort.

— La naiba!

Gândurile lui Max se rostogoleau.

— Cum?

— Împușcat în cap. Făptașul s-a ocupat și de cocoșelul lui. N-arată frumos. Dacă vreți să veniți încoace, ar trebui să vă grăbiți.

— Pornesc imediat.

După ce s-a spălat în grabă, Max și-a pus niște jeanși și o cămașă și, câteva minute mai

târziu, era deja în mașină.

Benz fusese ucis cu o împușcătură în cap și – dacă Max înțelesese bine – îi fuseseră mutilate organele genitale. Asta indica probabil răzbunarea unei victime. Sau trebuia să arate ca și cum așa ar fi fost. Max nu știa de ce, dar iarăși i-a trecut prin minte ce observase în fața casei lui Benz, când a crezut că vede niște plete blonde vizavi, în spatele unei tufe. S-a muștră, zicându-și că fusese un prost că nu se dusesse imediat să verifice.

În fața casei erau parcate mai multe mașini de intervenție, așa că Max a fost nevoit să-și lase mașina lângă terenul învecinat. De la o fereastră de la parter îl observa o femeie de aproximativ șaiszeci de ani, care, când a coborât din mașină, i-a zis:

— Sunteți și dumneavoastră cu ăștia?

Prin „ăștia” înțelegea forțele de intervenție din casa lui Benz.

— Au fost deja aici și mi-au pus întrebări. Dar eu n-am văzut nimic. Am altele mai bune de făcut decât să stau zi și noapte la fereastră.

Max a ignorat-o și și-a continuat drumul. Ușa casei lui Benz era deschisă. Când a vrut să intre în grădină, i s-a pus în cale un tânăr îmbrăcat în uniformă.

— Nu puteți să intrați aici.

— Numele meu e Max Bischoff. Vreți să-i spuneți comisarului-șef Menkhoff că sunt aici?

— Nu-i nevoie, s-a auzit din hol glasul unui bărbat, și Max l-a recunoscut pe Menkhoff. Lăsați-l să treacă!

Polițistul s-a dat la o parte și a făcut semn spre ușa deschisă.

— Pofțiți!

Menkhoff aștepta în hol. Când Max s-a îndreptat spre el, a zis:

— Mă doare în cot de grade, dar dacă tot le pomeniți, măcar faceți-o corect. Sunt prim-comisar-șef criminalist. Și acum, veniți!

Robert Benz zăcea în camera de zi, culcat pe spate, chircit, în jurul capului se făcuse o baltă de sânge întins și uscat într-o margine. Sângele se răspândise și pe pardoseala de lemn și arăta ca și cum cineva l-ar fi șters cu o cârpă. Îi lipsea ochiul drept, în locul lui se căsca o rană cam cât o minge de ping-pong prin care ieșise glonțul. Deci Benz fusese împușcat pe la spate.

Pantalonii îi erau trași până la glezne. Piciorul stâng era îndoit, coapsele îi erau mânjite cu sânge. Max a văzut imediat rănila de pe penisul bărbatului. Erau mai multe tăieturi. Sigur fuseseră dureroase și, cum se exprimase Menkhoff, chiar n-arătau „frumos”, dar Max știa și fără evaluarea legistului, care se lăsase pe vine și îi întorsese capul lui Benz, că doar rănila astea nu ar fi fost letale.

Menkhoff a făcut semn cu bărbia spre Benz.

— Nu văd prea bine onorariul dumneavoastră. După mine, cam seamănă a reglare de conturi, ce părere aveți?

— Da, într-adevăr așa arată. Sau așa *trebuie* să arate.

— Când a ajuns aici, băiatul care livrează chifle a observat că ușa casei era deschisă. A sunat și, nevăzând nicio mișcare, i s-a părut

ciudat. A sunat la 110 și cei de la centrală au trimis aici doi colegi. Ei l-au găsit pe Benz.

Medicul s-a ridicat și i s-a adresat lui Menkhoff.

— La prima vedere, pariez pe un foc tras de aproape cu un pistol. Arată ca o execuție, dar nu mi-o luați în nume de rău, abia după autopsie pot să vă dau informații mai exacte.

Medicul vorbea cumva pe nas, ceea ce dădea vorbelor sale o tentă de îngâmfare. Menkhoff a dat din cap.

— Mulțumesc! Când pot să mizez pe un raport?

— De îndată ce sunt gata. E sfârșit de săptămână.

— N-ați putea totuși să vă grăbiți?

Medicul l-a privit netulburat.

— Repet: e sfârșit de săptămână.

Max a văzut trupul lui Menkhoff îndreptându-se, apoi comisarul a izbucnit:

— Avem două fete răpite. Pe una tocmai am găsit-o abuzată cu brutalitate și ucisă. Al doilea copil – ca să știți, are șapte ani – probabil că mai e ținut închis pe undeva. Chiar dacă pornesc de la presupunerea că răpitorul zace aici, în fața noastră, tot e posibil ca ucigașul lui să aibă vreo legătură cu asta. Dacă îl prindem, poate că mai putem salva copilul. Așa că mai dați-mi pace cu sfârșitul de săptămână, mișcați-vă fundul de aici și faceți ce trebuie făcut pentru ca acel copil să aibă o șansă de supraviețuire!

Medicul se holba uluit la Menkhoff, în timp ce obrații lui căpătau o culoare roșie întunecată. Când a reușit să-și desprindă în

sfârșit privirea de interlocutorul său, a încuviințat grăbit din cap și s-a strecurat afară pe lângă Menkhoff.

În ciuda felului de a fi al lui Menkhoff, zgomotos și adesea insuportabil, Max nu reușea să nu simtă o oarecare simpatie pentru el. Privirea i-a căzut din nou pe organele genitale ale lui Benz.

— Oricum, e ciudat.

— Ce vreți să ziceți?

— Rănile astea de pe penis. Ele sugerează că făptașul e sigur că Benz a abuzat sexual de cineva. Dar dacă vreo victimă a abuzului a vrut să se răzbune pe el sau dacă cineva l-a pedepsit astfel *în numele* unei victime – ceea ce eu consider că e mai plauzibil –, atunci de ce sunt rănile din zona genitală inofensive, comparativ cu restul?

— Vreți să ziceți că mai curând acel cineva i-ar fi retezat chestia?

— Da. Pentru că tocmai cu *chestia* aia și-a dus el la îndeplinire presupusele fapte.

— Adică dumneavoastră credeți că făptașul a vrut doar să simuleze un act de răzbunare?

— Cred că e posibil, cel puțin. Oricum e mai plauzibil decât să susții că cineva îl crestează puțin cu cuțitul, din răzbunare, dar apoi îl omoară cu o împușcătură în cap.

— Mda, să așteptăm să vedem dacă printre probele adunate până acum nu este cumva ceva folositor, apoi să aflăm ce descoperă la autopsie îngâmfatul ăla de la medicină legală.

— Oare ce-o fi însemnând asta, la marginea bălții de sânge?

— Habar n-am, să vedem ce au de zis colegii. Poate că făptașul a călcat în ea, din neatenție, și apoi a șters urma lăsată.

— Atunci ar trebui să mai fie și altele pe pardoseală. Asta vor stabili cu luminol colegii dumneavoastră. În fine, vom vedea; puțin mai devreme i-ați zis medicului ceva ce nu-mi dă pace. Că Lea, a doua fată răpită, poate mai e ținută închisă undeva.

— Știu. Poate...

— În orice caz, de la ideea asta ar trebui să pornim și să facem tot ce ne stă în putere ca s-o găsim.

— Asta și facem, bineînțeles...

— Bine că mi-am adus aminte, l-a întrerupt Max, ce a rezultat la examinarea ghiozdanului lui Leni și a celorlalte obiecte?

Menkhoff scutură din cap.

— Cum era de presupus, nimic care să ne ducă mai departe. Mai ales amprentele lui Benz și ale unui anume domn Bischoff. În rest, doar...

Menkhoff s-a oprit fiindcă telefonul lui Max suna. I-a făcut semn din cap să preia convorbirea.

Max nu cunoștea numărul de pe ecran.

— Domnul Bischoff?

Un glas de fată.

— Da, cine e? Hannah?

— Da, Hannah sunt. Ați spus să vă sun dacă apare ceva.

— Da, sigur.

Max l-a privit pe Menkhoff și a ridicat din sprâncene.

— Mulțumesc că mă suni. Despre ce-i vorba?

— Am... Cred că noaptea trecută am văzut pe cineva în grădina noastră. O fată. Avea păr lung și blond.

— Cum? a izbucnit Max.

Din nou s-a gândit la ce văzuse în tufele din fața casei lui Benz.

— Ești sigură?

— Nu, dar... totuși, destul de sigură. Credeți că s-ar putea să fi fost Leni?

— Nu știu. Părinții tăi sunt acasă?

— Da.

— Le-ai povestit și lor?

— Da, tata a zis să vă sun. Dar oricum aș fi făcut-o.

— Bine, vin îndată la tine, OK?

— Da, bine.

Apoi a închis. Max a lăsat în jos telefonul și l-a privit pe Menkhoff.

— Noaptea trecută, Hannah a văzut pe cineva cu păr lung și blond, în grădină.

Pe fruntea lui Menkhoff au apărut cute.

— Chiar sunt curios. Cred că acum vin și eu.

— Nu mi se pare o idee bună, s-a împotrivit Max. Nu mi-o luați în nume de rău, dar mă tem că s-ar putea să provocați puțină teamă cuiva ca Hannah.

Max nu știa cum să înțeleagă privirea pe care i-a aruncat-o comisarul, dar în cele din urmă Menkhoff a rânjit.

— Aveți dreptate. Atunci am avut voie să vorbesc cu ea doar în prezența unui psiholog,

fiindcă avea doar unsprezece ani. Bine, aştept cu nerăbdare raportul dumneavoastră.

Acum a fost rândul lui Max să zâmbască.

— Vremurile în care scriam rapoarte au trecut, slavă Domnului, dar fireşte că am să vă sun imediat după ce discut cu Hannah şi am să vă *relatez*.

— Dispăreţi de aici, impertinent ce sunteţi!

Aruncând o privire spre răposatul Robert Benz, Max zise:

— Cu cea mai mare plăcere! Ah, şi încă ceva: trimiteţi pe cineva pe terenul neconstruit de pe cealaltă parte. Cred că la ultima mea vizită am văzut acolo pe cineva ghemuindu-se. Pe cineva cu păr lung şi blond.

— Cum? Şi de ce n-aţi...

— Da, îmi pare rău, a fost o greşeală. Nu eram sigur.

Vecina încă era la fereastră când Max s-a îndreptat spre maşină.

— Tot dumneavoastră. Vreţi cumva să-mi puneţi nişte întrebări? Doar i-am spus colegului dumneavoastră că n-am văzut nimic.

— O zi bună vă doresc! a zis Max şi a urcat în maşină.

Când Max a intrat, Hannah ședea în același loc, ca și la ultima lui vizită, cu picioarele ridicate pe canapea, și era foarte palidă.

— Bună, Hannah! a salutat-o el pe fată, iar ea a răspuns cu un „Bună!” șoptit.

După o privire aruncată părinților care se așezaseră și ei pe canapea, de-o parte și de alta a fetei, s-a lăsat pe fotoliul pe care mai șezuse.

— N-aș vrea să deranjez prea mult, a început Max, de aceea trec direct la subiect. Înainte de toate, aș vrea să-ți mai mulțumesc o dată că m-ai sunat.

— Dar nu știu dacă a fost într-adevăr cineva sau doar mi-am imaginat.

Max a scuturat din cap și a pus carnetul cu însemnări și un pix pe masa din fața lui.

— Oricum, decizia să mă suni a fost corectă. Cel mai bine ar fi să începi să-mi povestești pur și simplu exact ce s-a întâmplat.

— OK, deci... azi-noapte m-am trezit nu știu din ce motiv. Am dat să mă întorc pe cealaltă parte și să-mi continui somnul, dar atunci am auzit ceva afară. Era ca...

Părea să-și caute cuvintele.

— Ai zis că s-a auzit ca și cum s-ar fi rupt o creangă, a zis mama ei.

— Da, exact. Ca și cum cineva ar fi călcat pe o creangă. M-am ridicat în capul oaselor și nu

știam ce să fac.

A făcut o pauză, iar Max a profitat de ea.

— Unde e camera ta?

— Sus.

— Hm... dormi cu fereastra deschisă?

— Da, altfel n-aș fi putut să aud. Am așteptat să văd dacă se aud și alte zgomote. Și mi-era teamă că s-ar putea să mai fie ceva, fiindcă n-aș fi știut ce să fac. A trecut poate un minut, iar afară a mai trosnit ceva. Mi-am luat inima în dinți și m-am ridicat din pat.

— Ai aprins lumina?

— Nu. Când e întuneric afară și în cameră arde lumina se vede tot ce-i înăuntru. Și când te uiți afară, dintr-o cameră luminată, vezi doar întuneric.

Max și-a făcut niște însemnări, apoi și-a ȱuguiat buzele.

— Astea sunt niște gânduri foarte pragmatice. Judecata ta pare să fi funcȱionat perfect în situaȱia asta.

— Vă îndoiiȱ de spusele fiicei mele? a întrebato mama lui Hannah, cu indignare în glas.

Înaintea ca Max să poată răspunde, tatăl lui Hannah a dat ochii peste cap.

— Nicidecum, mie mi s-a părut mai curând o apreciere.

— Așa este, a confirmat Max. Dar te rog să povestești mai departe, Hannah. Ce s-a întâmplat apoi?

— M-am ridicat din pat, m-am dus la fereastră și m-am uitat afară. Și atunci am văzut-o. Era o siluetă, o fată. Stătea în faȱa gardului viu și... privea în sus, spre mine.

— Ai putut să-i recunoști chipul?

— Nu, era prea întuneric. I-am văzut doar părul lung, blond.

— A mai fost ceva care să-ți atragă atenția? Era înaltă sau scundă, suplă sau solidă? Sau îmbrăcămintea... cu ce era îmbrăcată?

— Asta... nu, nu știu cât de înaltă era, am văzut-o doar de sus. Și îmbrăcămintea... ceva închis la culoare. Habar n-am.

— Chiar nu sunteți în stare să vă imaginați că în clipa aceea fiica mea avea altă grijă decât aceea de-a fi atentă la așa ceva? s-a amestecat mama lui Hannah.

Max a ignorat-o și a continuat s-o privească pe Hannah.

— Dacă era atât de întuneric, de ce crezi că se uita în sus, la tine?

— Am simțit că mă privea. Și...

Hannah a coborât capul, privindu-și degetele pe care și le frământa nervoasă.

Max a așteptat-o să continue, dar văzând că n-avea de gând s-o facă, a reînceput precaut.

— Și?

A ridicat capul și l-a privit din nou.

— Cred că era Leni.

— Hannah, a zis tatăl cu blândețe, dacă n-ai recunoscut chipul și...

— Leni a fost, a stăruit ea.

Max s-a aplecat puțin în față.

— Ce anume te face să crezi că era Leni?

— Pur și simplu știu. A fost prietena mea cea mai bună. Am simțit că era acolo jos.

— Bine. Să admitem că era Leni. Ce ai făcut după aceea?

— M-am dus la tata.

— Deci te-ai dus în dormitorul părinților și i-ai trezit?

Hannah a scuturat din cap.

— Nu, m-am dus la tata.

— Avem... dormitoare separate, a explicat tatăl lui Hannah și i-a aruncat o privire soției.

Max s-a muștrat în sinea lui că nu-i lua asta în nume de rău și că putea să-l înțeleagă.

— Așa-i, a continuat Thomas Reinhard. A venit la mine, m-a trezit și mi-a povestit ce a văzut afară. Apoi ne-am dus împreună în camera ei și am verificat.

— Și? Mai era acolo?

Hannah a scuturat din cap deznădăjduită.

— Nu, plecase. Dar jur că a fost cineva în grădină și tot mai cred că era Leni.

Tatăl lui Hannah a ridicat din sprâncene când Max s-a uitat la el. Ca și cum ar fi vrut să spună: „E o aiureală, bineînțeles, dar ce să fac?”

— Apoi tata s-a întors în camera lui, iar eu m-am băgat înapoi în pat. Dar n-am mai putut să dorm.

— Te înțeleg foarte bine, la fel m-aș simți și eu după așa ceva. Dar mai am o întrebare. E în ordine?

— Da, care anume?

— De ce nu mi-ai povestit nimic despre Alina?

Max observa atent chipul lui Hannah și nu îi scăpă ușoara zvâcnire a ochilor.

— Pentru că ea n-are importanță.

— Dar și ea a fost prietena lui Leni.

Colțurile gurii lui Hannah s-au lăsat.

— N-a fost niciodată prietena lui Leni. I-ar fi plăcut Alinei. Dar n-a fost decât o colegă de clasă, nimic mai mult. Se vedeau doar rar.

— Hm... am aici o problemă, nu înțeleg prea bine, poate poți să mă ajuți. Ai spus deja că Leni nu prea avea contacte cu ceilalți, fiindcă era așa de... închisă în ea. Atunci de ce contează atât de mult pentru Alina să o declare prietena ei?

— Asta n-aș putea să vă spun. Poate i se pare că devine ea ceva deosebit dacă se declară prietena cuiva dispărut?

— Firește că e posibil. Totuși, mă mir că n-ai pomenit-o.

— Cred că tocmai v-a dat explicația, a intervenit din nou doamna Reinhard.

— Da, bineînțeles.

Max a aruncat o privire peste însemnările lui.

— Hannah, mai e ceva ce ți-a atras atenția?

Răspunsul a venit din nou de la mama ei.

— Nu-i suficient? Oricum, și Robert crede că Leni e iar aici. Și apoi lucrurile ei...

Max și-a dat seama că nu mai putea să țină sub tăcere uciderea lui Benz, mai ales că era partenerul lui Thomas Reinhard.

— În ceea ce-l privește pe Robert Benz, trebuie să vă mai spun ceva.

A făcut o scurtă pauză și i-a privit pe toți pe rând.

— A fost găsit ucis azi-dimineață, în locuința lui.

— Cum? au izbucnit într-un glas Reinhard și soția lui, în timp ce Hannah doar îl privea pe Max cu gura deschisă, părând și mai palidă.

— Da. A fost împușcat.

Reinhard își tot trecea mâna peste gură și clătina întruna din cap.

— Dar cum se poate așa ceva? Dumnezeu! Întâi îi dispare fiica, apoi îl părăsește soția, și acum... Poliția are deja vreo idee cine ar fi putut să facă asta?

— Nu, încă e prea devreme, dar investigațiile sunt deja în desfășurare.

— Leni!

Hannah rostise numele atât de încet, încât Max aproape că nici n-o auzise. A întors privirile spre ea.

— Ce ai spus, Hannah?

Când s-a uitat la ea, Max a văzut lacrimi curgându-i pe obraji.

— Leni.

Nici acum nu era mai mult decât o șoaptă.

— Leni a fost.

Trebuie să faceți în așa fel încât Hannah să stea de vorbă cu un psiholog, a zis Max apăsător.

L-a sunat pe Menkhoff imediat după ce a urcat în mașină și i-a relatat discuția cu Hannah și părinții ei.

— Iar eu aș vrea să fiu de față.

— Și cum vă închipuiți așa ceva? Doar nu pot pur și simplu să...

— Nu e doar pur și simplu. Hannah crede că a văzut-o pe Leni noaptea, în grădină, și, în afară de asta, e convinsă că ea și-a ucis tatăl. Pentru așa ceva trebuie să existe un motiv. Și asta nu poate fi decât faptul că Leni i-a povestit ceva în urmă cu șase ani, ceva ce pentru Hannah e un motiv suficient de plauzibil ca să creadă că acum Leni și-a ucis tatăl. De la început am avut senzația că știe mai mult decât recunoaște.

— Asta înseamnă că dumneavoastră chiar credeți că Leni e din nou aici?

— Hannah crede, iar acum asta contează.

Menkhoff pufni.

— Bischoff! *Dumneavoastră* credeți că Leni apare acum din nou, deși a dispărut fără urmă la vârsta de zece ani?

— Cred că măcar e posibil. Se poate să fi ajuns în mâinile unui cerc de pedofili, iar

acolo să fi fost pasată de la unul la altul.

— Timp de șase ani?

În glasul lui Menkhoff se simțea clar îndoiala.

— Și apoi reușește să fugă și se întoarce aici ca să-și ucidă tatăl? Chiar așa?

— Da, știu că sună dement. Și...

Max înghiți în sec.

— Numai dacă îți închipui ce a fost nevoită să îndure în toți acești ani – în caz că am dreptate –, și tot ți se întunecă mintea, dar... e posibil.

— Bine. Am să văd ce pot face. Dar am nevoie de declarația dumneavoastră despre discuția cu Hannah, pe hârtie. Chiar dacă nu mai vreți să scrieți rapoarte. Sunteți martor în acest caz.

— Da, bine, o s-o primiți. Cât de rapid se poate rezolva cu psihologul?

— N-am idee, sper că repede.

— Ah, și încă ceva. Trebuie neapărat să vorbim singuri cu Hannah. Când sunt părinții de față – mai ales mama ei –, ori i se sugerează răspunsurile, ori răspund chiar ei la întrebări.

— OK. Vă sun.

După ce a închis, a format imediat numărul lui Böhmer.

— Ah, domnule detectiv particular, s-a auzit glasul binedispus al fostului partener. Bună dimineața!

— Bună dimineața, Horst! Ai timp o oră?

— Ăăă... da, sigur. De ce?

— Pot să vin la tine? Am nevoie de ajutorul tău.

— Atunci pornește!

Trei sferturi de oră mai târziu, când Böhmer i-a deschis ușa, Max s-a oprit uimit.

— Ți-ai ras barba?

De când îl cunoștea, Böhmer purta o barbă tunsă scurt. Arăta cu totul altfel fără acel semn distinctiv. Fața părea mai rotundă și avea ceva blând, aproape tineresc, față de cum arătase până atunci.

— Da, m-am gândit că am ajuns la vârsta la care n-ar fi rău să scap de tot ce îmbătrânește. Cum ți se pare?

— Feminin, a zis Max, care nu purtase barbă niciodată, în ciuda modei din ultimii ani.

Böhmer rânjea.

— Nu te lua de mine.

Apoi i-a făcut loc să treacă.

Max își dădea seama cât de bine îi făcea să stea de vorbă cu prietenul și fostul său partener.

— Vrei o cafea? a întrebat Böhmer, adăugând fără să aștepte răspunsul: Hai în bucătărie, așa nu mai trebuie să duc ceștile de colo-colo.

Bucătăria era chiar mică, dar era loc suficient pentru o măsuță și două scaune. Max s-a așezat, Böhmer a dat drumul la cafetiera automată, a pus o cană dedesubt și a apăsat un buton.

— Deci, dă-i drumul. Ce ai pe sufiet?

Max a așteptat ca râșnița zgomotoasă să se oprească.

— Ar trebui să faci niște cercetări pentru mine. Încă sperăm că una dintre fetele răpite, Lea, mai este în viață. Numai că trebuie s-o

găsim cât mai repede fiindcă, dacă într-adevăr Benz a fost cel care a răpit-o, înseamnă că e posibil s-o fi încuiat undeva unde nu-i mai poartă nimeni de grijă.

— OK. Nu mai colaborezi cu Nemernicia Sa?

Max râse.

— Ba da, și găsesc că nu e chiar atât de rău pe cât se spune. E chestie de obișnuință, dar nu e rău.

Râșnița a pornit a doua oară. Când cafeaua a fost gata, Böhmer ridică din umeri.

— În privința asta avem păreri diferite, dar treacă de la mine. De ce nu se ocupă el de cercetări?

— Poate că o și face, dar deja l-am rugat să se ocupe de o altă chestiune care e posibil să ne ajute. N-aș vrea să aibă impresia că nu-l consider un bun investigator. Așa ar putea crede dacă îi cer la fiecare pas să rezolve diverse probleme care ar trebui să fie clare de la bun început.

Böhmer rânjea.

— Profesorul Bischoff în acțiune. N-ar vrea să rănească mândria marelui domn Menkhoff, fiindcă știe că, de fapt, ăla tot un nemernic e și nu i-ar mai da informații dacă s-ar întâmpla așa ceva. Nu-i rău, Max, nu-i rău.

— Ce mai contează? Mă ajută?

Böhmer a pus pe masă, în fața lui Max, doar o ceașcă fierbinte și s-a așezat lângă el.

— Bineînțeles că te ajut. Dar pentru asta trebuie să-mi povestești mai întâi tot ce știi.

Max a încuviințat din cap și a sorbit precaut din cafeaua aburindă. Apoi a început.

Böhmer l-a ascultat cu răbdare și nu l-a întrerupt deloc. S-a abținut chiar și când Max a avut nevoie de câte o pauză, fiindcă îl afectau gândurile legate de ceea ce povestea. Böhmer a pufnit zgomotos abia când Max s-a sprijinit de spătar și a întins iarăși mâna după cană.

— Asta chiar e tare! Și tu crezi că e posibil ca fata să se fi întors după șase ani, iar acum o face pe-a îngerul răzbunării?

— Bineînțeles că nu e foarte plauzibil, dar da, imposibil n-ar fi.

— OK, și ce să cercetez acum pentru tine?

— Chestiuni standard, Horst. Mediul lui Robert Benz, căutările pe internet, dacă a postat ceva pe vreun portal, mai ales pe cele relevante și cunoscute, și așa mai departe. E clar că a avut într-adevăr de-a face cu copiii dispăruți, dar pe mine mă deranjează, ca și până acum, faptul că m-a angajat ca să afie dacă fiica lui mai trăiește și dacă aceasta a revenit. Imposibil să nu se fi gândit că în timpul cercetărilor voi da peste ceva care va da de bănuț. Și asta contravine oricărei logici.

— Hm... Știi că voi avea necazuri cu colegii din Köln dacă descoperă că, împreună cu cineva din departamentul IT de la noi, mă amestec în cazul lor.

— Da, Menkhoff probabil că ar sări în sus.

S-au privit în ochi două, trei secunde, apoi Böhmer a dat din cap, rânjind.

— Te ajut.

Se zvârcolește asudând și bănuiește că se află între vis și realitate.

Asemenea unui observator secret, se vede zăcând pe pat, privindu-l cu ochii larg deschiși cum se apropie de ea. Încă e mică. Are abia zece ani.

— Leni, comoara mea, jucăm un joc?

— Nu, bâiguie ea cu glas flrav. Te rog, papi, nu vreau!

— Dar tu mă iubești, îngerul meu, nu-i așa?

Ar vrea să-și poată da ordin să nege, dar în aceeași clipă se aude zicând:

— Ba da, papi!

— Ei, vezi? Fetitele mari își arată iubirea pentru cineva jucând jocuri frumoase. Doar ești deja fetiță mare.

Și iarăși ar vrea să-și comande să-i spună că nu e mare, că nu vrea să fie mare. Niciodată. Dar micuțul ei Eu de pe pat nu zice nimic. Își strânge doar coapsele când el ajunge aproape.

— Ei, hai, mica mea comoară, vino în brațele lui papi al tău și am să-ți arăt ceva frumos.

Se apleacă deasupra ei și o mângâie pe cap, în timp ce mâna i se plimbă pe trupul ei care tremură...

— NU! strigă, și în clipa următoare nu știe dacă doar și-a imaginat sau dacă a strigat.

Stă în capul oaselor, găfâie, șuvițe de păr i s-au lipit pe fața scaldată în sudoare. Le dă deoparte cu un gest mecanic, privește năucită în gol.

Încă mai e sub impresia celor trăite. Retrăite deja de mii de ori. Situația asta și altele, dar de cele mai multe ori exact situația asta.

Ascultă în sinea ei. De fapt, de data asta ar trebui să fle altfel. E mort. Ar trebui să simtă o ușurare sau o satisfacție, ar trebui să se simtă liberă...

Nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta și nu înțelege de ce. Răceala ei lăuntrică, amorțeala aceea a sentimentelor, nimic nu s-a schimbat. A fost bună și necesară pentru ce dorise să facă, dar acum trebuia să dispară. Însă nu reușea să scape de ea.

Trebuie să afle de ce. Simte că încă n-a terminat. E clar că uitase ceva și trebuie să afle ce anume.

Se lasă pe spate, închide ochii și speră că amintirile vor reveni, oricât de rele ar fi ele, și speră că atunci își va da seama ce i-a scăpat.

35

Max era pe drumul de întoarcere de la Böhmer când l-a sunat Menkhoff și l-a invitat să ia masa de prânz într-o pizzerie din centrul Kölnului.

Max era surprins, de fapt nici n-avea chef, dar, pe de altă parte, puteau să profite de timpul acela și să vorbească despre caz. Poate afla vreo noutate sau mai apăreau ceva idei din discuția lor. Așadar, a acceptat și a introdus adresa dată de Menkhoff în sistemul de navigare. Chiar după colțul unde era pizzeria se afla o parcare.

Când a intrat în localul plin, Menkhoff îl aștepta deja. L-a găsit la o masă pentru două persoane, aproape de intrare, și i-a explicat chelnerului zâmbitor, care l-a întrebat cu ce îi putea fi de folos, că avea întâlnire cu domnul cu părul încărunțit.

— Mulțumesc că ați venit! l-a întâmpinat Menkhoff, surprinzându-l pe Max cu purtarea prietenoasă.

Max s-a așezat și a dat deoparte șervetul în carouri roșii și albe, frumos împăturit, sprijinindu-și coatele pe masă.

— Cu plăcere! Sper că nu-mi luați în nume de rău întrebarea, dar... s-a întâmplat ceva?

Menkhoff a clătinat din cap. Un zâmbet trist i s-a așternut pe buze.

— N-aș formula așa, dar aveți dreptate, există un motiv pentru care v-am invitat. Vreau să vă povestesc ceva. Ceva foarte personal.

Chelnerul a venit la masa lor, iar Max a comandat o apă minerală plată, la fel ca Menkhoff.

După ce s-a îndepărtat tânărul brunet, care chiar era italian – îți dădeai seama după accent –, Max a simțit privirea lui Menkhoff.

— Ei, haideți! l-a încurajat el. Acum întrebați-mă ce vă stă pe limbă.

Max a șovăit puțin.

— Nu ne cunoaștem aproape deloc. În plus, se zice despre dumneavoastră că nu vă prea pasă de sentimentele celorlalți și că sunteți un om foarte închis. Bineînțeles că îmi pun întrebarea de ce vreți să-mi povestiți tocmai mie ceva personal.

Menkhoff a luat o înghițitură de apă și privirea i-a rămas ațintită la pahar, după ce l-a pus jos și a continuat să-l țină cu mâna dreaptă.

— Știu care mi-e reputația și știu că există și un motiv. Nu e adevărat că nu mă interesează sentimentele altora, dar e foarte adevărat că, după părerea mea, în meseria noastră sentimentele sunt relevante numai atunci când servesc elucidării unui caz. Orice altceva tulbură abordarea neutră a faptelor și persoanelor implicate, care este absolut necesară în elucidarea unui caz. În timpul serviciului, doar meseria contează pentru mine, orice altceva trebuie lăsat deoparte. La fel și toată trăncăneala inutilă. N-aș vrea să

dau verdicte și să spun dacă asta e bine sau rău, fiindcă nu-mi pasă. Sunt așa cum sunt și nu pot fi altfel.

Max nu putea să nu-i dea dreptate lui Menkhoff în multe dintre cele spuse. Deosebirea dintre ei consta în faptul că el nu vedea niciodată lucrurile doar în alb și negru, așa cum făcea comisarul.

— Înțeleg și vă dau dreptate în multe privințe. Însă oricum, asta nu răspunde la întrebarea de ce vreți să-mi încredințați ceva personal tocmai mie.

Acum privirea lui Menkhoff s-a îndreptat din nou spre Max.

— Știu unele lucruri despre dumneavoastră, domnule Bischoff, și nu mă refer doar la ultimul caz, în care a fost implicată sora dumneavoastră. Știu și despre femeia pe care ați iubit-o enorm.

Max și-a dres glasul și s-a tras puțin înapoi pe scaun. Conversația lua o întorsătură care nu-i convenea absolut deloc. Nu se simțea confortabil.

— Credeam că e vorba despre viața dumneavoastră, nu despre a mea.

Înainte ca Menkhoff să poată răspunde, a venit chelnerul cu apa și pus-o în fața lui Max. Au fost întrebați ce mai comandă. Amândoi au luat câte o pizza mică.

— Nu vă fie teamă, într-adevăr e vorba doar despre mine și nu despre dumneavoastră. V-am zis toate astea ca să înțelegeți cât de serios sunt în ce vă voi spune îndată. E vorba tot despre o mare iubire pe care n-am depășit-o nici până azi, deși totul s-a

petrecut cu zece ani în urmă¹. Și este vorba despre o fată maltratată și ucisă; aici e paralela cu cazul de acum. Atunci am reușit să rezolv cazul, dar numai pentru că n-am luat prea în serios dispozițiile de serviciu.

Max a ridicat din sprâncene.

— Și ce anume înseamnă asta?

Menkhoff a întârziat cu răspunsul și Max l-a lăsat în pace. Simțea că pentru comisar nu era deloc ușor să vorbească pe tema asta.

În cele din urmă, Menkhoff și-a luat inima în dinți și a zis:

— În urmă cu zece ani mi-am îngăduit să fiu foarte implicat emoțional într-un caz. Atât de intens, încât am manipulat niște dovezi pentru ca făptașul să fie condamnat.

S-a sprijinit de spătar și l-a privit pe Max ca și cum ar fi așteptat un verdict.

— Pfff, ăsta nu-i un fleac. Ce s-ar fi întâmplat dacă v-ați fi înșelat, iar presupusul infractor ar fi fost nevinovat? i-a țâșnit lui Max printre dinți.

— Eram sigur sută la sută, dar... Atunci mi-aș fi recunoscut fapta. Cariera mea ar fi avut alt traseu, însă mi-am asumat riscul.

— Vă mulțumesc pentru încredere! a zis Max. Dar asta contrazice totuși ce ați susținut înainte. În cazul de acum zece ani ați adus în investigație foarte multe sentimente personale.

— Așa e și exact *asta* a contribuit la faptul că azi gândesc așa cum am descris.

— OK, dar sincer să fiu, tot nu înțeleg de ce îmi povestiți toate astea.

— Nu e evident? Doar am mai spus că în curând ies la pensie și pentru mine e extrem de important ca înainte de asta să lămurim cazul de acum. N-am reușit acum șase ani, în cazul lui Leni și al celorlalte două fete, fiindcă mereu m-am lovit de îngrădirile regulamentelor.

Max începea să bănuiască încotro avea să se îndrepte discuția.

Menkhoff s-a aplecat în față, și-a sprijinit și el coatele pe masă, apropiindu-și capul atât de mult, încât între nasurile lor rămăseseră cel mult treizeci de centimetri.

— Ajutați-mă, Bischoff, a zis el încet, conspirativ. Gândiți-vă la copile, gândiți-vă la Sofia și la ce a făcut cu ea porcul ăla de Benz.

— Dar e mort, a obiectat Max. Și chiar dacă a fost el – ceea ce încă nu e dovedit –, trebuie mai întâi să facem tot ce ne stă în putere ca s-o găsim pe mica Lea, care poate că e încuiată pe undeva. În afară de asta, trebuie să ne ocupăm de găsirea ucigașului lui Benz. Sau a ucigașei.

— Bineînțeles că asta trebuie să facem, iar acum nimic nu e mai important decât fata. Dar aș vrea să... *trebuie* să dovedesc că Benz și-a ucis fiica, altfel nu-mi găsesc liniștea. Deci încă o dată, vă rog, ajutați-mă nu doar să dau de mica Lea și de ucigașul lui Benz, ci să și dovedesc că Robert Benz a răpit-o, maltratat-o și ucis-o pe fiica lui – și poate și pe celelalte fete. Nu vreau ca porcul ăsta pervers să fie considerat o victimă. Numele lui, când va fi cândva auzit, să fie legat de faptele dezgustătoare pe care le-a comis. Și dacă pentru asta e nevoie s-o luăm pe niște căi mai

puțin drepte, ignorând regulamente, atunci vă rog să mă însoțiți. Nu mai sunteți polițist, vă puteți permite.

— Domnule Menkhoff!

Gândul acela nu-l făcea să se simtă în largul lui, însă mai mult era supărat pe el însuși. Fiindcă acum, când omul zisese exact ceea ce credea și el despre regulamente, n-avea destulă bărbăție ca să-i dea dreptate.

— E adevărat, nu mai sunt polițist, dar totuși sunt obligat să respect legile. Când mă gândesc la ce ați făcut cu zece ani în urmă...

Mâna lui Menkhoff a aterizat cu un pocnet surd pe masă și cuplul de la masa alăturată s-a uitat la ei.

— Acum vreau să aflu de la dumneavoastră dacă mă veți ajuta sau nu prin orice mijloace – cât de cât legale –, a zis Menkhoff încet, dar apăsător.

Cei doi bărbați se priveau în ochi și brusc lui Max i s-a părut că poate să vadă în sufletul lui Menkhoff. Era ca și cum comisarul ar fi deschis o ușă care îi îngăduia lui Max să arunce nestingherit o privire în lăuntrul lui. Vedea tristețe și deznădejde, furie și îndârjire.

— Da, a zis Max, mirându-se cât de convingător suna, am să vă ajut.

Menkhoff n-a răspuns nimic, ci a dat doar din cap de mai multe ori.

— Dar repet – mai întâi trebuie să încercăm s-o găsim pe Lea.

— Deja vreau să i se facă lui Benz o radiografie completă. Acum am voie. Profilul complet al deplasărilor, pe baza datelor din telefonul mobil, toate numerele la care a sunat

și de la care a fost sunat, căutările pe internet, plățile cu cardul... tot programul.

— Asta e bine.

Max era hotărât să-l pună pe Menkhoff la încercare.

— Știu că nu e chiar legal, dar l-am rugat pe fostul meu coleg din Düsseldorf să facă același lucru.

Menkhoff i-a aruncat o privire serioasă, iar Max se și gândea că în clipa următoare aveau să izbucnească niște tunete și fulgere tipice pentru Menkhoff, însă comisarul a dat apoi din cap.

— Deci Böhmer face pe sub mână cercetări în cazul meu. Asta e clar împotriva regulamentelor de serviciu.

I-a întins mâna lui Max.

— Ei bine atunci! Mă numesc Bernd.

Max i-a strâns mâna.

— Max.

— Vreau să mai spun că procurorul a fost de acord ca un psiholog să discute cu Hannah luni dimineată. Oricum, tu n-ai voie să fii de față, dar poți să urmărești discuția împreună cu mine, din camera alăturată.

— Pot să vorbesc cu psihologul înainte? Să-i dau câteva întrebări pe care să i le pună lui Hannah?

Menkhoff rânjea.

— Oficial, nu.

— Bine. Îți mulțumesc!

1. Arno Strobelt, *Das Wesen (Creatura)*, Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt am Main, 2010 (n.tr.).

36

La două ore după discuția din pizzerie au ajuns rezultatele autopsiei și primele evaluări de la locul faptei, făcute de tehnicienii criminaliști, iar Menkhoff i le-a comunicat telefonic lui Max, fără întârziere.

Acasă, Max completase tabla cu noile informații și însemnări, și atunci s-a auzit telefonul. La început părea că ceea ce avea Menkhoff să-i comunice nu ascundea nicio surpriză.

— Mai întâi chestiunile standard, a zis el. După cum știam deja, Benz a fost împușcat în cap cu un pistol, pe la spate. Am găsit glonțul cu calibru de nouă milimetri în muchia dulapului de lemn. Traectoria e piezișă cu ascendență minimă, deci făptașul e aproximativ la fel de înalt ca Benz. Sper că plăgile tăiate de la nivelul organelor genitale au fost dureroase, dar nu atât de profunde încât hemoragia să-i fi fost fatală. Chiloții și pantalonii au pete de sânge. Poate că Benz și-a ridicat pantalonii, după ce făptașul a terminat cu ciopârțeala. Probabil că făptașul i-a dat jos pantalonii din nou, după ce i-a expediat un glonț prin țeastă, pentru că i s-a părut că e o imagine foarte frumoasă. Interesant e că, după ce a fost împușcat, pardoseala pare să fi fost

aspirată. Nu s-au găsit urme, iar colegii au descoperit sânge pe furtunul de la aspirator.

— Deci din această cauză balta de sânge are marginea mânjită.

— Da. Dar în rest – nicio urmă care să ne ducă mai departe.

— Nu s-au găsit fire de păr blond?

— Niciun fel de păr.

— La naiba, ar fi fost prea simplu.

— Da, dar consolează-te. Am păstrat ce-i mai bun pentru sfârșit. Colegii de la IT, care examinează computerul lui Benz, au făcut o descoperire interesantă. Nu sunt expert în treburi dintr-astea, dar, dacă am înțeles bine, toate datele deschise pe un computer lasă niște urme. Ei le-au numit fișiere temporare. Astea se păstrează până când memoria prevăzută pentru așa ceva e plină și atunci e suprascrisă. Până și datele șterse lasă niște urme.

— Și au găsit ceva în computerul lui Benz? l-a întrerupt Max pentru care explicația dura prea mult.

— La asta ajung acum. Se pare că noaptea trecută au fost deschise mai multe fișiere de pe un hard-disk extern. Printre ele, cel puțin două înregistrări video. Dar nu am găsit un asemenea hard-disk.

— Hm...

Max era puțin dezamăgit.

— Poate să fi fost orice. Fotografii și filme din concediu, de exemplu.

— Ar putea fi dacă fișierele n-ar avea niște nume ciudate.

Max se întreba dacă Menkhoff trăgea de timp numai ca să-l tortureze.

— Hai odată, zi ce-i cu numele de fișiere!

— Sunt două denumiri diferite folosite de mai multe ori, care se deosebesc prin cifrele care le sunt atașate. De pildă, există fotografii sub numele de fișier *Marie2*, *Marie6* și *Marie9*.

Un junghi fierbinte a străbătut trupul lui Max.

— Cum? Pe una dintre fetele care au dispărut atunci o chema Marie.

— Cât se poate de exact. Și vrei să știi cum sună numele primului video care a fost deschis?

Max avea o temere care l-a lovit în stomac ca un pumn de fier.

— Da.

— Se numea *Leni3*.

— La naiba!

În momentul acela Max n-a reușit să scoată mai mult de-atât.

— Da. Probabil că știi ce-ar putea să însemne asta. Patru colegi sunt acolo și întorc toată casa pe dos. Am o bănuială că, dacă găsim hard-diskul ăsta, am progresat destul de mult.

În mintea lui Max se instalase brusc un gol straniu din cauza căruia îi era imposibil să gândească limpede. Abia când Menkhoff l-a strigat pe nume, a reacționat cu un „Da?” speriat.

— Ești bine?

— Da... nu. Trebuie... trebuie să mă gândesc. Te sun eu.

— Așa să faci.

Max a închis telefonul și a pus coatele pe masă, sprijinindu-și fruntea în palme.

Marie și Leni. Nu putea fi ceva întâmplător. Așa cum arătau lucrurile, Menkhoff chiar avusese dreptate cu bănuielile lui față de tatăl lui Leni. Așa creștea și probabilitatea ca uciderea lui să fi fost într-adevăr un act de răzbunare.

Lui Max încă nu-i prea venea să creadă povestea cu reaparitia lui Leni. Unde să fi fost în toți acești ani? Cum să fi reușit să fugă și unde să fi stat, unde să fi dormit, dacă se afla în Köln de peste o săptămână?

Max avea senzația că-i vâjâie capul. S-a îndepărtat de tablă. Ascultându-și primul impuls, a dat să ia telefonul ca s-o sune pe Kirsten, dar și-a tras mâna înapoi. Cât se ocupă de acest caz își va reduce la minimum contactele cu sora lui.

În schimb, l-a sunat pe Böhmer.

— Scuză-mă că iar te bat la cap! a început el când fostul partener i-a răspuns.

— Ah, Max, doar nu-i ca și cum n-aș mai ține minte cum funcționezi tu când te prinde un caz. De fapt, mă așteptam să mă suni chiar mai devreme.

— Trebuie să vorbesc urgent cu tine, a zis Max, apoi totul a țâșnit din el.

— Pff! Asta înseamnă că tot Nemernicia Sa a mirosit cel mai bine cum stă treaba, a răspuns Böhmer când Max a terminat de vorbit. Doamne, Doamne... propria fiică. Porc ticălos...

— Da, de neînchipuit. Numai gândul că probabil Benz a filmat așa ceva și că apoi s-a

tot privit mă face să turbez... Însă și mai importantă este acum întrebarea dacă mica Lea e încă în viață și, în caz că da, unde a ascuns-o. Dacă m-am înșelat într-adevăr în privința lui Benz – și totul arată că așa este –, iar el a fost cel care a răpit copiii, trebuie să facem tot ce ne stă în puteri s-o găsim.

— Max!

— Ce?

— Dacă Benz a ucis-o pe Sofia și s-a debarasat de cadavrul ei, cât de mare este probabilitatea ca Lea, care a dispărut cu trei zile înaintea Sofiei, să mai trăiască?

Böhmer zisese de fapt exact ceea ce gândea și Max, dar totuși nu voia să accepte că și mica Lea ar putea fi moartă. Ce se întâmplase cu ea și *cum* ajunsese să moară?

— Știi că totuși trebuie s-o căutăm cu toate motoarele pornite.

— Da, dar voiam să-ți reamintesc că șansele de a fi găsită în viață tind spre zero. Oricum, în ceea ce le privește pe celelalte trei fete, de șase ani nu există nici cea mai mică urmă.

După o pauză, Böhmer a adăugat:

— Firește că asta ar putea să însemne și că nu pot fi găsite în zonă, fiindcă nu sunt aici.

— Ce vrei să zici?

— Ei, doar te-ai jucat și tu cu gândul că e posibil ca Leni să se fi întors și să-și fi ucis tatăl pentru că a abuzat-o în copilărie. Unde poate să fi fost ea în tot acest răstimp și cum a ajuns acolo?

— Singura explicație logică ar fi ca Benz s-o fi vândut.

Max știa că pedofilii erau uneori organizați în grupări în care nu numai că circulau sute de mii de filme porno cu copii, ci se făcea și schimb sau erau vândute victimele abuzurilor. În darknet existau adevărate burse pentru așa ceva. Lui Max i se făcea rău doar gândindu-se la asta.

Adesea era vorba despre copii răpiți, care nu mai apăreau niciodată. Dar uneori țintele erau chiar copiii acestor monștri, care o vreme au fost abuzați de către un părinte – mai ales de tată – sau uneori, mai rar, de amândoi părinții, și care apoi trebuiau înlăturați, dar nu uciși, de teamă că ar putea să divulge cândva ce li se făcuse.

— E adevărat, dar ce... Un moment, acum pricep. Te gândești că dacă a făcut așa cu propria fiică, de ce nu și cu celelalte fete? Și că de aceea nu li s-a mai găsit urma niciodată?

— Exact!

— Și atunci, cum e cu Sofia? A ucis-o, a învelit-o într-o folie și a transportat-o prin pădure. Nu e ăsta mai curând un argument că la fel a făcut și cu celelalte fete, în urmă cu șase ani?

— Mda, aici e punctul sensibil al teoriei ăsteia. Totuși, mereu îmi face bine să vorbesc cu tine despre teorii probabile, Horst. Mulțumesc!

— N-ai pentru ce. Cum am vreo veste de la Lauer, te și anunț.

— Lauer?

— E colegul de la IT care se ocupă de urmele lăsate de Robert Benz pe internet. Pe toate platformele existente, oficiale și

neoficiale. Când a auzit că în felul ăsta îți face
ție o favoare, a fost gata să-și sacrifice și
sfârșitul de săptămână.

— Mulțumesc și pentru asta! L-am anunțat
și pe Menkhoff. Nici el nu are nicio obiecție.

— I-ai spus? De ce?

— Am avut senzația că trebuie să fiu sincer
cu el.

— Ah! Și de ce?

— E o poveste lungă, dar cum ziceam, e OK.

— Hm... a mormăit Böhmer.

— Ce?

— Dar tot Nemernicia Sa rămâne.

La nici jumătate de oră după discuția cu Böhmer, a sunat telefonul lui Max. Nu cunoștea numărul afișat pe ecran. A răspuns.

— Alexander Bohrens, tatăl Alinei.

— Domnul Bohrens, a zis Max, și în aceeași clipă s-a gândit că uitase să-i dea o carte de vizită.

— Am numărul de telefon de la domnul Menkhoff, a explicat Bohrens, ca și cum ar fi ghicit gândurile lui Max. Sper că nu vă deranjează că mi l-a dat.

— Absolut nicio problemă, l-a asigurat Max nerăbdător.

Bohrens trebuie să fi avut un bun motiv dacă își dăduse osteneala să-i găsească numărul de telefon prin Menkhoff.

— Poate că domnul Menkhoff e supărat că trec peste el în povestea asta, dar... e cam zgomotos, iar în discuțiile cu el mereu ai senzația că ești bănuț de ceva. În afară de asta, aș vrea să evit să mai discute o dată cu Alina.

Chiar dacă între timp se descurca destul de bine cu felul de a fi al lui Menkhoff, Max știa exact despre ce vorbea Bohrens.

— I-am zis că aș vrea să am numărul dumneavoastră de telefon pentru cazul în care Alina sau eu ne mai aducem aminte de ceva.

— OK, și care e motivul apelului dumneavoastră?

— Am auzit de uciderea lui Robert Benz și m-am gândit că acum pot...

A respirat adânc, ca și cum i-ar fi venit greu să continue.

— V-am spus deja că omul nu-mi prea place, dar nu și de ce. Dar acum, că a murit, pot s-o fac.

— Atunci, dați-i drumul!

— După cum am mai zis, Alina s-a schimbat după ce a dispărut Leni. Așa este, dar e numai jumătate de adevăr. Purtarea ei a devenit brusc ciudată încă dinainte.

— Cât timp a fost așa?

— Cred că a început cam cu două luni înainte să fi dispărut Leni. Alina a fost mereu un copil zburdalnic și plin de viață. Lucrurile s-au schimbat dintr-odată, de pe-o zi pe alta, după ce a petrecut o după-amiază la joacă, la Leni. Soția mea a observat că ceva nu e-n ordine încă de când s-a dus s-o ia de acolo. Când au ajuns acasă, Alina a dispărut imediat în camera ei, iar soția a povestit că pe drum n-a scos niciun cuvânt.

Max bănuia unde avea să ajungă povestea, dar spera că se înșală.

— M-am dus la ea și am încercat să aflu ce se întâmplă, dar n-a vrut să zică nimic. În zilele care au urmat a fost mai bine, dar încă se vedea că o apasă ceva. Am făcut tot posibilul să aflu despre ce era vorba, dar nu ne-a spus. Însă ne-a atras atenția faptul că din ziua aceea n-a mai vrut să se ducă să se joace la Leni. Când venea vorba că fetele vor să se

joace împreună, Alina insista mereu ca Leni să vină la ea.

Bohrens a făcut o pauză cât să respire de două ori înainte să continue.

— Și situația nu s-a mai schimbat până la dispariția lui Leni.

— Și credeți că Robert Benz a avut ceva de-a face cu schimbarea felului de a fi al fiicei dumneavoastră?

Din nou au trecut câteva secunde înainte ca Bohrens să răspundă:

— Da, cred că e posibil. Alina reacționa foarte ciudat ori de câte ori era pomenit numele lui...

— Domnule Bohrens, acum am să vă întreb de-a dreptul: credeți că, într-un fel sau altul, Robert Benz s-a apropiat prea mult de fiica dumneavoastră?

— Probabil că da.

Max a clătinat din cap, deși n-avea cine să-l vadă.

— La naiba, de ce n-ați zis asta nimănui? Doar era vorba despre copilul dumneavoastră.

— Domnule Bischoff, sunt avocat și știu foarte bine cât de repede poate fi distrusă pentru totdeauna reputația unui om – indiferent dacă reproșurile sunt îndreptățite sau nu. E de ajuns o bănuială pentru a scoate pe cineva din circulație și a-l izola social. Ca să nu mai vorbim de daunele materiale cauzate de pierderea locului de muncă și altele asemenea. Da, am avut o temere, dar nicio dovadă. Am fost cu Alina la o doctoriță care a examinat-o sub un pretext oarecare. N-a găsit nimic care să fi sugerat vreun abuz. După cum

v-am spus, cred că i-a făcut ceva Alinei, dar, din păcate, până acum n-am putut s-o dovedesc.

Oricât de tare îl înfuria faptul că pornirile anormale ale unor indivizi ca Benz rămâneau nedescoperite mult prea mult timp, fiindcă victimele, în cele mai multe cazuri, foarte tinere, tăceau de rușine sau credeau că tot ceea ce făcea un adult trebuia – automat – să și fie corect, Max putea totuși să înțeleagă și argumentele lui Bohrens. Și totuși... era furios peste măsură.

— Îmi dau seama, a reușit el să spună, stăpânindu-se cu greu. Cu toate astea, sigur v-a fost limpede și că tăcerea dumneavoastră putea să-i permită să-și continue nestingherit porcăriile și să hărțuiască și alte fete. Sau chiar mai rău de-atât.

— Da, domnule Bischoff, asta mi-era clar. Totuși nu puteam să fac o acuzație atât de îngrozitoare fără să am niște dovezi. Acum știți și motivul pentru care nu i-am povestit nimic comisarului Menkhoff. El e polițist și ar fi fost *nevoit* să urmărească situația. Îmi închipui că știți cum ar fi procedat el. Cât timp n-aveam de oferit decât niște presupuneri, nu puteam să-mi asum nicio răspundere.

— Știu. Asta este marea dilemă a cărei urmare e adesea faptul că răufăcătorii ajung mereu să atace copii. Oricum, vă mulțumesc că m-ați sunat!

— În ce mă privește, n-am nimic împotrivă să-i vorbiți despre asta domnului Menkhoff.

— Da, cu siguranță o voi face. Cum se simte fiica dumneavoastră? A mai spus că are

impresia că a văzut-o pe Leni?

— Nu. Nu vorbește cu noi despre asta. În ultimii ani, viața ei se mai liniștise oarecum, dar de câteva zile stă iarăși doar în camera ei, încuie ușa și dă muzica atât de tare, încât jos, în camera de zi, s-ar putea dansa. Însă sper că se va calma, mai ales acum, când știe că Benz e mort.

— Poate că ar fi o idee bună ca Alina să stea de vorbă cu un psiholog?

— Nu cred. Nici unui psiholog nu i-ar zice nimic. Sunt bucuros că măcar a vorbit cu dumneavoastră.

Un semnal acustic i-a atras atenția lui Max că avea un apel în așteptare. Bănuia cine putea să fie, iar o scurtă privire pe ecran i-a confirmat presupunerea. Menkhoff.

— Bine atunci, domnule Bohrens, a zis, ducând iar telefonul la ureche. Vă mulțumesc încă o dată că m-ați sunat! Dacă vă mai amintiți ceva, sunați-mă oricând, vă rog, acum aveți numărul meu.

— Așa voi face. Pe curând!

Fiindcă Menkhoff încă nu închisese apelul, Max i-a răspuns.

— În sfârșit! a bubuit comisarul. Ce voia Bohrens de la tine?

— Zi bună și din partea mea!

— Da, da. Doar abia ne-am văzut la prânz. Deci, ce voia?

Max i-a povestit discuția avută cu tatăl Alinei, iar Menkhoff reacționează cu un fel de șuierat.

— Asta iar e ceva tipic pentru șmecherii ăștia de avocați. Își închipuie că au înghițit

înțelepciune cu linguroiul. Încă de atunci ar fi trebuit să-mi zică asta. Sunt în măsură să decid când pot sau nu să fac publică o suspiciune împotriva cuiva. De fapt, tăcerea lui nu-i nimic altceva decât o obstrucționare a justiției. Mă ocup eu de băiatul ăsta!

— Nu cred că ar trebui să-l speriem. Oricum, nu mai putem schimba lucrurile. Dar poate că el sau fiica lui, Alina, ne mai pot ajuta. O vor face numai dacă nu începi acum cu reproșurile.

— Dar ți-e clar că am fi pus mâna pe porcul ăla mai devreme dacă domnul avocatul ar fi deschis gura atunci. Mica Sofia poate că ar mai fi fost în viață acum. La fel și Lea. Că veni vorba – am cercetat cu o unitate întreagă toată zona din jurul locului unde Benz a aruncat-o pe copilă ca pe un sac de gunoi. În toate direcțiile, în lanț extins. Colegele și colegii au pieptănat cu răngile toată pădurea. Habar n-am ce intenționa cu ea, dar pe aria maximă pe care credem că ar fi fost posibil s-o străbată cu cadavrul pe umăr n-am găsit absolut nimic.

— La naiba! Și cum arată cercetările în legătură cu mama lui Leni? E vreo noutate?

— Până acum nimic, din nefericire, dar cererea de sprijin din Andaluzia e încă valabilă.

— O, Doamne, nu mai avem timp!

— Dacă nu cumva e deja prea târziu.

Stă lângă un panou publicitar, cu spatele sprijinit de stratul gros de zeci de afișe, și observă casa. Mai bine zis, cele două ferestre de la primul etaj, în spatele cărora se află locuința lui. La amândouă se vede lumină, dar nu zărește niciun fel de mișcare. El e acolo sus și probabil că tot scormonește la cazul acela. Cazul ei.

Vrea ca el să înceteze. Cel care trebuia să fie oprit a fost oprit, chiar dacă în alt fel decât plănuise ea. Acum nu mai poate să-și facă jocurile dezgustătoare niciodată, niciodată.

Cel care stă acolo sus nu mai are ce să facă. Trebuie să admită că așa e.

Se gândește puțin la Lea, fetița care încă e dispărută. Nu crede că mai trăiește. Știe ce face el când termină de editat filmele și își pierde plăcerea jocului. A văzut. Dă gândul deoparte, fără niciun fel de emoție, ca și cum ar fi fost despre starea vremii, și se uită în jur. E liniște, nu se vede nici țipenie de om.

Se desprinde de panou, traversează printre două lămpi stradale, printr-un loc nu prea luminat, și străbate aleea asfaltată care trece pe lângă casă.

Când ajunge la marginea parcarii din spatele clădirii, se aprinde o lampă cu senzor de

mișcare. Se oprește puțin și își face o imagine de ansamblu. Locul e pustiu, totul e calm.

Cinci mașini sunt parcate, a lui e pe rândul din spate.

Se strecoară prin spațiul dintre un Mercedes și o Toyota, se duce la mașină. Fără să șovăie, scotocește în buzunarul de la pantaloni până când degetele dau peste ceea ce caută, apoi se lasă pe vine lângă portiera din stânga.

După ultima discuție cu Menkhoff, Max a zăbovit din nou mult timp în fața tablei albe, privind pentru cine știe a câta oară însemnările și observațiile de pe ea, dar fără să avanseze măcar un pas. Fiecare nouă informație confirma doar ce știuse și până atunci.

Însă cea mai chinuitoare era întrebarea aceea sfredelitoare, pe care și-o puneă întruna și la care pur și simplu nu putea să găsească răspuns: de ce un om care abuzase de fiica lui și de alte două fete, pe care poate le și ucisese, l-a angajat pe el, un investigator de succes, ca să afie dacă pomenita fiică mai trăia? Nu era posibil să nu știe că pe parcursul cercetărilor aveau să iasă la iveală niște fapte – cum se și întâmplase – care îl indicau pe el ca făptaș. Și asta din moment ce răpise alte două fete, omorând-o deja pe una chiar în timpul noilor investigații?

Oricât și-ar fi frământat mintea, raționamentele lui Max duceau mereu la aceeași concluzie: purtarea lui Benz contrazicea orice logică.

Încerca să-și aducă aminte dacă trecuse prin fazele astea de blocaj și de neînțelegere și pe vremea când era activ ca investigator și simțea că începe să-l roadă îndoiala de sine.

Oare își pierduse capacitățile mulțumită cărora reușise să rezolve cazurile în trecut? Sau doar își pierduse exercițiul? I-au venit în minte cuvintele rostite cândva de Böhmer, la începutul colaborării lor, care erau atât de simple prin logica lor convingătoare, încât Max n-avea să le uite niciodată.

„Când ceva arată ca o portocală, se simte ca o portocală, miroase a portocală și are gust de portocală, poți să fii aproape sigur că e vorba despre o portocală. Dacă lipsește o caracteristică, e bine să fii circumspect față de acel obiect.”

Cazul la care lucra era ceva care arăta ca o portocală, așa se și simțea la pipăit, dar mirosul și gustul nu se potriveau deloc. Simțea că se învârte în cerc, ca un câine care încearcă să-și prindă coada. Avea nevoie să-și abată gândurile, să se oblige să nu se mai gândească la caz măcar o oră, două, ca să-și elibereze mintea.

S-a dus la canapea, a luat telecomanda și a deschis televizorul. După ce a schimbat mai multe canale, a găsit un documentar despre regiunea amazoniană pe care l-a lăsat să ruleze, dar din care nu reținea nimic.

O vreme a stat așa, uitându-se la ecran, până când a trebuit să admită că n-avea rost. A stins din nou televizorul și s-a ridicat. Mai bine să facă o plimbare. Aerul proaspăt al nopții îi va înviora mintea. Poate că după aceea va gândi iarăși limpede.

Și-a luat din cuier jacheta subțire, de vară, a băgat cheia în buzunar și a ieșit din apartament, punându-și haina. Spre deosebire

de ultimii trei ani, vara aceasta n-avea recorduri de căldură, iar orele nopții erau chiar răcoroase.

S-a gândit în ce direcție s-o ia și a privit în jur. Ca întotdeauna, strada era ocupată pe ambele părți de mașinile celor care locuiau acolo. Putea să se socotească fericit că avea un loc de parcare al lui, în spatele casei. Un afiș imens de pe panoul publicitar de vizavi anunța un concert al lui Elton John la Köln, pe Lanxess Arena; în spate, parcată oblic, era o motocicletă.

Max s-a întors spre dreapta și era cât pe ce să pornească, dar a văzut o siluetă care tocmai ieșea din parcare, pe drumul lateral, destinat chiriașilor. Nu reușea să distingă detalii, era prea întuneric, dar persoana părea să poarte un hanorac cu glugă, care estompa și mai mult conturul.

Și el fusese observat, fiindcă silueta s-a întors brusc și a luat-o la goană.

— Hei! a strigat Max, fugind după ea.

Indiferent de caz, Max se orienta după vechea regulă din poliție: cel care încearcă să fugă e suspect. Îi despărțeau cam treizeci și cinci de metri, dar după cum estima Max, distanța se micșora treptat. Silueta a cotit la primul colț și apoi a traversat în fugă. Max bănuia că ținta era mica pădurice care se afla la capătul străzii secundare. Dacă reușea să ajungă până acolo, Max avea puține șanse s-o mai prindă. Și-a concentrat toată forța în picioare. Încă treizeci de metri. Mai erau cam o sută cincizeci de metri până la capătul străzii, când, la lumina unei lămpi stradale,

Max și-a dat seama că felul acela ciudat de a alerga i se părea cunoscut.

Încă douăzeci de metri. Pașii lor răsunau pe strada pustie.

— Hei... stai pe loc! a strigat Max din nou, dar silueta din fața lui nu i-a dat atenție și a continuat să alerge.

Se apropiau tot mai mult de pădurice, dar și distanța dintre ei se micșora cu fiecare metru. Părea că urmăritul își cam pierde suflul.

Când Max a ajuns la cam cincisprezece metri distanță, fugarul era deja la capătul străzii, s-a prins cu mâinile de tija unui semn de circulație, a tras de ea, curbând-o, i-a dat drumul și a fost proiectat ca din praștie spre marginea pădurii. Din cauza mișcării bruște, gluga de pe cap i-a alunecat, iar Max a văzut o coadă lungă, blondă. Bischoff a scos un icnet. În clipa următoare, silueta s-a topit în întunericul dintre primii copaci.

Max a mai urmat-o câțiva metri în pădure, dar apoi s-a oprit respirând din greu. N-avea rost să-și continue cursa în bezna aceea. Abia dacă putea să-și vadă propria mână, iar pericolul de a se răni serios era prea mare. A mai auzit niște trosnete și foșnete, apoi s-a lăsat liniștea. Pădurea îl înghițise pe fugar. *Fugară*, s-a corectat el, încetinindu-și pașii. Poate că era foarte aproape de dezlegarea enigmei lui Leni; trebuia măcar să încerce s-o găsească.

A rătăcit douăzeci de minute bune prin pădurice, apoi a lăsat în urmă ultimul șir de copaci de pe cealaltă parte și a ajuns pe un

câmp. A privit pentru un timp, apoi s-a întors dezamăgit, a mai mers o vreme prin pădure până la următorul drum, apoi a luat-o înapoi spre casă, gândindu-se care fuseseră intențiile acelei persoane în fața casei lui.

Când a ajuns iar acolo, a mers înspre parcare din curte și s-a uitat de jur împrejur, imediat ce luminile s-au aprins. S-a apropiat încet de mașina lui și s-a uitat la roata din față și la cea din spate, pe partea dreaptă. Păreau intacte. A înconjurat mașina prin față, a verificat și a doua roată din față, și apoi a văzut.

Scrijelite fără îndemânare, cu un obiect ascuțit, pe portiera de pe partea șoferului se vedeau cuvintele:

TE ROG, LASĂ-MĂ ÎN PACE. S-A TERMINAT.

Trupul ei mic zace ghemuit pe pământul rece, jilav. Privește în întuneric și îngheață de frig, în ciuda păturii cu miros grețos pe care a tras-o peste ea.

Acum nu mai plânge. A plâns deja atât de mult, fiindcă îi este teamă că n-o să-și mai vadă niciodată părinții și că trebuie să moară în groapa aceea întunecoasă și rece.

Îi este atât de dor de mama, și de tata, și de Sebastian, fratele ei. Și de Balu, câinele ei. Ce n-ar da să fie acum cu ei! Jură că niciodată nu va mai fi obraznică și că o va asculta mereu pe mama, numai să nu mai fie singură.

Bărbatul a zis că dacă îndeplinește tot ce-i cere, n-o să-i facă niciun rău și o s-o lase iarăși la părinții ei. Nu-l crede. A mai zis el că are un portbagaj plin cu păpuși vorbitoare, când s-a dus cu el, după orele de curs. Și atunci a mințit. E un om rău.

Când se întoarce, o să facă lucruri și mai rele ca până atunci, știe asta.

Nu pricepe încă prea multe despre adulți, dar știe că nu e bine ce a făcut. Nici măcar mama sau tata n-au atins-o în locurile alea, pe unde au pipăit-o mâinile mari ale bărbatului. N-a durut-o, dar totuși a fost rău. Și era interzis, asta știe. I-a fost foarte rușine și și-a promis că niciodată n-o să le povestească mamei și tatei.

Ei sigur ar crede că e o fată rea, fiindcă a făcut ceva atât de rău. Ceea ce el i-a poruncit. Asta înțelege și mai puțin. Deodată, el a început să scoată niște zgomote ciudate, și când ea și-a retras mâna speriată, s-a supărat și i-a zis să continue imediat.

Atunci i-a fost și mai frică, așa că a făcut ce voia el. Până când...

Ceva o împiedică să gândească mai departe. Deodată își simte capul golit. E ca atunci când profesoara șterge tabla cu un burete. Totul e negru. E bine așa.

Un zgomot o face să tresară, deși mereu se aud pe undeva trosnituri și foșnete. Se ghemuiește și mai tare și strânge la bărbie cele două colțuri ale păturii urât mirositoare. Speră că el nu s-a întors.

Nu știe cât timp a trecut de când a plecat. Nu știe de cât timp e încuiată în groapa aceea întunecoasă. Sigur au trecut deja multe ore.

I-a adus o pungă cu biscuiți și ciocolată și suc. A mâncat aproape totul pe nerăsuflăte, fiindcă era foarte flămândă. După aceea i s-a făcut groaznic de rău și a trebuit să vomite.

Uite! Încă un zgomot. Mai aproape și mai puternic. Începe să tremure și să scâncească. S-a întors. Îi aude pașii deasupra, apoi păcănitul și, imediat, scârțâitul balamalei, când ridică trapa. „Nu, te rog, nu!” îngaimă ea încet, dar degeaba. Strânge pleoapele. Nu-i nevoie să se uite într-acolo, îi aude picioarele uriașe pe treptele care scârțâie sub greutatea lui.

— Salut, dulceață! zice el, iar ei i se face iarăși rău pe loc.

Apoi aude un zgomot la care nu se aștepta și care îi dă speranță pentru o clipă. E un scâncet stins, și nu vine din gura ei, de asta e sigură.

Ridică încet capul și clipește des, fiindcă el ține în mână o lanternă.

Nu e singur.

Fața i se schimonosește îngrozitor.

— Uite, dulceață, ți-am adus pe cineva.

Ajuns acasă, Max s-a lăsat pe canapea și a închis ochii.

„Te rog, lasă-mă în pace. S-a terminat.”

Cine se furișa noaptea într-o parcare privată, scrijelea un mesaj pe o mașină străină, folosind „te rog”? Nu era logic.

De ce își asuma cineva riscul să fie surprins producând stricăciuni, în loc să scrie mesajul pe un bilet pe care să-l arunce apoi în cutia poștală? Și de ce mesajul îi era adresat lui, nu lui Menkhoff? Sau altcuiva din poliție?

Întrebări peste întrebări. Max își frământa mintea, dar nu găsea niciun răspuns. Se gândea la coada blondă pe care o văzuse. Din fotografii, Leni era blondă. Dar nu e numai ea blondă.

La un moment dat s-a ridicat, a mers la bucătărie și și-a turnat un pahar cu vin. Întors în cameră, a aruncat o privire pe ecranul telefonului să vadă ora și l-a sunat pe Menkhoff.

— Max! a răspuns Menkhoff. Ceva nou?

Max i-a povestit ce i se întâmplase.

— Și când a fost asta, chiar acum?

— Nu, acum aproape o oră.

— La naiba! De ce mă suni cu atâta întârziere?

Era o întrebare firească.

— Fiindcă... fiindcă mai întâi m-am gândit la toată treaba.

— Și ți-a luat o oră?

— Ah, fir-ar să fie, de-acum tot nu mai contează. Asta e tot ce te interesează?

— O coadă blondă, zici?

— Da, i-a ieșit de sub glugă.

— Și? Tu ce crezi?

Max a șovăit o clipă, dar ce folos, tot trebuia să-i spună lui Menkhoff ce credea.

— Așa coadă am văzut de curând la Alina Bohrens.

— Hm... când am văzut-o ultima oară, părul îi ajungea până deasupra urechilor. Dar asta a fost cu mult timp în urmă, pe-atunci încă era pui. Mda, ar trebui s-o luăm la descusut pe domnișoară.

— Nu știu dacă e o idee bună.

— Ce naiba-i cu tine? s-a stropșit Menkhoff. Cineva îți scrijelește mașina cu mesajul „lasă-mă în pace, s-a terminat”, ceea ce, clar, are de-a face cu cazul. Persoana o ia la fugă când o observi, iar tu recunoști o coadă lungă, blondă. Și uite că o avem pe Alina Bohrens, care are păr lung, blond, și care e implicată în caz. Care-i problema?

— Dar cum să fi ajuns din Köln-Brück până aici? Sunt cincizeci de kilometri.

— Ce știu eu? Cu trenul? Cu autobuzul? Cu autostopul? Posibilități sunt destule.

Max a dat să-i spună că Alina i se părea foarte traumatizată, că o coadă blondă nu dovedea prea multe și că putea fi fatal pentru ea dacă avea senzația că e învinuită pe

nedrept. Dar apoi a auzit iarăși cuvintele lui Böhmer: „Dacă ceva arată ca o portocală...”

Acum, totul arăta, mirosea și se simțea la pipăit ca o portocală, asta cel puțin.

— Bine atunci. Acum e 11:30. Mâine plec dis-de-dimineață și vorbesc cu ea.

— O, nu, ne întâlnim în jumătate de oră și vizităm împreună familia Bohrens.

— Trece de miezul nopții până când ajungem acolo.

— Mă doare-n cot cât de târziu e. Avem atât de puține indicii în afurisitul ăsta de caz, încât o să ne ținem de urma asta cât mai e fierbinte. Dă-i drumul, pune-ți fundul în mașina ta zgâriată și vino încoace!

Max își dădea seama că nu-l putea convinge pe Menkhoff să se răzgândească. Dacă se împotrivea, comisarul avea să se ducă singur la familia Bohrens, ceea ce ar fi înrăutățit și mai mult situația.

— Bine. Dar știi că am nevoie de cel puțin trei sferturi de oră.

— Te aștept în fața casei.

Când Max a ajuns la casa luxoasă a familiei Bohrens, mașina neagră a lui Menkhoff, un Audi A6, era deja la marginea străzii.

În timp ce Max parca, comisarul a coborât și a venit spre el. L-a așteptat să coboare și apoi au luat-o spre casă.

— Ia s-o descoasem noi pe domnișoară!

— E în ordine dacă am să conduc eu discuția? a întrebat Max.

Între timp ușa s-a deschis și figura masivă a lui Alexander Bohrens s-a ivit la intrare.

— Ce faceți aici la ora asta? a întrebat el, dar glasul nu-i suna nici pe departe la fel de prietenos ca la ultima conversație. Am auzit voci, și probabil că nu doar eu. Vreți să treziți toată strada?

— Trebuie să discutăm cu fiica dumneavoastră, a zis Menkhoff tăios, înainte ca Max să poată spune ceva.

— În toiul nopții? E în pat de multă vreme și doarme.

Menkhoff s-a oprit în fața bărbatului și l-a privit bănuitor.

— Sunteți sigur?

Bohrens a izbucnit în râs.

— Firește că sunt sigur.

— Domnule Bohrens, știu că e o oră nepotrivită, a intervenit Max, dar este extrem de important. Puteți să ne spuneți când s-a dus Alina la culcare?

— Nu știu exact, a stat toată seara în camera ei.

— Și sunteți sigur că acum e în patul ei și doarme? Chiar dacă n-ați văzut-o toată seara?

— Auziți, de-acum n-am să mai zic nimic până nu mă lămuriți ce-i cu asediul ăsta.

Privirea i s-a îndreptat spre Menkhoff.

— După cum știți, domnule comisar-șef, sunt avocat și mă pricep destul de bine la legi. Oricum, suficient cât să știu că ceea ce faceți acum nu are nicio bază legală.

— Aș vrea să vă arăt ceva, a zis Max, atrăgându-i iarăși atenția lui Bohrens, înainte ca Menkhoff să poată răspunde. Vă rog, aici, în față la mașina mea.

Bohrens șovăia. Atunci Max și-a scos smartphone-ul și i-a arătat o fotografie a portierei din stânga, făcută în parcare.

Bohrens a privit fotografia o vreme, apoi s-a uitat întrebător la Max.

— Ce-i asta?

— Asta mi-a scrijelit cineva pe portiera mașinii în seara asta. Am descoperit întâmplător persoana în momentul în care am ieșit din casă. A fugit și m-am luat după ea. Cu puțin înainte s-o pierd, am văzut că avea o coadă lungă, blondă.

Au trecut două, trei secunde până când Bohrens a căscat ochii.

— Și acum credeți că Alina ar putea... pentru că are părul blond, la fel ca, probabil, o treime dintre femeile din Germania? Și de ce să fi făcut așa ceva?

— Asta am dori s-o întrebăm, dacă ne lăsați, a mârâit Menkhoff.

Bohrens părea că stă să se gândească, înainte să dea din cap.

— Mă duc acum în camera ei și mă uit dacă e în pat, OK?

Menkhoff a dat să răspundă, dar Max a ridicat mâna și a zis, întors spre Bohrens:

— Bine. Așteptăm aici.

Abia plecă omul, că Menkhoff s-a și dus în partea dreaptă a casei, trecând prin spatele lui Max și mormăind ceva, a sărit peste poarta joasă de lemn și s-a făcut nevăzut.

După o jumătate de minut a reapărut.

— Cele două camere din spate au câte un balcon, a șoptit el repede, în timp ce din casă s-au auzit pași.

— E așa cum v-am zis.

Acum glasul lui Bohrens suna iarăși la fel de calm cum îl știa Max.

— E în pat și doarme adânc. N-a părăsit casa în seara asta.

— Asta nu înseamnă... a început Menkhoff, dar s-a întrerupt, a scotocit prin buzunarele sacoului, a scos telefonul pus pe vibrații și l-a dus la ureche, întorcându-se cu spatele.

— Da? Aici Menkhoff... Ce?... Asta nu poate... De când? ...Și eu de ce afiu abia acum? ...OK... Da, da, bine.

Menkhoff l-a privit serios pe Max.

— Ce mizerie nenorocită!

— Ce-i?

Arăta cu mâna spre marginea străzii.

— Ce scrie pe mașina ta nu-i adevărat. Nu s-a terminat. În seara asta a fost dată dispărută o copilă de nouă ani din Ehrenfeld.

— **T**ine-te după mine până la sediul poliției, a zis Menkhoff la plecare. După cum văd că merg lucrurile, asta va fi o noapte nedormită.

Douăzeci de minute mai târziu, pe când se îndreptau spre ușa larg deschisă a sălii de consfătuiri de la Comisariatul criminalistic 11 din sediul poliției din Köln, Menkhoff a mormăit:

— La dracu', asta ce caută aici?

Au ajuns la intrare înainte ca Max să-l poată întreba despre cine vorbea, iar cele vreo cincisprezece persoane adunate acolo, femei și bărbați, i-au privit curioși.

— Musafirul dumneavoastră e domnul Bischoff? l-a întrebat pe Menkhoff o femeie suplă, cam la cincizeci de ani.

Purta un costum business negru și o bluză albă, încheiată până la gât. Avea trăsături ușor masculine care, împreună cu părul negru, pieptănat atent, adunat la spate într-un coc strâns, îi dădeau un aer pe care Max l-a asemănat în sinea lui cu cel al domnișoarei Rottenmeier din filmele cu Heidi din copilăria lui. Presupunea că la ea se referise Menkhoff.

— Da, el e Max Bischoff, un fost coleg din Düsseldorf. Acolo a...

— Știu ce a făcut domul Bischoff la Düsseldorf, l-a întrerupt ea.

— Desigur, doamnă procuror, a comentat Menkhoff malițios. M-ar fi mirat să nu fie așa. La fel cum mă miră că întrebați.

Deci ea era doamna procuror. Max se întreba dacă proasta ei dispoziție, atât de evidentă, avea de-a face cu faptul că era ora unu și trebuia să-și petreacă noaptea de duminică la secția de poliție sau cu realitatea că mai dispăruse un copil.

— Știți ce mă miră pe *mine*, domnule Menkhoff? a continuat ea. Mă miră că un avocat mă sună în miez de noapte și se plânge că șeful Comisariatului criminalistic 11, însoțit de un civil, tocmai a fost la ușa lui, cerându-i să-i interogheze fata care dormea adânc, ca să afle dacă nu cumva a scrijelit portiera unei mașini. La douăsprezece și jumătate noaptea!

— Exista un motiv, a început Max, dar privirea aruncată de procuror l-a amuțit.

— Nu-mi amintesc să vă fi întrebat pe *dumneavoastră*, domnule Bischoff.

— Poate că nu, a ripostat Max în care furia creștea cu mare viteză. Dar tocmai v-ați referit la mine, așa că îmi îngădui să-mi spun și eu părerea. Cred că ar fi util, în cazul nostru, dacă ați lua-o mai încet și ați asculta întâi ce avem de spus, înainte să aruncați preventiv cu otravă.

Vedea că unii polițiști prezenți se străduiau să-și rețină zâmbetul. Spre deosebire de ei, el n-avea motive să se teamă de consecințe.

— Deci dumneavoastră vă băgați nasul în cazul ăsta în calitate de detectiv particular

autonumit. Evident, prea mult succes n-ați avut până acum.

Spre deosebire de dumneavoastră, vreți să ziceți? – asta îi stătea pe limbă lui Max, dar i-ar fi ridicat împotriva lui și pe colegii lui Menkhoff, care probabil că și așa sufereau destul din cauza insuccesului.

— Deci, domnule Menkhoff, ascult! a zis ea, întorcându-se din nou spre comisar.

— V-a spus domnul avocat și ce a scrijelit cineva pe portiera domnului Bischoff?

— Nu, de ce s-o fi făcut?

— De ce s-o fi făcut? Fiindcă atunci poate că s-ar înțelege de ce am vrut să vorbim imediat cu Alina Bohrens. E scris: „Te rog, lasă-mă în pace. S-a terminat.” Domnul Bischoff l-a surprins pe autorul mesajului și l-a urmărit. Asta se întâmpla pe la 22:30. Atunci a văzut că e vorba despre o fată, fiindcă avea o coadă lungă, blondă. La fel ca Alina Bohrens, care – după cum sper că știți – e prietenă cu Leni Benz, cea care a dispărut în urmă cu șase ani și care, chipurile, ar fi reapărut.

Liniștea care a umplut încăperea era atât de intensă, încât nu se auzea nici măcar vreo respirație. Menkhoff și doamna procuror stăteau față în față cam la trei metri unul de altul și se priveau. Când tăcerea a devenit aproape de nesuportat, procurorul a dat din cap și a zis sec:

— Dacă îi mai hărțuiți vreodată flica traumatizată pentru un asemenea fleac, avocatul Bohrens va face oficial plângere împotriva dumneavoastră. Așadar, nu vă mai apropiați de familia asta, e clar? Dacă va fi

nevoie, trimit pe altcineva acolo, dar deocamdată nu văd de ce aş face-o.

Menkhoff a dat să răspundă ceva, dar ea a ridicat mâna şi a spus pe un ton evident mai potolit.

— Şi acum putem să ne îndreptăm atenţia spre fetiţa de nouă ani care a dispărut?

Gâtul lui Menkhoff a zvâcnit de câteva ori, ca şi cum şi-ar fi înghiţit furia. Apoi i s-a adresat lui Max, stăpânindu-şi glasul.

— Ce vezi aici e Co.Spec.Lea care, după cum arată numele, a fost întemeiată acum două săptămâni şi jumătate, când a dispărut mica Lea.

A dat din cap privind în jur.

— OK, atunci informaţi-mă care e situaţia acum.

Un bărbat de vârsta lui Max a luat un carnet de însemnări de pe o masă de lângă el.

— În seara asta... pardon, *ieri* seară, Klara Seidel, de nouă ani, nu s-a întors acasă de la prietena ei, care locuieşte la două străzi depărtare, aşa cum fusese convenit.

— Când anume? a întrebat doamna procuror al cărei nume Max tot nu-l afiase.

— Ar fi trebuit să se întoarcă la şapte şi jumătate. Părinţii prietenei au dat asigurări că au trimis-o acasă la ora aceea, după cum se înţeleseseră.

— Ăştia lasă o fetiţă de nouă ani să umble de una singură prin oraş? Şi asta după ce tocmai au fost răpiţi doi copii? s-a amestecat Menkhoff.

— Nu-i ceva neobişnuit, a comentat o femeie la vreo patruzeci de ani. Fiica mea are

opt ani și se duce și ea singură la prietenele ei. Doar nu poți să-i urmărești pe copii douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Oricum, părinții Klarei au pornit mai întâi chiar ei să-și caute fiica. Văzând că nu e de găsit pe drumul pe care ar fi trebuit să meargă, au sunat la alte prietene, dar nici ele n-o văzuseră. Chiar înainte de ora nouă s-au dus la postul de poliție de pe Strada Venloer și au anunțat dispariția fiicei.

— Și de ce aflu asta abia la douăsprezece și jumătate noaptea?

— Ei hai, Bernd! a răspuns funcționarul care raportase. Știi doar cum merg treburile. Mai întâi, colegii au scris o informare pentru persoane dispărute, apoi au trimis patrule care au străbătut zona în căutarea fetei; când totuși nu au găsit nimic, au înștiințat Comisariatul criminalistic permanent. Colegul care era de serviciu acolo a bănuț că e vreo legătură cu cazul Lea și ne-a informat. Procedura obișnuită.

— Ce aveți de zis despre asta, domnule Menkhoff, după ce chiar ieri mi-ați explicat că răpitorul de copii e mort? a întrebat doamna procuror.

— Deocamdată, la doar câteva ore după dispariția fetei, nu spun absolut nimic.

— Da, mi-am închipuit eu, a zis ea dând din cap. OK. Transmiteți presei fotografia copilei. Părinții sunt de acord. Acum contează fiecare oră. Măine-dimineață vreau să am pe masă un raport detaliat privind toate măsurile luate. Să sperăm că reapare până atunci. Vă doresc tuturor noapte bună!

După o ultimă privire greu de descifrat aruncată lui Max, a părăsit încăperea. Menkhoff a mai așteptat puțin, ca și cum ar fi vrut să se asigure că într-adevăr n-avea să revină, apoi s-a întors spre Max.

— Cred că acum poți să te duci acasă și să dormi câteva ceasuri.

Max a privit în jur prin încăperea unde ochii tuturor se îndreptau spre el. Ar fi preferat să fie de față la consfătuire, dar nu voia să înceapă o discuție cu Menkhoff în situația aceea. În plus, bănuia și de ce îl trimitea acasă.

— Te conduc până jos, a zis Menkhoff, arătând spre ușă.

Max a dat din cap spre cei din Co.Spec.Lea și a ieșit, mergând în spatele comisarului-șef. Când au ajuns în casa scărilor, Menkhoff a zis:

— Ai auzit ce a spus drăguța de doamnă procuror. Nu mai am voie să mă apropii de domnul avocat și de fiica lui, așa că e nevoie să preiei tu treaba asta. Du-te acasă, dormi câteva ore și vezi mâine-dimineața cum dai de Alina Bohrens.

Asta era confirmarea presupunerii lui Max cu privire la motivele lui Menkhoff.

— OK. Mâine e luni. Ai zis că soția lui Bohrens are un magazin de bijuterii în centru.

Au ajuns la primul etaj, și Menkhoff i-a deschis ușa lui Max.

— Da, un magazin destul de mare. Caută adresa pentru magazinul de bijuterii *Kehrmann*. E numele ei de domnișoară. A preluat afacerea de la tatăl ei. Dar trebuie să te avertizez. Daniela Bohrens e dată naibii.

Max rânji.

— Mai ceva ca doamna procuror?

S-a strâmbat și gura lui Menkhoff.

— Într-un fel, da. Doamna Petermann poate fi și foarte sociabilă. În momentul de față e atât de nesuferită fiindcă e pusă și ea sub presiune de sus. Așa-i cu politica. În schimb, Bohrens e o vrăjitoare adevărată, căreia pur și simplu îi place să facă scandal și să-i desființeze pe ceilalți. Asta-i valabil mai ales în familie.

— Familia ei? Și pe fiică?

— Da, și pe ea.

— Ei, atunci ea este exact persoana potrivită cu care să vorbesc, a zis Max.

Când au ajuns în hol, Max s-a întors spre Menkhoff.

— Noroc în căutarea micuței Klara! Poate că reapare.

— Da, poate. Presimțirile îmi spun totuși altceva.

În dimineața următoare, la ora zece, Max intra în magazinul de bijuterii *Kehrmann*, aproape de Heumarkt. N-a trebuit să caute prea mult; femeia blondă, la vreo patruzeci și cinci de ani, ieșea în evidență printre cei cinci angajați din spatele micilor tejghele elegante, care prezentau clienților bijuterii scânteietoare, puse pe niște tăvi plate, îmbrăcate în catifea neagră. Părea rece și intangibilă și ar fi fost o frumusețe dacă crisparea din colțurile gurii n-ar fi dat un aer de acreală acelui chip cu trăsături fine.

Max s-a îndreptat hotărât spre măsuta unde ea îi arăta felurite broșe unei doamne în vârstă, fardată strident. Când s-a oprit la doi metri în spatele clientei, Daniela Bohrens a ridicat ochii spre el și l-a privit o secundă mai mult decât ar fi fost necesar, înainte să-i zâmbească și să i se adreseze iarăși doamnei.

— Bună dimineața, pot să vă fiu de folos?

O angajată tânără, cu păr roșcat, îl privea zâmbitoare pe Max.

— Mulțumesc, sunteți foarte amabilă, a răspuns el prietenos. O aștept pe doamna Bohrens.

Zâmbetul nu i-a dispărut de pe față, dar a pălit în mod vizibil.

— Ah, da, bine, cum doriți.

Şefa i-a aruncat din nou o privire lungă şi apoi a dat din cap spre el.

Max a trebuit să mai aştepte puţin, timp în care uşa magazinului s-a tot deschis la aproape fiecare minut. Afacerea părea să meargă excelent.

În cele din urmă, după ce a ales o broşă şi a plătit la casă, doamna în vârstă a părăsit magazinul.

Daniela Bohrens s-a apropiat zâmbitoare de Max.

— Bună dimineaţa! Am auzit că doriţi să fiţi servit de mine. Cu ce vă pot ajuta?

Poate era o închipuire, dar privirea cu care îl studia i s-a părut cam insinuantă. Găsea, printre altele, că femeia aceea elegantă şi Alexander Bohrens, cel cam greoi, erau cât se poate de diferiţi, măcar ca înfăţişare.

— Numele meu este Max Bischoff, a început Max zâbind. Dacă se poate, aş vrea să vorbim despre soţul şi fiica dumneavoastră.

Orice ar fi fost ceea ce văzuse înainte în privirile ei – totul a dispărut într-o secundă, ca şi cum n-ar fi fost. A ridicat sprânceana dreaptă.

— Despre Alexander şi Alina? Cine sunteţi dumneavoastră?

— După cum am mai spus, mă numesc Bischoff. Mă trimite comisarul-şef Menkhoff.

— Poliţia, a constatat ea, cu glas mult scăzut, dar Max nu găsea că ar fi avut vreun motiv s-o contrazică. Iarăşi începe. Deja mă întrebam când va apărea primul dintre voi când am citit despre dispariţia celor două fete

și despre moartea bieteii făpturi. Oricum, nu știu ce-am avea de discutat.

Max și-a plimbat demonstrativ privirile prin magazinul mare și apoi a arborat cel mai seducător zâmbet.

— Aici, nimic, fără-ndoială. Dar m-aș bucura foarte tare dacă mi-ați îngădui să vă invit la o cafea. Cu siguranță există vreo cafenea plăcută prin apropiere.

Ochii albaștri l-au studiat din nou, apoi Daniela Bohrens și-a ȱuguiat buzele și a scuturat din cap, zâmbind amar.

— Lăsați lingușelile. Sunt ceva mai în vârstă decât dumneavoastră, dar încă nu sunt senilă, deci nu-mi închipui că persoana mea v-ar interesa în mod serios. Veniți, avem alături o încăpere pentru pauze, acolo putem discuta.

Zâmbind, Max a urmat-o pe femeie, observând că rochia ei strâmtă, azurie se mula pe un corp bine antrenat. Camera pentru pauze era o încăpere foarte spațioasă, cu o chicinetă și o masă cu opt scaune în jur.

— Așa, a zis Daniela Bohrens, după ce s-au așezat. Dați-i drumul, domnule... cum spuneți că vă cheamă?

— Bischoff. Max Bischoff.

— Deci, domnule Bischoff, despre ce anume e vorba?

— Este, de fapt, o întrebare foarte simplă: ați fost acasă aseară?

Daniela Bohrens a scos un hohot artificial.

— Dacă am fost acasă aseară? Sună ca și cum ați vrea să-mi verificați alibiul. Ce acuze mi se aduc?

— Niciun fel de acuze, doamnă Bohrens. Ați fost acasă?

— Da, seara, târziu. Am luat cina la restaurantul italian cu un angrosist de verighete. Vă pot da numele dacă doriți să verificați. Am ajuns acasă pe la unsprezece și jumătate, cu puțin înaintea soțului meu. Dar de ce vreți să știți?

— *Înaintea* soțului? a întrebat Max, și ea l-a privit derutată.

— Da, așa am zis. Ce-i așa de neobișnuit?

— Unde a fost soțul dumneavoastră aseară?

— La birou. Cum face la fiecare două, trei seri.

De data asta râsul ei nu mai suna artificial, ci mustea de dispreț.

— În timp ce până și un coleg mai tânăr, venit acolo după el, a ajuns partener, soțul meu nerod rezolvă treburi mărunte pentru ceilalți, până noaptea târziu.

— Așa, ca ieri.

— Da, ca ieri. Și acum dați-i drumul. De ce mă întrebați? Ce s-a întâmplat aseară?

În vreme ce Max încerca încă să prelucreze cumva faptul că în acea noapte Alexander Bohrens îi mințise cu nerușinare pe el și pe Menkhoff, soția a zis:

— Ascultați, domnule... Bischoff. Primărița din Köln poartă bijuterii de la mine, soția ministrului de Interne e și ea o bună clientă, iar șeful poliției din Köln îmi este prieten apropiat. Prin urmare, dacă soțul meu a făcut ceva, e mai bine să-mi spuneți acum imediat, înainte să fiu nevoită să obțin informații de la vreuna dintre sursele pomenite. Deci?

— Nu mi se pare că aveți o părere prea bună despre soțul dumneavoastră, a evitat Max întrebarea.

— De unde vă veni ideea asta?

A scuturat din cap.

— Avocat specializat în drept fiscal. Puteți să vă imaginați ceva mai plictisitor? L-ați cunoscut deja?

Deci Bohrens nu-i povestise soției despre prima vizită a lui Max. Nici fiica n-o făcuse.

— Da, a confirmat Max.

— Ei, atunci știți despre ce vorbesc. Molâu, gras și cu ceva ce unii numesc bunăvoință. Eu îi zic prostie împletită cu o înclinație spre lene. La șaizeci de ani, încă va sta noaptea într-o cămăruță de la birou și va prelucra niște documente idioate, în vreme ce colegii lui își sărbătoresc ultimele succese cu șampanie, într-un bar șic. Țsta e soțul meu. Vă dați seama, așadar, că, dacă încercarea dumneavoastră stângace de a fiirta ar fi fost serioasă, ați fi avut șanse.

— Este... Mă simt măgulit, a răspuns Max, și nu era chiar minciună.

Oricum, trebuia să admită că într-adevăr își pierduse exercițiul la fiirtat.

— Așa ar și trebui.

Pentru un moment, în ochi i s-a aprins iarăși privirea aceea insinuantă, apoi a dispărut din nou.

— Fiica era acasă când v-ați întors?

— De unde să știu? Stă aproape mereu în camera ei, apoi, la un moment dat, se culcă. Duce un fel de viață care pare aproape numai a ei, despre care noi aflăm doar foarte puțin.

Și să nu vă închipuiți că acasă pune mâna pe ceva. Domnișoara e prea nobilă pentru lucruri dintr-astea.

— Hm... după toate aparențele, nici relația dumneavoastră cu fiica nu pare a fi cea mai grozavă sau mă înșel?

— Corect, dar după felul în care îl accentuați pe *nici*, păreți să presupuneți că e vina mea. Nu-i așa, pot să vă asigur. Motivul e pur și simplu faptul că, din păcate, Alina a moștenit foarte multe trăsături de la tatăl ei și aproape deloc de la mine.

— Hm...

Max a renunțat la alte comentarii, nedorind să-și îngăduie vreun verdict privind motivul pentru care relația dintre ea și Alina nu era dintre cele mai bune.

— Ați observat ceva azi-noapte pe la 12:30?

— La 12:30? Doamne, atunci deja dormeam adânc.

— Și nu v-ați trezit? Din cauza glasurilor sau a unor zgomote?

— Nu! Când dorm port mască și folosesc Ohropax. Altminteri, aud și prin două ziduri sforăitul sugarului uriaș cu care sunt căsătorită. Și acum vreau să aflu imediat ce înseamnă întrebările astea ciudate.

Max știa că dacă dădea drumul adevărului, Daniela Bohrens urma să-i facă scandal soțului acasă, iar el ar suna-o iar pe doamna procuror, ceea ce ar degenera într-o discuție neplăcută pentru Menkhoff. Sigur că el ar fi făcut față la așa ceva, cu două luni înainte de pensionare; în schimb, ar fi fost rău, fiindcă astfel ratau orice șansă ca Bohrens să mai

colaboreze cu ei și să le mai spună totuși adevărul despre seara trecută.

— Azi-noapte am fost la ușa dumneavoastră împreună cu comisarul-șef Menkhoff și am vorbit cu soțul dumneavoastră. Aveam una, două întrebări în legătură cu Robert Benz, pe care trebuia să le lămurim pe loc.

— Credeți cumva că soțul meu are vreo legătură cu uciderea lui?

— Nu, nu credem asta.

— Bine.

A scos un hohot de râs gutural.

— Sunt sigură că și pentru așa ceva ar fi prea netot.

La scurt timp după aceea, când a părăsit magazinul, Max se întreba de ce Daniela Bohrens mai era împreună cu soțul ei. Motive financiare n-aveau cum să fie, ea conducea o afacere profitabilă.

Dar poate că avea să afie curând motivul.

Citește și tot citește titlul scris cu litere groase. Ca și cum ar spera că a zecea oară se va dovedi că s-a înșelat.

E total răvășită, nu mai poate să închege niciun gând limpede că ceea ce scrie acolo nu poate fi așa. Nu are voie să fie așa.

A treia răpire?

Încă o fetiță dispărută la Köln

Coboară mâna în care ține smartphone-ul și privește apatică în gol, și atunci imaginile apar din nou.

Umbra de deasupra ei. Fața aceea care se tot apropie, gâfâitul și gemetele, în timp ce o mână o apasă pe podea și cealaltă umblă pe ea.

Și apoi apare iar pata aceea luminoasă, ovală, chiar în spate. E ca o enigmă a cărei dezlegare o știuse, dar pe care o încuiase cândva într-un cufăr și o pusese în cel mai ascuns colț al uitării.

Spre deosebire de alte dăți, pata aceea capătă acum niște prime contururi, încă abia deslușite. Articolul despre fata dispărută aruncase o lumină murdară, crepusculară, în cotlonul uitării, cufundat în beznă până atunci.

Încă nu poate să distingă detalii, dar chiar și acele impresii tulburi trezesc la viață ceva din

ea.

Nu este greață și oroare, nu, e altceva. Ceea ce își face loc acum e ceva mult, mult mai rău. Bănuiește. Știe. Și e cuprinsă de panică.

Încă e doar un tremur, o vibrație, dar simte că, dacă acel oval neclar capătă contururi, în ea se va dezlănțui un cutremur, după care nu-și va mai reveni niciodată.

— **C**e mizerabil! a izbucnit Menkhoff, după ce Max i-a povestit discuția avută cu Daniela Bohrens. Îi trag eu ăștuia fundul gras în țeapă, până în gât o să-i ajungă.

— Gândește-te la doamna procuror.

— Nu mai pot eu! Bohrens ne-a mințit cu vârf și îndesat. Îi vom face acum o vizită și, Doamne ferește, să nu spună cumva adevărul. Eu sunt la sediu. Când poți să ajungi aici?

— Cam în douăzeci de minute.

— Bine. Voi fi jos, în fața intrării principale. Vino să mă iei de acolo.

Un sfert de oră mai târziu a urcat în mașină lângă Max și i-a întins un bilet.

— Asta e adresa biroului de avocatură unde lucrează Bohrens. Dar mai întâi ne ducem la el acasă.

— Speri că Alina e acasă? Singură?

— Exact.

— Dacă vorbești cu ea fără acordul părinților – și asta după teatrul de azi-noapte –, drăguța doamnă Petermann o să-ți facă zile fripte.

Menkhoff încuviință.

— Știu. Tocmai de aceea ai să vorbești tu cu ea.

Exact de asta se temuse Max.

La 10:40 au ajuns în fața casei familiei Bohrens, dar trei minute mai târziu Max a urcat din nou în mașină.

— Nu-i nimeni.

— La naiba! Ar fi fost prea frumos. Oricum, tare m-ar interesa să știu pe unde umblă acum domnișoara.

A aflat două minute mai târziu.

La capătul străzii, după ce au luat-o spre stânga și au mai făcut cam două sute de metri, Menkhoff a zis:

— Încetinește!

Max a luat piciorul de pe accelerație și a privit în jur.

— Acolo, în față, pe partea stângă. Vezi?

Max a descoperit mașina din care tocmai coborâse Alina Bohrens. Acum stătea în dreptul portierei deschise și părea să discute cu șoferul.

— Cine naiba e în mașină?

— Habar n-am.

Max a mijit ochii, dar în lumina soarelui era imposibil să vezi cât de cât prin luneta de la Opel-ul vechi și murdar. Menkhoff a scos un pix din buzunarul sacoului și și-a notat numărul de înmatriculare.

— Hai să vedem! Mai apropie-te puțin.

Max a parcat într-un spațiu mare între două vehicule, cam la douăzeci de metri de mașină, și Menkhoff a coborât. Max a făcut la fel și l-a urmat, traversând strada în diagonală.

Când au ajuns la zece metri de ea, Alina i-a zărit, s-a aplecat repede, a spus ceva spre interiorul mașinii și a trântit portiera. În următoarea secundă, motorul a scos un urlet

scurt și mașina a țâșnit, trecând atât de aproape de Max și Menkhoff, încât amândoi au sărit speriați într-o parte. Max a reușit să vadă că la volan era un bărbat mai în vârstă, pe jumătate chel, apoi vehiculul a virat și a dispărut din câmpul lor vizual.

Alina a dat s-o ia la fugă, dar Max i-a strigat:

— Alina, renunță! Oprește-te, n-are rost să fugi!

Ea chiar s-a oprit, încrucișându-și brațele pe piept.

— Cine era? a vrut să știe Menkhoff când au ajuns la ea.

— Nimeni.

— Aaa! OK. Deci nu era nimeni.

Clătina din cap cu buza de jos împinsă înainte.

— Bun și așa. Cu puțin noroc, mi-am notat numărul de înmatriculare al domnului Nimeni. Îi vom căuta adresa, apoi trimit la el o patrulă care să-l ia de acasă și să-l aducă la mine la secție, unde îl voi întreba de ce ai coborât din mașina lui și de unde veneați. Și ca să nu-l poți avertiza, îți luăm smartphone-ul, și vii și tu cu noi la poliție. Atunci veți fi din nou împreună, iar mama ta va putea să-l cunoască și ea pe domnul Nimeni când va veni mai târziu să te culeagă.

Menkhoff se folosea fără milă și fără nicio reținere de evidentele tensiuni care existau între Alina și mama ei, dar Max recunoștea în sinea lui că și el ar fi făcut la fel. În timp ce Menkhoff și-a scos telefonul, a format un număr și a transmis datele de înmatriculare

pentru găsirea proprietarului, Alina s-a întors spre Max.

— Nu vreau să vin cu dumneavoastră. Nu mă puteți obliga, n-am făcut nicio infracțiune. Tata e avocat.

Max s-a uitat spre Menkhoff, iar când l-a văzut făcându-i semn din cap, a spus indiferent:

— E adevărat, n-ai făcut nicio infracțiune, dar prietenul tău tocmai a încercat să ne calce cu mașina. Asta este tentativă de omor și, fiindcă refuzi să ne dai identitatea lui, te faci vinovată de complicitate. Aici nici tatăl tău nu va putea schimba nimic. Așadar, urcă, te rog, și dă-ne smartphone-ul.

— Dar el...

Ochii Alinei s-au umplut de lacrimi care în clipa următoare au început să i se prelingă pe obraji.

Max vedea deznădejdea de pe chipul ei și îi părea rău de ea, dar știa că n-avea voie să se lase influențat de așa ceva.

— Bărbatul acela e o cunoștință sau un prieten de-ai părinților tăi?

— Nu.

— Ci?

— Dacă vă spun cine e, îl lăsați în pace?

— Totul depinde de unde veniți și ce ați făcut, a ripostat Max.

— N-am făcut nimic, doar am vorbit, jur. Asta nu-i interzis, nu-i așa?

Alina și-a trecut brațul peste ochi. Umerii îi zvâcneau.

Menkhoff nu s-a lăsat impresionat.

— Cine-i individul?

— Îl... îl cheamă Karl.

— Karl și mai cum?

— Asta nu știu.

Max s-a încruntat.

— Tocmai ai coborât din mașina unui bărbat care are cel puțin patruzeci de ani și nu-i știi decât prenumele?

— Da, la naiba! a răspuns ea impertinent. Nu contează ce nume are și cine este. Nu mă interesează deloc. El mă înțelege.

— De unde veneați?

— N-am fost departe. În parcare cimitirului.

— Ați fost la cimitir? a întrebat Menkhoff neîncrezător.

— Nu, am spus că am fost în parcare cimitirului, aveți o problemă de auz?

Max vedea cum fața comisarului se schimba la culoare. O roșeață ușor de recunoscut i se așternea pe obraji.

— Ai grijă, domnișoară! a zis Menkhoff printre dinți, făcând eforturi vizibile să-și păstreze cumpătul. Altminteri ajungi imediat la sediul poliției. Deci, ce căutați dis-de-dimineată la cimitir?

Alina părea să priceapă că era mai bine să nu-l mai întărate pe Menkhoff. Când a răspuns, în glasul ei se simțea disperarea.

— În parcare de acolo ai liniște, pur și simplu.

— Liniște ca să ce? a intervenit Max.

— Ei, ca să stai de vorbă. Am vorbit tot timpul.

— Despre ce?

— Despre multe.

— Alina, a reluat Max cu glas calm, acum ia și ne explică de unde îl cunoști pe Karl și de ce te sui de dimineată în mașina lui și te duci cu el în parcare cimitirului.

— L-am cunoscut pe internet.

— Când?

— Cu aproximativ trei săptămâni în urmă.

Max și Menkhoff au schimbat o privire, înainte ca Menkhoff să întrebe:

— *Cum* v-ați cunoscut pe internet?

— Pe Instagram. Am postat câteva fotografii sumbre, cu niște ciori care ciugulesc ochi, niște capete care explodează și altele de felul ăsta. Și am scris că lumea e o grămadă uriașă de căcat și că îmi vine să vomit de dimineată, fiindcă viața e de tot rahatul. Atunci mi-a scris și a vrut să știe de ce sunt într-o stare atât de mizerabilă. I-am răspuns că nu-l privește, dar nu s-a lăsat. Mi-a dat numărul lui de mobil, zicând că pot să-l sun oricând, când mi se pare că totul e o prostie. Era atât de... drăguț. Apoi, seara, când am ajuns în pat, l-am sunat și i-am povestit tot. Că mereu am certuri cu părinții, mai ales cu mama, vaca aia proastă. Și...

Alina a coborât privirea.

— Și? a zise Max precaut.

— Și că mereu mă gândesc la povestea aceea cu Leni, fiindcă tocmai a mai fost răpită o fată.

Max a scuturat nedumerit din cap.

— Înțeleg eu bine? Un individ total necunoscut, care ar putea să-ți fie tată, îți scrie pe internet și îți dă numărul lui de mobil, iar tu chiar îl suni și îi răstorni în față tot ce-ți stă

pe suflet? Aşa, pur şi simplu? Şi asta deşi tocmai a mai dispărut o fetiţă? Şi cu toate că acum şase ani ai aflat, de la cei apropiaţi, ce fel de indivizi bolnavi există? Nu pricep.

— Uită-te la mine, Alina! a zis Menkhoff cu un glas de terapeut, care nu i se potrivea deloc.

Şi într-adevăr, Alina a ridicat fruntea şi l-a privit în ochi.

— Karl a pus vreodată mâna pe tine? Fii sinceră!

— Nu! a exclamat ea consternată. Voi, poliţaii, nu vă gândiţi decât într-o singură direcţie? Karl n-ar face niciodată aşa ceva. El nu-i aşa ca...

S-a întrerupt brusc şi a coborât privirea.

— Aşa ca... La cine te referi?

Văzând că Alina nu răspunde, Menkhoff a repetat:

— La cine, Alina?

Dar ea n-avea de gând să-şi mai termine fraza. Max vedea asta în ochii ei.

— N-aveţi cum să înţelegeţi, a continuat ea cu glas scăzut. Karl e primul care ascultă ce-i spun şi mă consolează. N-ar face nimic ce nu vreau.

Max a simţit din nou compasiune pentru fată, dar fireşte că n-avea voie să se lase amăgit şi să uite că aici era şi altceva la mijloc.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Menkhoff a întrebat:

— OK. Unde ai fost ieri-seară?

Alina l-a privit întrebător.

— Ce... de ce vreţi să ştiţi asta? Ieri-seară nu m-am întâlnit cu Karl.

— Nu-i un răspuns la întrebarea mea. Aș vrea să știu unde ai fost ieri-seară.

— Acasă, unde să fiu?

— Părinții te-au văzut? a continuat el să scormonească, deși știa foarte bine că cei doi nu fuseseră acasă.

— Habar n-am. Nu. Am fost la parter o dată și mi-am luat ceva de mâncare, nu era nimeni.

— Când a fost asta?

— La zece sau cam așa.

— Deci ieri-seară n-ai fost în Düsseldorf?

— Cum? În Düsseldorf? V-ați prostit? Ce să caut seara în Düsseldorf? Dacă vreau să ies, atunci o fac în Köln.

Fata asta ori era o actriță extraordinară, ori perplexitatea de pe fața ei era autentică și spunea adevărul.

— Ei, după cum am putut vedea, există cineva care probabil că te-ar duce dacă i-ai cere.

— Am fost acasă și gata. În fine, pot să plec? Menkhoff părea să stea pe gânduri.

— Da. Și dacă îl suni pe Karl, spune-i să nu încerce să fugă de noi. N-ar da prea bine.

— Ce părere ai? a întrebat Max, uitându-se în urma Alinei.

— Nu-s sigur. Să așteptăm până când vorbim cu – și-a deblocat ecranul telefonului și a citit ceea ce i-au trimis de la sediu – acest Karl Olschewski. Așteaptă!

A tastat ceva pe ecran, apoi a dus telefonul la ureche.

— Aici Menkhoff. Povestește, ce-i cu individul?

După un timp a zis:

— La dracu'! Aduceți-mi-l imediat la secție! Trimite două mașini acolo, pentru siguranță. Dacă nu e, dă ordin de urmărire... Nu mai pot eu... Nu, sigur că nu-l putem pune sub urmărire din cauza asta... Găsiți voi ceva, fie și tentativă de omor. Era cu o minoră, iar când a fugit, aproape că a dat cu mașina peste noi... Da, n-are decât. Ea oricum se repede la noi ori de câte ori nu-i pică bine ceva.

După ce a închis, a făcut un semn cu bărbia spre înainte.

— Bohrens trebuie să mai aștepte puțin. Karl al nostru a avut deja de două ori necazuri cu părinții unor fete pe care le-a dus cu vorba pe internet, până când s-au întâlnit cu el.

Max a pornit mașina.

— Ce vârste aveau fetele?

— Doisprezece și paisprezece.

Când au ajuns la sediu, Karl Olschewski încă nu era acolo, dar se afla deja într-o mașină a poliției, după cum i-a comunicat lui Menkhoff un coleg.

Zece minute mai târziu, Olschewski a fost adus în încăpere de către un agent și a rămas pe loc, privindu-i derutat pe Menkhoff și pe Max. După cum observase Max, când trecuse în viteză pe lângă ei, avea o chelie mărginită de o cunună de păr închis la culoare. Era voinic și nu foarte înalt, poate puțin peste 1,70 m, și avea trăsături lipsite de asprime, aproape feminine. Umbra întunecată a bărbii crea un contrast bizar.

Purta o cămașă colorată și jeanși, nu doar prea lungi, ci și cu cel puțin un număr prea mari, prinși pe sub burtă cu o curea uzată.

— Domnule Olschewski! l-a salutat Menkhoff cu glas sonor, făcându-l să tresară. Luați loc!

În loc să facă ce i se spunea, Olschewski a rămas în picioare.

— De ce am fost adus aici?

— O să vă povestim imediat. Vă rog!

Menkhoff îi arată un scaun din fața lui și, în cele din urmă, Olschewski s-a așezat. Menkhoff l-a așteptat să-și potrivească scaunul.

— Cred că ne recunoașteți, nu-i așa?

— Nu.

— Nu? Numele meu e Menkhoff. Conduc secția de criminalistică de aici, iar acesta este Max Bischoff, fost coleg și acum consilier. Tocmai era să treceți cu mașina peste noi, în Brück. Vi se pare ceva cunoscut?

Da, i se părea, după cum a putut Max să-și dea seama uitându-se la fața lui Olschewski.

— Oh, dumneavoastră erați? Îmi pare rău, n-a fost... cu intenție. Am intrat puțin în panică când Alina mi-a strigat să dispar imediat.

— De ce? a intervenit Max.

— De ce? Am crezut că poate vine tatăl ei cu un prieten și vor să mă bată.

— De ce să facă tatăl Alinei așa ceva? Ar avea vreun motiv?

Olschewski a scuturat din cap.

— Nu, absolut deloc.

— Nu înțeleg. Și atunci de ce ați crezut una ca asta?

Bărbatul a coborât privirea, întârziind răspunsul, până când Menkhoff a zis:

— Domnule Olschewski?

— Fiindcă... am mai fost bătut o dată de un tată care nu voia să mă întâlnesc cu fiica lui.

Menkhoff s-a prefăcut surprins.

— Ah, înțeleg. Ce motiv avea acel tată să fie furios pe dumneavoastră? Ce vârstă avea fata?

— Avea cincisprezece ani și era stresată de părinți. Ne-am întâlnit de câteva ori, fiindcă putea să plângă în voie când era cu mine.

— Și ceilalți părinți care v-au reclamat pentru că v-ați *întâlnit* cu ficele lor, una de

doisprezece și alta de paisprezece ani – probabil că și ei își stresau ficele.

— Da, exact. Reclamațiile au fost retrase, fiindcă n-am făcut nimic, am stat doar de vorbă cu *girls*¹ și, la urma urmei, asta nu e o culpă.

— *Girls?* a repetat Max.

Rostit de bărbatul acela, cuvântul suna mai mult decât nepotrivit dacă te gândeai la ce voia să spună.

Olschewski zâmbea stânjenit.

— Da, așa le zic mereu, le place fetelor la vârsta asta.

— Spuneți-mi, domnule Olschewski, vreți să ne luați peste picior? a întrebat Menkhoff vizibil enervat. Tot trăncăniți despre niște *întâlniri* repetate cu niște copile pe care le numiți *girls*, ca și cum ăsta ar fi cel mai firesc lucru de pe lume.

Olschewski se uita la Menkhoff cu o privire nevinovată.

— Și nu-i așa? Am avut și eu părinți care nu m-au înțeles, fiindcă niciodată nu ascultau ce spun. Știu cât de rău e și ce bine mi-ar fi făcut să fi avut pe cineva cu care să discut.

— În general, pentru așa ceva există prieteni și prietene de aceeași vârstă, a ripostat Menkhoff, iar Olschewski a ridicat din umeri.

Mâna lui Menkhoff a aterizat cu zgomot pe tăblia mesei. Însă Olschewski nu și-a pierdut calmul.

— Ce vreți de la Alina?

— O ascult.

— Și de ce o faceți?

— Fiindcă are nevoie de cineva cu care să vorbească.

— Și dumneavoastră sunteți bunul samaritean care îi ascultă problemele cu totul dezinteresat.

— Exact.

— Și în rest, ce faceți când nu vă întâlniți cu niște copile? a întrebat Menkhoff iritat. Sunteți căsătorit? Aveți copii?

— Nici, nici, din păcate. Încă n-am găsit-o pe cea potrivită.

Asta pot să-mi închipui, și-a zis Max.

— Ce ocupație aveți?

— Sunt agent de asigurări. Adică am fost. Pentru moment caut de lucru.

— Și, pe lângă asta, jucați rolul de consolator pentru niște copile.

— Exact.

— Ați pus vreodată mâna pe Alina sau pe vreuna dintre celelalte fete?

Max nu era sigur că putea să ia de bună expresia aproape ridicol de stupid-naivă cu care Olschewski se uita când la Menkhoff, când la el. În schimb era destul de sigur că, în felul ăsta, stând cu gura deschisă, Olschewski trezea în el o agresivitate greu de stăpânit.

— Da, sigur. Când fetele sunt triste și plâng, bineînțeles că le mai iau în brațe și le mângâi pe cap. Adică le consolez.

Max vedea că și Menkhoff părea să se simtă ca el. Pe fața comisarului se arăta iarăși roșeața aceea care, după câte știa până acum, prevestea o izbucnire tipică de-a lui.

— Ei, fir-ar să fie! s-a răstit Menkhoff la Olschewski, care a tresărit și a băgat capul

între umeri, așa cum vezi prin filme actori care o fac pe-a sperioșii. Ați avut cu vreo fată – cu Alina, de exemplu – ceva de natură sexuală?

Ochii omului au devenit uriași.

— Sex? Nu! Niciodată n-am să fac ceva ce *girls* nu vor.

Într-o fracțiune de secundă, furia a explodat în Max, și părea să aibă nevoie imediat de o supapă.

— Ia încetați să le mai numiți *girls* pe copilele astea! s-a răstit el la Olschewski, alegându-se cu o privire surprinsă de la Menkhoff. Ele nu-s *girls*, ci niște fete naive, care nu-și dau seama că le furați încrederea prefăcându-vă că le înțelegeți, pentru ca apoi să vă excitați cu prezența sau îmbrățișările lor, sau ce altceva o mai fi. Nu-i așa?

— N... nu.

Ochii lui Olschewski începeau să capete un luciu umed.

— Nu vreau decât să fiu un sprijin pentru ele.

— Ați zis că n-ați face nimic din ce n-ar vrea fetele. Și ce s-ar întâmpla dacă vi s-ar părea că ele vor?

Cu un gest trist, Olschewski a ridicat din umeri.

— Uitați-vă la mine! Chiar credeți că o ființă așa tânără și-ar dori ceva de la un individ ca mine?

— La niște fete de vârstă asta, când se apasă pe butoanele potrivite, înfățișarea și vârsta individului care le îmbrățișează nu mai joacă decât un rol secundar, l-a informat Max

cu asprime. Și chiar dacă acum vreți să jucați rolul naivului consolator de copii, nu reușesc să scap de senzația că știți foarte bine ce spun, domnule Olschewski.

S-au privit atent câteva secunde, iar în ochii omului s-a zărit o fulgerare rece. A durat cel mult o secundă, dar Max era convins că în acel scurt moment îl văzuse pe adevăratul Karl Olschewski.

— Unde ați fost ieri-seară? a țâșnit întrebarea lui Menkhoff.

— Ieri? Eu... Am fost acasă și m-am uitat la televizor.

— Poate cineva să confirme?

— Nu, cum am mai zis, trăiesc singur și... Stați așa! Am vorbit la telefon cu mama. Locuiește în Wuppertal.

— Când?

— Să fi fost pe la nouă?

— Unde erați într-a doua și a unsprezecea zi din luna asta?

— Asta... nu știu.

— Atunci faceți bine să vă gândiți. Unsprezece n-a fost chiar cu mult timp în urmă. A fost într-o vineri, acum două săptămâni.

Olschewski a coborât privirea, mușcându-și buza de jos.

— Hm... stați așa... vineri... atunci tot acasă am fost.

— Toată ziua? Și seara?

— În ziua aceea nu m-am simțit prea bine. Am zăcut pe canapea toată ziua și seara.

Înainte să i se adreseze din nou lui Olschewski, Max a schimbat o privire cu

Menkhoff.

— Și pe două? Asta a fost miercuri, cu o săptămână înainte. Și atunci erați acasă cu televizorul deschis?

— Asta nu mai știu. E prea mult timp de atunci.

— Atunci gândiți-vă bine, a zis Menkhoff și s-a ridicat. Asta e tot, deocamdată. Puteți pleca. Dar să rămâneți la dispoziția noastră. Asta înseamnă să nu părăsiți orașul Köln, ca să vă putem contacta oricând.

S-a ridicat și Olschewski.

— De fapt, ce îmi reproșați? Din câte știu, nu e ceva penal să stai de vorbă cu o fată de șaptesprezece ani.

— Vom afla cum stau lucrurile după ce vorbim cu părinții celorlalte fete, a zis Menkhoff.

— N-aveți decât, eu n-am ce să-mi reproșez. Menkhoff a făcut semn spre ușă.

— Să mergem! Un coleg o să vă conducă jos.

— De ce vreți să știți unde am fost ieri-seară și în celelalte zile?

— Nu știți de ce?

Max nu putea să-și închipuie că unul de teapa lui Karl Olschewski nu aflase nimic despre dispariția fetelor.

— Nu, altfel de ce aș întreba?

— Fiindcă în zilele astea au fost răpite cel puțin două fete, a spus Menkhoff pe un ton care lăsa să se înțeleagă clar că discuția era încheiată. Între timp am găsit-o pe una dintre ele. A fost abuzată și ucisă. Și acum, afară de aici!

[1.](#) „Fete(le)” (engl., în original) (n.r.).

După ce un coleg de-ai lui Menkhoff l-a preluat pe Olschewski, Max l-a urmat pe comisar în birou.

Menkhoff s-a lăsat în scaunul lui, încrucișându-și mâinile la ceafă.

— Ei? Ce părere ai?

— A jucat teatru. Nu e nici pe departe atât de naiv cum a vrut să ne facă să credem, și sunt convins că se folosește de întâlnirile cu fetele ca să se excite în vreun fel pe seama lor. Oricum, pare sigur că nu i se va întâmpla nimic. De aceea nu cred că s-a ajuns la acțiuni sexuale indiscutabile, căci ar trebui să fie convins că măcar o fată se dă de gol. Altceva îl frământă.

Menkhoff a încuviințat.

— Crezi că e omul nostru?

— Cum definim noi *omul nostru*? E cel care a fost răspunzător de dispariția celor trei fete acum șase ani? E cel care le-a răpit pe Lea și Sofia? Și pe Klara? Sau e totul la un loc?

— Știi cine a fost răspunzător în cazurile de acum șase ani, după părerea mea. Aici nu s-a schimbat nimic.

— Da, știu, a încuviințat Max. Și indiferent dacă Benz le-a răpit și a abuzat pe cele trei fete, inclusiv pe propria lui fiică, e limpede că acum avem de-a face cu alt făptaș. Și dacă e

aşa, mă tem de ce-i mai rău în ceea ce o priveşte pe micuţa Klara.

Menkhoff s-a ridicat dintr-o smucitură.

— Atunci să ne străduim să progresăm. Să-i facem o vizită domnului avocat. Eu conduc.

Chipul lui Alexander Bohrens a părut să îngheţe când a intrat în sala de consfătuiri de la primul etaj al clădirii cu mai multe niveluri, unde tânărul de la recepţie îi adusese pe Max şi pe Menkhoff. Max se prezentase drept Peter Klein, proprietarul unei firme care avea probleme cu administraţia financiară.

— Dumneavoastră? a izbucnit Bohrens, în timp ce îl privea pe Menkhoff ca pe o nălucă. Nu cred. Bine, acum o voi suna pe doamna procuror Petermann şi voi înainta o plângere oficială împotriva dumneavoastră.

Bohrens a dat să se întoarcă şi să părăsească încăperea, dar Menkhoff a strigat în urma lui:

— Atunci să-i şi explicaţi doamnei procuror unde aţi fost cu adevărat ieri-seară, înainte să ajungeţi acasă aproape de miezul nopţii. *După* soţia dumneavoastră.

Bohrens s-a oprit, s-a întors spre ei şi a închis uşa.

— Aţi vorbit cu soţia mea? E din ce în ce mai frumos.

— Nu vă abateţi de la temă, domnule Bohrens, a intervenit Max. Am dori să aflăm de la dumneavoastră unde aţi fost ieri-seară şi de ce ne-aţi minţit.

— Şi înainte să veniţi iarăşi cu nişte paragrafe despre ce avem noi voie sau nu,

gândiți-vă că noaptea trecută v-am pus întrebări în calitate de martor și că ne-ați mințit fără rușine. E posibil să fiți în relații bune cu doamna Petermann, dar mai cunosc și eu câteva persoane, cum sunt cei de la Camera Avocaților. Ei vor fi cu siguranță încântați să afle despre un avocat care minte poliția.

Bohrens a părut să se gândească puțin, apoi și-a tras un scaun și s-a așezat în fața lui Max și a lui Menkhoff.

— Bine, am fost toată seara aici, în cancelarie. V-am zis că am fost acasă fiindcă voiam s-o apăr pe Alina.

— Era la ea în cameră când ați ajuns acasă?

— Nu știu. M-am uitat abia când ați apărut dumneavoastră în fața ușii. Atunci chiar era în pat. Ascultați...

Bohrens își sprijini brațele pe masă.

— Alina trece printr-o perioadă dificilă. Ne scapă de sub control. Ca să fiu sincer, asta s-a întâmplat deja cu câțiva ani în urmă. Mereu am fost atenți cu ea, din cauza poveștii urâte de atunci.

A respirat adânc și s-a lăsat pe spătarul de piele al scaunului.

— Poate că ar fi trebuit să intervenim cândva. Dar când îți vezi copilul că suferă, pur și simplu nu poți să fii aspru cu el.

— Domnule Bohrens!

Max se străduia să dea glasului său un ton înțelegător, deși vedea în explicațiile lui Bohrens doar o jalnică încercare de a-și justifica eșecul.

— Povestea aceea cu portiera mașinii mele... O credeți pe Alina în stare de așa ceva?

Bohrens a scuturat din cap.

— Sincer, nu știu. De multă vreme nu mai știu ce gândește sau ce simte.

— Atunci ar trebui să-l întrebați pe Karl Olschewski, a propus Menkhoff sec. Poate că el va putea să vă dea informații.

— Pe cine?

Bohrens îl privea derutat pe Menkhoff.

— N-am auzit numele ăsta niciodată. Cine-i? Un prieten de la școală?

— Mai curând nu. Olschewski e un individ de peste patruzeci de ani, care de câteva săptămâni se întâlnește cu fiica dumneavoastră ca s-o țină în brațe și s-o consoleze, după cum zice el.

Bohrens era vizibil încordat.

— Cum? Se întâlnește cu un bărbat care are de trei ori vârsta ei? Cumva s-a... cu individul?

— Nu credem asta, l-a calmat Max. Dar poate lămuriți problema asta cu fiica dumneavoastră. Acum ar trebui să fie acasă și sigur va fi plăcut impresionată dacă, dintr-odată, vă interesați cum se simte și unde și cu cine își petrece timpul.

Bohrens a împins scaunul și s-a ridicat.

— Sigur c-o voi face.

— Cu ocazia asta mai întrebați-o și dacă ieri a fost acasă toată seara.

Fără să mai răspundă, Bohrens a părăsit încăperea. Ajuns, la recepție s-a mai întors o dată, a zis „La revedere!” și apoi a dispărut pe o ușă care dădea în holul alăturat.

Când erau pe punctul de a pleca, Max s-a întors spre tânărul din spatele mesei de la recepție.

— Spuneți-mi, câți dintre avocații de aici stau până noaptea târziu în birou?

Omul a ridicat din umeri.

— Depinde. Se mai întâmplă să stea la birou până la opt sau nouă, când unul, când altul.

— Dar până aproape de miezul nopții, cum a stat domnul Bohrens ieri-seară și în alte dăți?

Bărbatul a ridicat din sprâncene.

— Până la miezul nopții? Nu știu să fi stat cineva la birou atât de târziu.

— Aha! Nici ieri-seară?

— Nu știu. Ieri am plecat de la birou la cinci și jumătate. Nu pot să spun cine a mai fost aici după aceea și nici până când, dar până la miezul nopții – asta mi se pare extrem de mult.

— Nu există vreo evidență a numărului de ore lucrate de cineva într-o zi?

— Doar când avocații se ocupă explicit de un client, ca să poată fi plătite și orele acelea.

— Deci ieri-seară n-a fost cazul?

— Nu, din câte știu.

— Aveți aici vreun sistem de contorizare a programului?

Bărbatul a zâmbit cu îngăduință.

— Nu-i nevoie. Doamnele și domnii avocați nu-și controlează prezența unii altora.

— Dacă înțeleg bine, înseamnă că, de vreme ce ieri-seară domnul Bohrens n-a lucrat

pentru un client anume, nu există nicio dovadă cât timp a stat la birou.

După un scurt moment de gândire, tânărul a răspuns:

— Ăă, deci... Cred că asta ar trebui să lămuriți cu domnul Bohrens. Acum, scuzați-mă, vă rog, mai am ceva de făcut.

— Să mergem! a zis Menkhoff, care aștepta la ieșire.

După ce au ajuns în casa scărilor și ușa cancelariei s-a închis, Max s-a mai întors o dată și a privit zona de la intrare, înainte să-l urmeze pe Menkhoff spre scară.

— Și? Ce părere ai despre domnul Bohrens al nostru? s-a interesat Menkhoff când au ieșit din clădire, la parter.

— Încă nu sunt sigur ce să cred despre el. Faptul că vrea să-și protejeze fiica e o treabă, dar în privința orelor suplimentare...

Max s-a răsucit din nou și a privit zona de la intrarea în clădire.

— Ele sunt problema căreia ar trebui să-i dăm de capăt, și uite cum anume.

Privirea lui Menkhoff a urmărit degetul arătător al lui Max, apoi, când a descoperit camera video de deasupra ușii, comisarul a dat din cap mulțumit.

Ederutată.

În așa măsură încât nu mai poate să gândească. Șade lângă copacul ei ascuns și nu-și dă seama că își leagă trupul încoace și încolo, ca un pendul de orologiu, și că spatele i se freacă de scoarța crăpată.

Dreapta... stânga... dreapta...

Înregistrează durerea într-o zonă a creierului, dar nu este conștientă nici de unde vine și nici unde se află exact centrul acestei dureri. Însă nu-i pasă, fiindcă această durere externă se ia la întrecere cu un chin lăuntric mai greu de îndurat decât orice rănire. Trebuie să împiedice chinul acela să învingă durerea.

De când stă acolo, imaginea aceea îi stăruie în fața ochilor. Grimasa de deasupra ei, rânjetul diabolic, firul de salivă care atârnă în colțul gurii, tot lungindu-se și apropiindu-se de fața ei, astfel încât îndată avea s-o atingă. Ceea ce se petrece nu e un film. Doar un cadru. Și totuși se modifică puțin câte puțin, de la un minut la altul îi apare tot mai limpede pata aceea deschisă la culoare, ovală, care este un chip – între timp știe că asta este. Contururile nu sunt încă suficient de clare ca să o poată recunoaște, dar o porțiune din mintea ei începe totuși să-i sufle, cu glas șoptit, cui îi aparține fața asta și pe cine va recunoaște curând.

Cuvintele nu-i pătrund încă în zona de conștiință, dar și-au început deja munca de demolare în subconștient.

Îi este frică, atât de frică, încât trupul i se zguduie și, fără să vrea, își apasă și mai mult spatele de copac și își freacă mai tare pielea dintre umeri. Nu-i pasă, fiindcă durerea ține restul pe loc, măcar pentru moment.

Nu știe cât timp trece între acest gând și zvâcnirea care îi străbate trupul, când, dintr-odată, ovalul deschis la culoare se preface într-un chip ce poate fi recunoscut cu ușurință. E ca un fulger care îi lasă în minte o urmă a pustiirii.

Se încordează și se ridică. Nu observă că pe spate tricoul îi este îmbibat cu sânge. Și nici nu îi pasă.

— **V**oi avea nevoie de o aprobare ca să pot vedea înregistrările, a zis Menkhoff, în timp ce el și Max se uitau la camera video.

Max dădu din cap.

— Da, știu. Și? O vei primi?

Menkhoff a izbucnit în râs.

— Aici e vorba despre un avocat față de care nu există nici măcar vreo suspiciune concretă, în cazul căruia noi avem doar *senzația* că n-a spus chiar adevărul. Să mai adaug ceva?

— Judecătorul, femeie sau bărbat, va râde de tine.

— Exact.

Max n-avea nevoie să mai stea pe gânduri.

— OK. Hai, urcă odată în mașină! Eu mai am ceva de rezolvat.

Au rânjit unul spre altul, apoi Menkhoff s-a întors și a șoptit:

— Mult noroc!

Max a intrat din nou în clădire și s-a oprit în fața plăcuțelor fixate pe zid, în partea stângă, pe care erau inscripționate toate birourile, firmele de avocatură și cabinetele cu sediul acolo. Pe marginea de jos se putea citi:

FACILITY MANAGEMENT¹ – E11

Ușa pe care scria E11 se afla la capătul parterului și ducea spre o locuință pe a cărei sonerie era numele Kerner.

A durat puțin până când un bărbat cam la șaizeci de ani a deschis ușa și l-a privit distant pe Max.

— Bună ziua! a zis Max cu un zâmbet prietenos. Numele meu e Max Bischoff, mi-ați putea acorda un moment?

— Pentru ce? a vrut să știe Kerner, dar înainte să poată răspunde, Max a auzit un glas strident de femeie.

— Cine mai e acum?

Kerner a dat ochii peste cap, a scos o înjurătură șoptită și a răspuns:

— Un bărbat.

— Un bărbat? Ce fel de bărbat? Ia și termină repede și intră în casă!

— Da, da, da, la naiba! a mormăit Kerner, dar a zis tare: Vin îndată!

Apoi s-a întors din nou spre Max.

— Deci?

— Voi juca cu cărțile pe față, a început Max, făcând un pas spre administratorul clădirii și șoptind confidențial: Sunt detectiv particular și am fost angajat de un biet om care se teme că nevasta profită de el și îl înșală fără rușine, de multă vreme. E una dintre cucoanele bogate de aici din clădire și îi povestește, tot la câteva zile, că e nevoită să facă ore suplimentare. Dar el crede că în timpul ăsta ea îi pune coarne și că se întâlnește cu amantul.

Schimbarea de pe chipul omului îi îngăduia lui Max să spere că nimerise cu povestea lui.

Kerner a dat din cap știutor.

— Amărâțul!

— Cam așa-i. Am văzut că deasupra intrării e o cameră de luat vederi și m-am gândit să-l întreb pe cel care o administrează dacă n-aș putea să arunc o privire pe înregistrările de ieri-seară.

În timp ce vorbea, Max și-a scos din sacou micul portmoneu, a luat două bancnote împăturite de cincizeci de euro și i le-a întins administratorului.

— Bineînțeles, contra unei mici compensații pentru efort.

Când a văzut cum privea Kerner bancnotele, Max a știut clar că izbândise. O sută de euro, de care nu știa nevasta, era probabil foarte valoroasă pentru el.

Cu o mișcare iute, banii s-au mutat din mâna lui Max în buzunarul de la pantalonii lui Kerner.

— OK, dar vă țineți gura și mă lăsați pe mine să vorbesc dacă e nevoie, clar?

— Bineînțeles!

Holul era lung și îngust și se termina cu o ușă închisă, în spatele căreia Max bănuia că este camera de zi, fiindcă se auzeau niște zgomote înfundate, care sugerau că funcționa un televizor.

În ciuda temerilor lui, n-a fost nevoie să treacă pe acolo, ci au intrat într-o mică încăpere aflată în spatele unei uși de pe partea dreaptă, care era umplută cu dulapuri de unelte, detergenți și rafturi cu tot felul de cabluri, becuri și alte ustensile de care e mereu nevoie într-o asemenea clădire. Lângă peretele din fund era un birou cu un monitor

color mare, pe a cărei suprafață împărțită în opt se puteau vedea diferite zone ale clădirii. Una dintre ele era spațiul din fața ușii.

— Ieri-seară, ziceați?

— Da, așa, de pe la cinci ar fi minunat.

Kerner s-a așezat pe scaunul uzat de la birou, a tras tastatura mai aproape, a apăsă pe o tastă, făcând să dispară înregistrările video și să apară un sistem de directoare cu subfoldere.

Un minut mai târziu, pe tot monitorul s-a văzut imaginea de la camera exterioară. Ora indicată pe marginea dreaptă de sus era 17:06.

— OK, a zis Max și s-a aplecat ca să poată vedea mai bine detaliile. Acum vă rog să puneți pe repede înainte. Îi voi recunoaște.

Imediat viteza de derulare a crescut de patru ori și când Max a încuviințat din cap, reacționând la o privire a lui Kerner, viteza a devenit de șase ori mai mare.

Din când în când, de clădire se apropiau bărbați și femei și dispăreau înăuntru într-o fracțiune de secundă, însă mult mai multe erau persoanele care o părăseau. Max n-a avut mult de așteptat. Ceasul arăta 17:38 când a exclamat:

— Stop!

Kerner a oprit banda și apoi, la rugămintea lui Max, a derulat-o încet înapoi până când umbra mare, pe care tocmai o văzuse ieșind din clădire, a luat-o înapoi, mergând de-a îndărătelea.

— Și opriți!

Max văzuse destul. Bărbatul a căruia față era relativ ușor de recunoscut în acest cadru

era fără îndoială Alexander Bohrens.

— Și acum, ce? a întrebat Kerner surprins. Credeam că sunteți în căutarea unei femei. Sau ăsta e amantul?

— Nu, am crezut că el e, dar nu-i. Dați iar înainte, vă rog, poate fi și mai repede decât până acum.

Puțin timp după aceea, Max a cunoscut-o și pe nevasta lui Kerner, când ea a deschis brusc ușa și l-a privit cu neîncredere. După ce Kerner i-a explicat că Max era un tehnician care verifica instalația video, ea s-a retras mormăind ceva și a închis ușa.

După încă douăzeci de minute, ceasul a ajuns la ora 00:00, și Max știa sigur că Bohrens îi mințise din nou. Indiferent unde și-ar fi petrecut seara, el își părăsise biroul la 17:38 și nu se mai întorsese.

Max i-a mulțumit lui Kerner și a ieșit din locuință.

Puțin mai târziu, aflat din nou în fața clădirii, l-a sunat pe Menkhoff, care îl aștepta în mașină, undeva, mai departe.

— Cred că ar trebui să mai discutăm o dată cu domnul Bohrens, a propus Max. Ieri-seară a plecat de la birou la șase fără douăzeci și nu s-a mai întors după aceea.

— Nemernicul. Ajung îndată acolo.

Când i-a văzut, tânărul de la recepție a dat ochii peste cap.

— Dacă iar vreți la domnul avocat Bohrens, îmi pare rău, dar tocmai are o discuție importantă cu un mandant.

— Nu-i nimic, a răspuns scurt Menkhoff, apropiindu-se de ușa în spatele căreia Bohrens

tocmai dispăruse și deschizând-o fără să bată.

Când a intrat și Max după Menkhoff, Bohrens ședea la birou și i-a privit speriat. Era singur.

După prima secundă de sperietură a sărit de la locul lui și a zis:

— Ei bine, asta întrece orice măsură. Până unde credeți că puteți să mergeți? Eu voi...

— Acum vă veți așeza la loc și ne veți povesti unde ați fost ieri-seară! s-a răstit Menkhoff la el. Și dacă îndrăzniți să ne mai mințiți încă o dată, am să vă fac zile fripte până când sunteți dat afară în chip rușinos din barou. Credeți că suntem complet idioți? Știu că ieri ați părăsit clădirea pe la șase fără douăzeci. Și acum, domnule avocat, aș vrea să aud de la dumneavoastră unde v-ați petrecut seara.

Bohrens pălise. S-a lăsat înapoi scaun, gemând. În cele din urmă, după ce și-a mai venit în fire, a dat din cap resemnat.

— Bine. Dacă vă spun unde am fost, veți înțelege de ce v-am servit povestea cu orele suplimentare.

— Dați-mi voie să ghicesc, a intervenit Max. Aveți o aventură, dar nu puteți să ne spuneți cu cine, ca să n-o compromiteți pe doamnă, nu-i așa?

Atât Menkhoff, cât și Bohrens l-au privit cu aceeași uimire.

— Cum... De unde știți? a îngăimat avocatul.

— Nu-i deloc greu. În primul rând, știți că am avut plăcerea să vă cunosc soția, pe care o cunoașteți destul de bine ca să bănuiriți cum s-a

exprimat despre dumneavoastră. Iar acum presupuneți că puteți spera să găsiți înțelegere la noi cu aventura. Așa, ca între bărbați. În plus, o asemenea aventură are bineînțeles farmecul că, în cazul în care și iubita e căsătorită, iarăși puteți spera să găsiți înțelegere, nespunându-ne numele ei.

— Al naibii să fiu! a comentat Menkhoff, nu înainte să-i fi aruncat lui Max o privire admirativă. Nici să nu vă gândiți! Vreau să știu cine-i femeia. Nume, adresă, număr de telefon. Tot. Și e vai și amar dacă nu confirmă că ați fost la ea ieri, toată seara.

Bohrens s-a lăsat pe spate în scaun și l-a privit pe Menkhoff ca pe un animal ciudat.

— Nu găsiți că începeți să întreceți măsura, domnule comisar? La urma urmei, e vorba dacă pot să confirm că fiica mea era sau nu acasă ieri-seară. Orice altceva ne privește doar pe soția mea și pe mine.

— O, nu, domnule avocat! Aici nu e vorba despre fiica dumneavoastră, e vorba despre o posibilă răpire a unui copil. În plus, e vorba despre uciderea lui Robert Benz. În afară de asta, eu sunt prim-comisar-șef la Criminalistică, să țineți minte.

Culoarea de pe fața lui Bohrens a pălit pentru a doua oară într-un interval foarte scurt.

— Cum? Credeți... credeți că aș fi în stare...

Cu un gest teatral și-a dus mâna la frunte.

— Așa ceva nu poate fi adevărat!

— Credeți-mă, e adevărat! a ripostat Menkhoff netulburat.

— Dar Benz a fost ucis alaltăieri-noapte, nu-i așa? În orice caz, atunci eram acasă, a adăugat Bohrens.

— Ah, chiar? a izbucnit Max. Și cine poate să confirme? Soția dumneavoastră care, cu două camere mai încolo, cu ochii legați și cu dopuri pentru urechi, nu se trezește nici măcar când în fața casei se desfășoară, în toiul nopții, un ditamai teatrul, cu discuții în gura mare? Sau fiica dumneavoastră, care ori nu iese din camera ei când sunteți acasă, ori nu-i acasă, pur și simplu, lucru pe care oricum nici nu l-ați observa.

— Ne-ați mințit de mai multe ori, a preluat din nou Menkhoff. De-acum s-a terminat. Deci: cine e femeia?

Lui Max i se părea că trecuseră minute întregi până când Bohrens a reușit să se adune cât să-i poată răspunde lui Menkhoff.

— Nu pot să vă spun numele ei. Ar avea consecințe fatale pentru ea și pentru familia ei. Ca să nu mai spun de a mea. Domnule Menkhoff, presupunerea că aș fi răpit o fetiță sau că l-aș fi ucis pe Robert Benz este atât de absurdă, încât tot nu pot să cred că asta gândiți. Dar înainte să distrugeți două familii din cauza acestei supoziții smintite, gândiți-vă, vă rog, în ce stare se află fiica mea. Încă este traumatizată și extrem de labilă. Chiar vreți să vă asumați răspunderea dacă acum își pierde și ultimul sprijin pe care îl mai are?

Menkhoff s-a aplecat în față și l-a privit pe Bohrens în ochi.

— La asta ar fi trebuit să vă gândiți înainte să vă fi folosit scula cu o femeie măritată,

domnule avocat. Vă dau răgaz două ore ca s-o puteți preveni pe doamnă. Dacă până atunci nu știu cine e amanta, am s-o caut chiar eu. Voi începe prin a vă întreba soția și fiica despre această irezistibilă necunoscută, iar la urmă vine rândul colegilor și colegelor de aici, de la birou.

Max a observat că amenințarea cu colegii îl îngrozea pe Bohrens mai mult decât aceea cu soția.

— Două ore! a repetat Menkhoff, apoi el și Max au părăsit biroul.

1. „Serviciul administrativ” (engl., în original) (n.r.).

— **A**m impresia că iubita lui lucrează pentru biroul de avocatură, a gândit Max cu glas tare, după ce au ieșit din clădire.

— Dacă într-adevăr există o iubită, a subliniat Menkhoff.

— Tu chiar crezi că Bohrens e implicat în uciderea lui Benz? a întrebat Max.

Ajunseră la mașina lui Menkhoff și au urcat.

— Nu putem să excludem pe nimeni. Oricum, nu prea pare să-l aibă la inimă pe Benz.

— Hm, asta-i adevărat, confirmă Max.

Au petrecut următoarele minute în tăcere, până când Max și-a adus aminte că trebuia să sune la universitate. După o convorbire scurtă a aflat că mentorul său, profesorul Bohrmann, preluase suplinirea orelor și ceruse să i se transmită că putea să-și ia liber cât avea nevoie.

După ce a pus telefonul deoparte, ușurat, Menkhoff i-a aruncat o privire.

— Ești mulțumit cu ceea ce faci?

— Cursurile de la catedră?

— Da.

— Sigur. Câștig mai bine ca înainte, când eram criminalist, și pot să le ofer viitorilor

politiști informații pe care nu le învață în mod obișnuit.

— Locul tău e în stradă, și asta știi și tu.

— Da, poate. Dar am mai avut o dată discuția asta și amândoi am fost de acord că polițiștii sunt hărțuiți și mereu li se impun restricții din multe direcții. Nu, nu mai am chef de așa ceva.

— Dar acum, povestea asta, copiii ăștia răpiți, uciderea lui Benz... Îmi dau bine seama cât de mult te implici în investigație și cât de perspicace ești. Asta-i chemarea ta, Max.

— Se poate, dar totuși...

— Și dacă ai avea posibilitatea să-ți păstrezi slujba la universitate și să preiei din când în când câte un caz? Ca investigator particular?

— Vrei să zici ca acum, când am fost angajat de un suspect pentru molestare de copii, încercând să rezolv un caz, ca să nu fiu nevoit să recunosc că am fost luat de prost, de la început, și că zile întregi am umblat aiurea ca un figurant inutil? Iar pentru toate astea n-am să am parte nici măcar de vreun onorariu?

Menkhoff a hohotit scurt.

— De la început ți-am zis că Benz ăla nu e victimă, ci făptaș.

— Acum, că tot veni vorba – fata asta care se dă drept Leni. Ce crezi, chiar să fie Alina?

Menkhoff a izbucnit din nou în râs.

— Bine te-ai mai fofilat. Dar da, cred că e cel puțin posibil să se dea drept Leni. Indiferent din ce motiv.

— Și în cazul uciderii lui Benz? Ar intra și ea în discuție?

Menkhoff l-a privit scurt pe Max.

— Tu ce crezi?

— Nu putem s-o excludem, dar cred că e foarte posibil ca Alina să-mi fi scrijelit mașina. Poate că Olschewski ăla așa a sfătuit-o, ca să se simtă și ea mai bine, și poate că el a adus-o la mine cu mașina, cine știe. Dar o crimă?

— Bine, să ne întoarcem la tine. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ți-ai putea închipui că preiei câteva cazuri ca investigator particular? Poate să lucrăm împreună?

— Împreună cu tine?

— Da. Peste două luni ies la pensie, dar nu pot să mă văd stând acasă, ciopbind figurine de lemn și petrecându-mi serile cu idioțenii de la televizor. Dar mă văd înființând o agenție de detectivi împreună cu tine!

— Asta e... oho!

Max chiar amuțise. Inabordabilul, nesuferitul Menkhoff îl întreba dacă nu vrea să lucreze cu el. Max nu se putea abține să nu se gândească la Böhmer și la cât de mult îl ura acesta pe Menkhoff. Era foarte posibil ca Böhmer să se îndepărteze de el, dacă într-adevăr ar fonda cu Menkhoff o agenție de detectivi. Lăsând la o parte faptul că și pe fostul său partener îl aștepta pensionarea în scurt timp. Ceea ce nu era și cazul său. La doar treizeci și trei de ani, avea înaintea o întreagă carieră profesională. Indiferent care ar fi fost aceea.

— Ei? Ce zici?

— Deocamdată spun: mulțumesc pentru încredere, chiar mă simt onorat. Oricum, la asta trebuie să mă gândesc în liniște, iar acum nu pot încă să decid. Dar aș avea o propunere:

hai să așteptăm sfârșitul acestei povești, apoi vedem ce facem, OK? Dacă nu reușim să rezolvăm cazul, cred că nu va mai fi nevoie de răspuns, nu-i așa?

— Dacă nu rezolvăm cazul ăsta, a răspuns furios Menkhoff, o să fie nevoie de patru oameni ca să mă scoată din secție, fiindcă altfel nu ies la pensie de bunăvoie. Și acum să mergem la familia Reinhard. Mi-ar plăcea să știu dacă, întâmplător, Hannah nu are pe internet vreun prieten pe nume Karl.

Zece minute mai târziu, când au intrat pe strada unde era casa familiei Reinhard, Max a primit un telefon de la Alexander Bohrens, care i-a zis cu sufletul la gură:

— Individul ăla mizerabil. A luat-o pe Alina cu el.

— Ce? Care individ? Despre cine vorbiți?

— Un tip cu un hârb de mașină, cred că era un Opel Kadett vechi. Trebuie să fie individul despre care mi-ați vorbit. Am reușit doar s-o văd pe Alina aruncând o geantă în portbagaj, a urcat și ea și apoi au plecat.

— I-ați urmărit?

— Da, bineînțeles, dar i-am pierdut la un semafor care s-a făcut roșu și a trebuit să frânez.

— O să ne ocupăm de asta.

Max a tras aer în piept și a pus telefonul deoparte.

— Se pare că Olschewski a luat-o pe Alina cu el. Ea avea și o geantă. Bohrens a văzut-o urcând în mașina lui. I-a urmărit, dar i-a pierdut, din păcate.

— Ce mocăit! Dacă își închipuie că în felul ăsta povestea cu amica lui de așternut e dată uitării, uite că și-a prins degetele în ușa. Dau în urmărire mașina lui Olschewski.

Câteva minute mai târziu, mama lui Hannah le-a deschis ușa. După ce a dat din cap spre Max, l-a recunoscut pe Menkhoff, iar fața ei trasă a părut să se scofâlcească și mai mult.

— Dumneavoastră? Ce căutați aici?

— Bună ziua, doamnă Reinhard! a zis Menkhoff neimpresionat de această aversiune fățișă. Am dori să vorbim cu Hannah, fiica dumneavoastră.

— Nu-i aici.

— Dar unde-i?

— Nu știu. Doar nu mai e copil ca să-l păzești întruna. În afară de asta, oricum nu v-aș lăsa să vorbești cu ea.

— De parcă ați putea influența ceva.

Max nu știa ce anume voia să zică Menkhoff, însă a părut să aibă efect, fiindcă trăsăturile femeii s-au înăsprit. Strângea din dinți și pomeții îi ieșeau și mai mult în evidență. După un moment, femeia și-a venit iar în fire.

— Pot să vă mai fiu de folos cu ceva?

— Aș dori să discut cu soțul dumneavoastră.

— E la birou.

— La birou? a intervenit Max. Când tocmai i-a fost ucis partenerul?

— Da. Totuși, afacerea trebuie să continue.

— Hannah v-a pomenit vreodată numele Karl? a mai făcut Max o încercare.

— Karl? Nu. Cine-i?

— Unul dintre prietenii de pe internet ai Alinei Bohrens. Mă gândeam că poate Hannah știe...

— Nu, Hannah sigur nu cunoaște pe cineva care să umble cu pomușoara aceea.

După o privire aruncată lui Menkhoff, care i-a răspuns ridicând din umeri, Max i s-a adresat iarăși mamei lui Hannah.

— Sună ca și cum Alina nu prea v-ar fi pe plac. N-a fost prietenă cu Hannah și cu Leni?

— A avut voie să se joace cu ele de câteva ori. Dar am terminat cu asta când a început să fie inadmisibil de obraznică.

— Obraznică? În ce fel?

— Regret, mai mult de atât n-am ce să vă spun. Bună ziua!

Cu asta s-a întors și le-a trântit lui Max și lui Menkhoff ușa în nas.

— Știi ceva despre treaba asta? a întrebat Max în timp ce se îndreptau spre mașină.

— E clar că Alina și Hannah nu se suferă. Dar ce treabă are doamna Reinhard cu asta nu știu.

— Atunci propun să-i facem domnului Reinhard o vizită la birou. Poate ne ajută el.

— Chiar sunt curios.

După ce au urcat în mașină, Menkhoff a sunat la secție și s-a interesat dacă mai era vreo noutate în cazul Klarei, fata dispărută. Puțin după aceea, punând telefonul pe consola din mijloc, a spus grav:

— Tot nimic. Nici despre Klara, nici despre Lea.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce...

Max a fost întrerupt de sunetul telefonului lui Menkhoff.

Comisarul a acceptat apelul, a dus telefonul la ureche și a zis:

— Alina! Bine că suni.

Apoi, pentru un timp, doar a ascultat.

— **Z**ice să n-o căutăm și că e în siguranță, a explicat Menkhoff când conversația s-a încheiat. Susține că l-a însoțit pe Karl de bunăvoie. Că el o ocrotește și că ea se va întoarce când nu va mai fi nevoită să-i fie frică.

— Frică? De cine?

— Asta n-a zis.

— La naiba! Dacă știe ceva...

— Da, dar ce folos dacă nu vrea să vorbească.

— Totul e din ce în ce mai dement și mai încurcat, a comentat Max. Și noi încă n-avem nicio urmă în ceea ce le privește pe Lea și Klara.

— Ca să nu mai vorbim despre ucigașul lui Benz, a adăugat Menkhoff.

— Sau despre ucigașa lui, a zis Max, dând din cap. Dar de unde are Alina numărul tău de telefon?

— Habar n-am! Presupun că de pe cartea de vizită pe care i-am dat-o tatălui ei în urmă cu șase ani.

Biroul *Benz & Reinhard* – *Agenți de asigurări* era la parterul unei clădiri cu patru etaje și avea spre stradă două vitrine pe care era scris numele firmei, cu litere de dimensiuni mari.

Și-au dat seama încă de la intrare că era închis.

— Ciudat, a zis Max, ăștia n-au niște angajați care să se ocupe de firmă când ei sunt plecați la clienți?

— Se vede că nu.

— Ai numărul de telefon al lui Reinhard?

— Nu.

— Fir-ar să fie!

Max a lovit sticla vitrinei cu palma, făcând-o să vibreze.

— Alina nu-i, Hannah nu-i, Reinhard nu-i. Fug toți de noi? Benz e mort, Bohrens ne minte după toate regulile artei, iar nevastă-sa e o narcisistă obsedată de propria persoană, care nu știe nimic despre fiică-sa. Ce naiba se petrece aici?

— Bine ai revenit în lumea celor de la investigații, a comentat Menkhoff cinic. Dar să fim cinstiți, de fapt, tocmai poveștile astea încâlcite ne întăresc ambiția să dezlegăm misterul, nu-i așa?

Max a dat din umeri.

— Dacă n-ar fi vorba despre niște vieți omenești și, mai ales, despre cele ale unor copii, probabil că ți-aș da dreptate, dar ceea ce mă impulsionează în cazul ăsta este pur și simplu speranța că fetele mai pot fi salvate.

A stat o clipă pe gânduri.

— Așa nu ajungem nicăieri. Vrei să-mi faci o favoare și să mă lași la secție? Mă duc acasă și o să mă ghemuiesc acolo câteva ceasuri. Poate am noroc. De cele mai multe ori mai există câte un amănunt pe care l-ai trecut cu vederea și care îți sare în ochi dacă îți faci

timp și mai verifici totul încă o dată, în liniște. Apropo, ai mai aflat ceva despre hard-diskul din casa lui Benz?

— Nu, dar bine că întrebi, mă interesez imediat.

Menkhoff a format un număr, iar când i-a răspuns un bărbat pe nume Becker, a trecut pe bluetooth, să poată auzi și Max prin difuzoarele mașinii.

— Tot eu, Bernd. Ai aflat deja ceva de la colegii de la tehnic care caută hard-diskul în casa lui Benz?

— Da, tocmai aveam de gând să te sun.

— Și?

— Nolte tocmai s-a întors. Cel mai bine vorbești tu cu ea. O clipă!

După câteva secunde s-a auzit un glas de femeie.

— Nolte.

— Eu sunt, Bernd. Ce s-a întâmplat? Ce-ați găsit?

— Când am terminat de scotocit prin casă, ne-am gândit să ne uităm în magazia de lemne de afară. Nici acolo nu era nimic, dar un coleg a văzut puțin mai încolo un loc care arăta ca și cum cineva ar fi săpat și s-ar fi străduit să șteargă urmele. Am verificat și am dat peste un schelet de animal. Probabil un câine. Trebuie să fie mort de câțiva ani.

— Da, chiar ar trebui să fie un schelet de câine. Max, nu ți-a povestit Benz că vizitatorul nocturn a dezgropat câinele familiei și a pus oasele în camera de zi?

— Da, exact, de aceea era Benz atât de sigur că era vorba despre Leni.

— Hm! a mormăit Menkhoff. Și nu mai era nimic altceva acolo, Nolte?

— Am mai căutat, dar nimic.

— Și totuși... Aș vrea să...

— Deja au început săpăturile. Avem o echipă și vom excava grădina. Îndată plec și eu într-acolo. Dacă e ceva de găsit, atunci vom găsi.

— Bine. Și nici urmă de hard-disk?

— Din păcate, nu. Sunt pur și simplu prea multe locuri în care poate fi ascuns un obiect atât de mic. Până acum n-am găsit nimic.

— OK, vă mulțumesc pentru efortul depus!

— Pentru puțin, doar e treaba noastră, a răspuns ea.

Apoi a închis.

— E în ordine dacă mă mai duc o dată la casa lui Benz?

— Sigur că da, de ce?

— Poate mai stau o oră pe-acolo, înainte să merg acasă.

— Bine, le zic colegilor că vii.

Mai târziu, când a coborât din mașina lui Menkhoff, la marginea parcarii din fața secției de poliție, Max s-a mai aplecat o dată spre interiorul mașinii și a zis:

— Dacă apar noutăți, te rog să mă suni, OK?

— Bineînțeles. Și mult succes în ce mai faci tu acolo, în casa lui Benz.

Max a zâmbit, a închis portiera și s-a dus la mașină, intrând în trafic la puțin timp după aceea.

În decurs de numai câteva zile, Menkhoff reușise să dreagă imaginea pe care Max o avea despre el și care, în mare parte, era din auzite.

E drept că nu se dovedise a fi un investigator foarte simpatic, dar, totuși, te puteai înțelege cu el și era perspicace. Max își confirmase că cel mai bine e când te bazezi pe propria experiență și pe instinct.

S-a gândit la Böhmer, ale cărui resentimente față de Menkhoff, aparent de neclintit, se bazau tot pe spusele altcuiva. În cazul lui, ale Verenei Hilger.

Și tocmai omul ăsta îi propunea să lucreze cu el ca investigator particular și să dea o mână de ajutor poliției într-un mod poate mai puțin convențional.

Ceva ce Max nu putuse sau nu voise să-și imagineze până în acel moment. Dar și-a propus să se gândească la asta mai târziu, în liniște.

Oricum, în momentul acela trebuia să-și elibereze mintea și să-și facă timp să cerceteze casa lui Robert Benz.

Când a ajuns acolo, în fața ușii erau trei vehicule de intervenție, între care un transportor cu echipamentul de care colegii lui Menkhoff aveau nevoie în grădină. Max era foarte curios să vadă dacă vor găsi ceva.

Tânăra polițistă în uniformă, care îl aștepta în fața intrării, i-a făcut semn din cap.

— Domnul Bischoff?

— Da, eu sunt.

— Domnul Menkhoff deja ne-a informat că veți veni.

A arătat spre ușa din față.

— Vă rog, e deschis.

Max tocmai trecu pe lângă ea, când s-a auzit strigat:

— Domnule Bischoff!

S-a întors spre ea.

— Da?

— Ce bine că vă avem la bord. Instructorul meu vă menționa mereu când venea vorba despre metodele moderne de investigație.

— Mulțumesc, mă bucur, dar mai întâi să vedem dacă într-adevăr pot să ajut cumva. Și, în plus, de caz se ocupă comisarul-șef Menkhoff, care este un investigator excelent.

— Prim-comisarul-șef de la Criminalistică, l-a corectat ea și s-a îndepărtat zâmbind.

Max a intrat în casă, a stat o clipă în hol și s-a uitat spre locul unde Robert Benz găsisse ghiozdanul fiicei sale. Însă de asta avea să se ocupe mai târziu.

Motivul principal al vizitei lui era hard-diskul și era convins că, dacă îl găseau și conținea într-adevăr ceea ce bănuiau ei, atunci ar fi progresat binișor. Poate că pe el se putea găsi chiar și cheia soluționării cazului.

În bucătărie s-a așezat la masă, a privit în jur și apoi a stat o vreme cu ochii închiși. Când i-a deschis din nou, și-a lăsat gândurile să cutreiere.

Locuiesc de mulți ani în casa asta și am un hard-disk plin cu înregistrări video cu scene de sex la care mă tot uit, dar care n-are voie să ajungă în mâini străine. Am nevoie de o ascunzătoare...

După ce a stat o vreme la masa din bucătărie, Max s-a ridicat și s-a uitat afară la bărbații și femeile care săpau în grădină. Lucrau fără echipamente grele, doar cu cazmale și lopeți, și asta era o muncă anevoioasă și cam consumatoare de timp.

S-a întors, a ieșit din bucătărie și a intrat în sufragerie.

Ascunzătoarea mea trebuie să fie în casă, undeva unde pot ajunge cu ușurință, în orice moment, și pot scoate hard-diskul fără prea mare efort, ori de câte ori am nevoie.

Câteva uși și sertare de la dulapul din sufragerie erau parțial sau complet deschise. Percheziția lăsase semne vizibile, camera arăta diferit față de ultima lui vizită. Era ceva obișnuit pentru Max. În timpul unei percheziții, majoritatea ofițerilor se străduiau să țină haosul cât de cât sub control, dar pur și simplu nu avuseseră timp să pună totul la loc.

Max nu și-a bătut capul să cerceteze camera mai îndeaproape, mai avea timp să o facă dacă toate celelalte încercări eșuau.

Nu, camera de zi e locul unde primesc vizite. Când vine cineva, e foarte probabil să petrec majoritatea timpului în camera asta. Nu e un loc bun pentru ascunzătoarea mea.

Max a ieșit din cameră, a luat-o spre stânga și a deschis ușa spre o încăpere mică, unde pe podea erau niște lăzi cu băutură și alte câteva sticle. Pe perete era panoul electric și instalația pentru telefon.

Max a mișcat din loc câteva obiecte, fără prea mult interes. Cu siguranță că polițiștii verificaseră deja cu atenție. A închis ușa, s-a dus la scări și apoi a urcat la primul etaj, unde era camera lui Leni. S-a oprit în mijlocul încăperii și s-a întors încet pe călcâie, și ochii lui au scanat meticulos camera. S-a învârtit astfel de trei ori și apoi s-a îndreptat spre anumite puncte, a deschis sertarele și le-a pipăit pe dedesubt, a verificat tablouri de pe pereți și a dat deoparte un covor.

În cele din urmă a privit tavanul acoperit cu un tapet cu fibre de lemn, vopsit în alb, apoi s-a dus la fereastră și a aruncat o privire spre stradă, unde, între timp, sosise și un al patrulea vehicul de intervenție.

S-a întors, a făcut un pas, s-a oprit...

Ceva nu era în regulă cu imaginea pe care tocmai o văzuse când privise pe fereastră, dar nu știa ce anume. S-a dus din nou la fereastră și s-a uitat afară. Nu era nimic neobișnuit; totuși simțea acea neliniște greu de descris, care încerca să-i atragă atenția asupra unui lucru. Ceva ce era extrem de aproape. Ceva important.

Înainte să se poată ocupa de asta cu mai multă atenție, Max a auzit de jos glasuri și strigăte agitate. Găsiseră ceva.

A părăsit camera lui Leni cu pași repezi, a coborât scările în fugă, a intrat în sufragerie și

a ieșit prin ușa de la terasă.

Toți polițiștii erau adunați într-un loc, priveau în jos și vorbeau agitați.

— Ce-ați găsit? l-a întrebat Max pe unul dintre ei când a ajuns mai aproape.

— Oase, a venit scurt răspunsul. Rămășițe umane.

Max și-a făcut loc printre doi bărbați și a reușit să arunce o privire asupra gropii adânci cam de un metru și jumătate, în care o polițistă se lăsase pe vine și râcăia cu grijă pământul cu o mică tijă de metal.

— Craniul, bazinul...

A ridicat ochii și i-a privit pe colegi, pe rând.

— Fără îndoială, un schelet de copil.

O jumătate de oră mai târziu a ajuns și Menkhoff, aproape în același timp cu medicul legist, care s-a prezentat ca locțiitor al doctorului Dres, cel care fusese la Benz cu câteva zile în urmă pentru o primă examinare a cadavrului.

— Și? Ați mai găsit ceva? i s-a adresat Menkhoff celei care conducea echipa de căutare.

— Nu, până acum, nu.

— Bine. Un scurt raport.

— Oasele se află chiar lângă locul unde am descoperit rămășițele câinelui, la o adâncime cam de un metru și jumătate. Cel care dezgropase oasele câinelui și-a înfipt cazmaua în pământ la doar câțiva centimetri de cadavru și la jumătate de metru deasupra lui.

— E foarte posibil să mai găsiți și alte cadavre.

— Da, se poate, la urma urmei au dispărut trei fete, a răspuns Nolte. Totuși, ca să săpăm atât de adânc în toată grădina avem nevoie de un mic excavator. Deja l-am solicitat, dar va mai dura până ajunge aici.

Menkhoff a mulțumit și s-a întors spre Max.

— Mai sunt câteva noutăți interesante. Tocmai am primit un apel din Spania. De la

fosta nevastă a lui Benz.

— Deci trăiește?

— Da. Trebuie să fi aflat din mass-media că Benz a fost ucis. S-a tot codit o vreme, până când a zis că l-a părăsit atunci pe Benz, fiindcă i se părea că are ceva de-a face cu dispariția lui Leni.

— Ce să zic, grozav! a exclamat Max, clătinând din cap. Și abia acum vine cu povestea asta? De ce naiba nu v-a zis nimic acum șase ani?

— Asta am întrebat și eu. Pretinde că nu era sigură. Nu-și dorea decât să plece de lângă el.

— Mereu aceeași mizerie, a zis Max furios. Bine, acum știm măcar că Benz nu și-a omorât nevasta. Și? Altceva?

— Nu, dar am numărul ei de telefon, pentru orice eventualitate.

O vreme i-au privit în tăcere pe agenți cum munceau, apoi Menkhoff a zis:

— Încă de atunci i-aș fi răscolit ticălosului casa și grădina dacă aș fi primit un mandat corespunzător. Dar n-am primit, fiindcă suspiciunile nu se bazau pe suficiente dovezi. Cine știe câte s-ar fi putut evita. Ce rahat!

A privit în jur prin grădină.

— Hai să mergem în casă!

Ajunși în camera de zi, Menkhoff s-a uitat la ușile dulapurilor și la sertarele parțial deschise.

— Și? Cum stă treaba cu hard-diskul?

— De asta mă ocup, l-a asigurat Max și iar s-a gândit la senzația avută în camera lui Leni. Am impresia...

— Da? Ce impresie?

— Greu de descris. E posibil să fi văzut deja rezolvarea, dar nu mai știu unde.

— OK. Atunci sper că-ți vine iar în minte. Altceva: pe drum înapoi am primit un telefon foarte interesant.

— De la cine?

— De la un oarecare Peter Josten.

Numele nu-i zicea nimic lui Max.

— Peter Josten... Cine-i?

Gura lui Menkhoff schița ceva ce aducea doar pe departe a zâmbet.

— Îl cunoști.

— Da? Dar nu și după nume.

— Vizita noastră la biroul de avocatură...

Brusc numele era din nou prezent. Max îl văzuse pe o plăcuță la recepția biroului de avocatură.

— Așa-i, acum îmi amintesc. Tânărul de la recepție.

— Exact. Și acum, ține-te bine! Domnul Josten mi-a dezvăluit cine e aventura lui Bohrens.

Înainte să insiste, Max a așteptat o clipă pe care Menkhoff a savurat-o vizibil.

— Ei hai, zi, cine?

— Chiar el.

— El... ce?

— Chiar Josten. Își dau întâlnire constant în locuința lui Josten.

— Asta explică și de ce Bohrens s-a împotrivit cu atâta înverșunare să ne divulge numele. Dacă ar afia nevastă-sa...

— Cred că asta n-o privește numai pe nevastă-sa, a zis Menkhoff. Depinde cum văd

lucrurile colegii din biroul de avocatură.

Max era din nou surprins de Menkhoff. Nu s-ar fi mirat dacă comisarul-șef ar fi făcut niște comentarii disprețuitoare despre homosexualitatea ascunsă a lui Bohrens. Dar nu le făcu. În schimb a aruncat o privire spre ușa de la terasă, ca și cum s-ar fi așteptat ca dintr-o clipă în alta să se găsească și alte rămășițe omenești.

— Deci, acum e clar de ce ne-a mințit, dar oricum, încă nu e în afara cercului de posibili suspecti. Ar avea cel puțin un motiv, și nici alibiul lui nu e solid.

Max vedea altfel lucrurile.

— Nu știu... Faptul că nu-l plăcea pe Benz nu înseamnă și că l-a ucis. Iar în ceea ce privește alibiul său – a dormit acasă, la fel ca toată lumea la ora aceea. Dacă nu admiți asta ca alibi, înseamnă că avem foarte mulți suspecti.

— O să vedem. Cred că vrei să rămâi singur aici înăuntru, nu-i așa?

— Da.

— Bine. Ies la colegii mei. Dacă găsești ceva, anunță-mă.

După ce Menkhoff a ieșit din casă, Max a urcat din nou la etaj și s-a dus în același loc unde stătuse înainte, în fața ferestrei din camera lui Leni.

Sentimentul acela apăruse când se uitase pe fereastră și văzuse vehiculele de intervenție. Așa că a mai făcut o încercare. Între timp sosiseră și mai mulți polițiști în uniformă. Închiseseră strada cu bandă

galbenă, plasată la oarecare distanță de casă, și din când în când discutau cu trecătorii.

Max s-a îndepărtat de fereastră și a început să-și asculte glasul interior. Senzația încă era acolo, dar pur și simplu nu reușea s-o deslușească.

După o ultimă privire în jur, a părăsit în cele din urmă camera lui Leni și a intrat în dormitorul lui Benz. O cameră aleasă ca ascunzătoare pentru obiecte valoroase. Evident, oamenii înclină să creadă că lucrurile sunt mai în siguranță dacă le ascund în refugiul lor cel mai intim.

Spre deosebire de camera de zi pe care Benz o aranjase puțin mai modern, mobilierul din dormitor era învechit. Patul demodat, din lemn de stejar deschis la culoare, și dulapul corespunzător i se păreau lui Max niște relicve din anii 1970. Mocheta cafenie, cu model comun, completa imaginea, dând camerei o atmosferă îmbâcsită, învechită.

După aproape douăzeci de minute, Max a ieșit și din camera asta, fără să fi găsit ceva.

Cu privirile îndreptate spre ușa deschisă de la camera copilului a scos o înjurătură șoptită. Era sigur că văzuse ceva care nu se potrivea cu restul. Trebuia doar să-și amintească ce anume. Dar oricât se străduia, tot nu reușea să-și dea seama.

N-avea rost, trebuia să repete tot ce făcuse după ce intrase în casă. Poate că atunci va înțelege ce nu se potrivea.

Așa că a început de la ușa, unde s-a întors, și a parcurs același drum ca mai devreme. În bucătărie s-a așezat la masă și a privit în jur.

Nimic. S-a gândit la ce făcuse după aceea. Se uitase pe fereastră. Așa că s-a ridicat în picioare, s-a întors, a urmărit lucrările care se desfășurau în grădină și... apoi a realizat.

S-a răsucit iute și s-a uitat în sus.

Camera lui Leni! De acolo văzuse strada, în schimb fereastra de la bucătărie dădea spre grădină. Deci camera copilului era de cealaltă parte a casei.

În timpul vizitei lui, când stătuseră în bucătărie, Benz se tot uitase nervos în sus, iar răspunsul lui la întrebarea lui Max fusese: „Camera lui Leni e chiar deasupra bucătăriei.”

Nu era posibil să te înșeli chiar așa în propria casă. Asta însemna că Benz avusese cu siguranță alt motiv să se uite agitat în sus.

Max și-a plimbat privirile peste panourile albe din lemn, amintindu-și că în timpul discuției el stătuse lângă masă, iar Benz în fața lui. Se uitase într-un loc, undeva deasupra capului lui Max... A tras un scaun și a urcat pe el. Apoi a început să pipăie cu atenție panourile de deasupra lui. Cu a treia a avut succes. A cedat la o atingere ușoară și a apărut un gol. Max a împins puțin panoul într-o parte. Când deschizătura a fost suficient de mare, a băgat o mână și a pipăit în jur. La câțiva centimetri a atins un obiect dur, rece. Încă din clipa în care a apucat cu precauție obiectul a bănuț ce ținea în mână. După câteva secunde l-a văzut și, neputându-se abține, a scos un strigăt victorios.

Ceea ce ținea el în mână era un hard-disk extern.

Max a pus hard-diskul pe masa din bucătărie și a traversat în grabă camera de zi, ieșind pe terasă. Menkhoff tocmai discuta din nou cu Nolte. Când l-a văzut pe Max, i-a mai zis femeii ceva și apoi s-a dus la el.

— Ai găsit ceva, nu-i așa? a întrebat el plin de speranță, încă înainte să fi ajuns la Max. Se vede pe fața ta.

Max a dat din cap.

— Am hard-diskul.

Menkhoff a închis ochii pentru o clipă.

— Ah, în sfârșit! Unde era?

Max i-a spus, iar Menkhoff s-a lovit cu palma peste frunte.

— Țștia întorc toată casa pe dos și nu se uită după panourile din tavan? O ascunzătoare care apare în jumătate din filmele polițiste de la televizor!

— Aici problema e să găsești locul exact, i-a apărat Max pe agenți. Eu l-am descoperit numai pentru că Benz se tot uita acolo sus când am fost la el. Am avut un avantaj.

— Ne trebuie imediat un computer.

Menkhoff s-a întors și a chemat un om din curte.

— Am nevoie de un computer. Sigur aveți așa ceva la voi. Repede, aduceți-mi unul!

N-au fost nevoiți să aștepte mult. După câteva minute, unul dintre colegii mai tineri i-a adus lui Menkhoff un laptop.

În bucătărie, Max a conectat hard-diskul la portul USB, a așteptat un moment ca sistemul să recunoască mediul de stocare, a selectat litera unității nou apărute și a așteptat, ca vrăjit, să se afișeze conținutul hard-diskului. Dar a fost dezamăgit. În loc de o serie de nume de fișiere, a apărut o fereastră mică cu indicația: Vă rugăm introduceți parola.

— Rahat! a exclamat Max, deși, de fapt, se așteptase la așa ceva.

Dacă acel hard-disk conținea într-adevăr ceea ce credeau ei, ar fi fost o neglijență de-a dreptul idioată dacă Benz ar fi stocat fișierele fără să le fi criptat.

— Avem nevoie de un expert IT, a spus Menkhoff, apoi s-a ridicat și a ieșit din bucătărie.

La scurt timp după aceea, Max l-a auzit strigând în grădină:

— Îmi trebuie cineva care știe să spargă o parolă.

Max se întreba dacă introducerea parolei era limitată la trei încercări sau dacă era deschisă. Nu exista decât o singură modalitate de a afla. A tastat cuvântul *Leni* și a confirmat cu Enter, după care a primit doar mesajul că parola introdusă este incorectă. Așadar, se părea că numărul de încercări era nelimitat, ceea ce simplifica spargerea parolei.

— Niciunul dintre cei de afară nu poate să ne ajute, a mormăit Menkhoff când s-a întors

în bucătărie. Hai să ducem chestia asta la secție.

Câteva minute mai târziu, Max ședea în mașină, conducând în spatele lui Menkhoff, care luase hard-diskul la el.

În timp ce ei se strecurau prin trafic, gândurile lui Max se îndreptau spre ce aveau să găsească după ce parola va fi fost decriptată și datele stocate vor fi devenit accesibile. În sinea lui recunoștea că se temea de acel moment. Bineînțeles că văzuse destule pe parcursul carierei sale; nu lipsiseră nici fotografiile cu pornografie infantilă. Dar se întreba cum avea să reacționeze dacă va trebui să-l vadă pe Robert Benz, pe cel care îl angajase, jucând un rol principal în filme precum *Leni3*.

Nu reușea nici măcar cât de cât să-și închipuie așa ceva.

Doi bărbați îi așteptau la secție. Se vedea că Menkhoff îl cunoștea doar pe cel mai în vârstă. Cel tânăr le-a fost prezentat drept un nou angajat care se specializase în domeniul criminalisticii IT. Menkhoff a dat scurt din cap spre tânăr, dar apoi s-a întors iarăși spre colegul mai în vârstă, scena amintindu-i lui Max de felul în care se purtase Böhmer cu el când îi fusese repartizat ca nou partener.

Menkhoff i-a dat hard-diskul celui în vârstă.

— Parola trebuie spartă și asta cât mai repede posibil.

Tânărul nu s-a arătat deranjat și a dat din cap către Menkhoff, zâmbind.

— Nicio problemă, o să reușim. Folosim metoda *brute-force*. Dacă parola nu e prea lungă, se poate face rapid. Dar dacă au fost utilizate zece sau mai multe caractere, poate să mai dureze, dar nicio grijă, oricum o spargem.

Menkhoff a așteptat să se termine explicațiile și apoi a spus calm:

— Luați-o din loc și să nu vă întoarceți până când nu putem deschide datele de pe blestemăția asta.

Cei doi s-au dus cu hard-diskul în altă încăpere și el a întrebat:

— Ai mai avut de-a face vreodată cu așa ceva?

— Așa direct? Încă nu.

— Atunci gândește-te bine dacă chiar vrei să fii de față. Spre deosebire de mine, tu poți să alegi și nu trebuie să suporti toată mizeria.

— Rămân, a decis Max. Vreau să știu cu ce făptaș avem de-a face în cazul celor două fete, Lea și Klara, și sper că în înregistrări există referințe la el.

— Pot să-ți spun și mai târziu ce...

— Patru ochi văd mai multe decât doi, l-a întrerupt Max pe comisarul-șef, care a ridicat o mână în semn de scuză.

— E în regulă, mi-am spus și eu o părere. Dar pregătește-te, ceea ce probabil că vei vedea curând o să te sfâșie lăuntric.

Max n-a răspuns și a încercat să se convingă că va face față, pentru că știa foarte bine la ce să se aștepte.

Când s-a întors după aproximativ cincisprezece minute, cel mai în vârstă dintre

cei doi specialiști IT era alb ca varul.

— Ei? Ați spart-o? l-a întrebat Menkhoff, dar el îl privea complet tulburat.

Abia după un timp a dat din cap.

— Da. Ce e acolo... Ce e pe... asta...

— E în regulă.

Menkhoff a făcut semn spre ușa prin care venise omul.

— E voie?

Când au intrat în încăpere, unde patru monitoare erau puse alături pe un blat lung, Menkhoff a privit mirat în jur.

— Unde ți-e noul coleg?

— La toaletă, își varsă măruntaiele.

Menkhoff a bombănit ceva și apoi a întrebat:

— Unde e conectată chestia aia?

— Acolo, în față.

Fără alte comentarii, Menkhoff s-a așezat pe scaunul din dreptul monitorului și a apăsat pe tastatură; a apărut interfața de la Explorer, iar în coloana din dreapta se putea vedea o listă lungă cu nume de fișiere.

— Vă doresc nervi tari! a zis colegul lui Menkhoff și s-a întors. Eu ies de-aici.

Când a citit denumirile, lui Max i s-a strâns stomacul.

Lista fișierelor era lungă, dar existau trei nume principale, fiecare dintre ele apărând de mai multe ori și deosebindu-se cu ajutorul unei numerotări consecutive: *Anna1* până la *Anna17*, *Marie1* până la *Marie23* și *Leni1* până la *Leni3*. Cele mai multe fișiere erau fotografii; celelalte erau format video. Cele trei fișiere *Leni* erau filmulețe.

— Sunt doar trei înregistrări cu fiica lui, a murmurat Menkhoff.

Max a tras aer în piept.

— Da, dintr-un motiv oarecare.

Fără să vrea, și-a ținut respirația când l-a văzut pe Menkhoff mutând cursorul pe fișierul *Leni1.mov*.

După un dublu clic, s-a deschis o nouă fereastră cu programul de redare a filmelor. În secunda următoare s-a văzut o fată blondă șezând pe o pajiște și ținând o păpușă cu păr bogat, de lână galbenă, pe care o plimba prin iarbă.

O voce de bărbat – Benz era – a strigat-o și i-a cerut să se uite la cameră, dar Leni ori nu-l auzea, ori nu-l lua în seamă. Pierdută în gânduri, ea continua să se ocupe de păpușa pe care i-o făcuse bunica.

Max urmărea cu încordare ce se întâmpla pe monitor și se aștepta ca imaginea și atmosfera filmului să se schimbe în orice moment, dar nu s-a întâmplat așa. După aproximativ patru minute, timp în care nu s-a văzut nimic altceva decât Leni jucându-se, clipul s-a terminat.

— Ciudat, a zis încet Menkhoff și a făcut clic pe al doilea document *Leni*.

Aici fata era mai tânără, poate că avea patru sau cinci ani. Ședea pe o canapea de modă veche, tapițată în catifea cafenie, alături de o femeie blondă, atrăgătoare, și se uita într-o carte deschisă, pusă pe coapsele femeii, probabil mama ei. Femeia tot arăta spre carte și spunea o poveste.

— Chiar e ciudat, a spus Max când s-a terminat și filmul ăsta, fără să fi văzut nimic din ce se temuse că s-ar putea să vadă.

Menkhoff l-a privit.

— Ți amintești la ce filmuleț se uita Benz înainte să fie ucis?

— Da. *Leni3*.

— Ei, atunci...

Înregistrarea s-a deschis cu un dublu clic, arătând-o din nou pe Leni, când avea vreo zece ani, stând liniștită în pat, cu ochii închiși. Max spera din toată inima că dormea, ceea ce s-a și confirmat imediat, când a tresărit și s-a întors pe-o parte.

Aparatul de filmat a ocolit capătul patului și apoi s-a oprit de cealaltă parte, într-o poziție de unde se vedea chipul fetei. Minute în șir. Apoi s-a terminat și acest clip, iar Menkhoff și Max s-au privit.

— Nu pare să ne-ajute în vreun fel, a comentat Menkhoff dezamăgit.

— Să mai așteptăm și vom vedea, a răspuns Max. Deschide oricare alt fișier.

Menkhoff s-a hotărât pentru *Anna1.mov*, primul din coloană. În clipa următoare a început filmul. După nici câteva secunde, Max s-a cutremurat și a închis ochii dezgustat.

Deși calitatea imaginii nu era deosebit de bună, Max a recunoscut-o pe fată după fotografiile care fuseseră atașate rapoartelor pe care le citise online. Cadrele păreau să fi fost făcute pe lumină slabă, într-o construcție de lemn. Și l-a recunoscut pe bărbatul de lângă copil. Era Robert Benz.

Amândoi erau goi.

— Jigodia, a mârâit Menkhoff. Ar trebui să i se dea o medalie celui care i-a spulberat creierul.

Max nu era în stare să spună ceva, nici să fi vrut. Nu-și putea dezlipi privirea de la scenele insuportabile care i se desfășurau în fața ochilor și îi venea tot mai greu să respire. A reușit să se desprindă abia după câteva minute.

— Ești bine? l-a întrebat Menkhoff.

Max a scuturat din cap.

— Nu. Am nevoie de un moment, îmi pare rău.

— E în ordine. Dacă vrei, du-te afară și trage aer în piept. Eu o să mă uit la înregistrările video și la fotografii și te chem dacă descopăr ceva care ne poate ajuta.

— Nu, cum am mai spus: patru ochi văd mai multe decât doi. Îmi revin îndată. Știam ce

ne așteaptă, dar să mai și văd... două minute, bine?

Menkhoff a dat din cap și s-a întors spre ecran.

Când zgomotele din înregistrare s-au oprit brusc, Max a știut că se terminase. Următoarele două filmări și fotografiile semănau cu ceea ce tocmai văzuseră și, pe lângă dezgust și greață, ele au trezit în Max o furie imensă față de Robert Benz. A reușit să urmărească materialul doar pentru că se concentra să-și țină privirea fixată asupra lui Benz și a detaliilor din jur, fără să se uite direct la fată.

Apoi Menkhoff a deschis fișierul video cu numele *Marie1* care, în afară de fată, se deosebea de cele anterioare într-un fel aparte: pe lângă Benz și fata numită Marie se mai vedea un bărbat.

Era gol, ca și Benz, dar purta o mască de piele care îi acoperea tot capul, cu excepția celor două găuri pentru ochi și a uneia mai mari, pentru gură.

— Ei, fir-ar să fie, nu era singur, a izbucnit Menkhoff și a lovit blatul mesei cu pumnul încleștat încât monitorul se clătină.

Max se aplecă, încercând să descopere vreun amănunt care să-i sugereze identitatea bărbatului.

— Ar putea fi punctul nostru de plecare.

Își auzea emoția din glas.

— Dacă atunci erau doi, e foarte posibil ca celălalt să continue și acum.

— Bine. Ia să vedem dacă și al doilea porc o să ne arate mutra lui hidoasă la un moment

dat.

A făcut-o abia când au deschis ultima înregistrare de pe hard-disk, care se deosebea de celelalte chiar și prin denumire: *hrxxx.mov*

Încă din prima secundă a fost clar că acest film era altfel decât toate celelalte. Nu fusese înregistrat în construcția de lemn, ci afară, în pădure. În plus, imaginile erau foarte tremurate, probabil realizate cu un smartphone de către cel care era pe jumătate lungit peste o fată care se împotriva cu disperare și plângea, pe care o ținea lipită de pământ cu mâna liberă. Fața victimei nu putea fi recunoscută pentru că îi era acoperită de părul lung, și ea își legăna capul cu deznădejde.

Se auzeau o respirație gâfâită, apoi un râs urât. Pentru o clipă, s-a putut vedea chipul fetei, în vreme ce călăul ei a zis: „Hai, ajută-mă s-o îmblânzesc pe mătă”, apoi a întors smartphone-ul ca să se vadă cel căruia îi vorbea.

Când i-a recunoscut – întâi pe fată și apoi pe al doilea bărbat –, Max a simțit că-i îngheață sângele în vene.

— **A**şa ceva... nu se poate!
Vocea lui Max suna atât de răguşit, de parcă ar fi avut laringită.

Menkhoff a sărit de pe scaun.

— Trebuie să aflăm unde-i cabana asta. Strâng imediat toate informațiile despre individ și cer să fie dat în urmărire.

S-a ridicat și Max. Parcă era anesteziat și îi venea greu să-și adune gândurile. Groaza stârnită de recunoașterea celui de-al doilea făptaș, în afară de Benz, îl afecta peste măsură. La fel și recunoașterea victimei din ultima înregistrare.

— Îl sun pe Böhmer la Düsseldorf, a zis. Să pună toate pârghiile în mișcare și acolo.

— Da, e bine. Dacă nu mă înșel, acum chiar orice minut contează.

După ce Menkhoff a ieșit din încăpere, Max și-a luat telefonul mobil și l-a sunat pe fostul său partener.

— La naiba! a fost comentariul lui, după ce Max l-a pus la curent cu situația. Îi pun la treabă pe toți cei de aici care sunt de serviciu și am să mă ocup chiar eu să văd ce-i cu ticălosul. Iau legătura cu tine de cum afiu ceva.

— Mulțumesc!

Max a închis telefonul și s-a lăsat în scaunul pe care stătuse Menkhoff cu puțin timp înainte. Totul se împotriva în el să accepte că acele imagini incredibile, pe care tocmai le văzuse, erau reale. Se gândea la fată și nu îndrăznea să-și închipuie ce fusese nevoită să îndure și să pătimească și ce se întâmplase cu sufletul ei de copil.

Deși era încă în stare de șoc, mintea lui a început să adune piese din puzzle și să formeze o imagine mai clară a ceea ce se întâmplase atunci și a ceea ce se întâmpla acum. Și cu cât imaginea devenea mai limpede și înțelegea mai bine care erau conexiunile, cu atât mai mare era dezgustul lui Max față de acei monștri. Nu mai putea sta liniștit. S-a ridicat dintr-un salt, a părăsit încăperea și a pornit spre biroul lui Menkhoff. Erau atât de multe de făcut, că nici nu știa de unde să înceapă.

Când a intrat Max, Menkhoff tocmai închidea telefonul.

— Acum am vorbit cu soția lui. Bineînțeles că habar n-are unde poate fi.

Max nici nu se așteptase la altceva.

— Poți să-mi dai numărul de pe care te-a sunat Alina? Voi încerca să dau de ea.

— Am și făcut-o. Nu răspunde.

— La naiba! De asta mă temeam. Trebuie să aflăm cumva unde e casa din înregistrările video. Ia zi-mi... până la ce distanță de locul unde a fost găsită Sofia a căutat unitatea?

— Până departe. Nu s-a menționat nicio baracă. Totuși trimit încă o dată oameni acolo,

să cerceteze toată zona și să vadă dacă nu e vreo baracă de lemn.

— OK. A pornit deja vreo echipă spre casa lui?

Menkhoff a clătinat din cap.

— Încă aștept mandatul.

— Evident, mereu porcăria asta cu formalitățile. Pierdere de timp.

— Ai dreptate.

Menkhoff s-a ridicat și a ocolit biroul.

— Hai, mergem acum acolo!

— Fără mandat de percheziție?

— Trebuie să vină curând. În plus, e un caz de pericol iminent. Să pornim!

Au stat o vreme tăcuți, fiecare cu gândurile lui, în timp ce Menkhoff își croia drum prin traficul din Köln, cu lumina albastră pe acoperișul mașinii și cu sirena pornite.

Toate informațiile asupra cazului se învârteau în capul lui Max. În timp ce încerca să le pună într-o ordine cât de cât logică, și-a amintit brusc de ceva ce îi povestise Menkhoff.

— Ai sunat-o deja pe „fosta” lui Benz? Poate știe ea ceva despre baraca aia.

— Nu, încă nu, dar ai dreptate.

— Dă-mi numărul ei. Încerc eu.

Max a avut de așteptat până când Stephanie Benz a răspuns, timp în care și-a tot lovit nerăbdător coapsa cu degetele. Când în sfârșit i-a auzit vocea, Max i-a spus cine era și în ce situație se afla, iar ea a acceptat să-i ajute cât îi stătea în puteri. Pe individul care, împreună cu Benz, le abuzase pe fete nu l-a pomenit.

— Am o întrebare extrem de importantă, a spus Max. A vorbit vreodată fostul soț de vreo baracă de lemn, undeva în pădure?

— Vrei să ziceți magazia aia veche, de scânduri, pe care a cumpărat-o de la clientul lui?

Pulsul lui Max s-a accelerat pe loc.

— Da, posibil, povestiți-mi despre ea. Unde se află?

Capul lui Menkhoff s-a întors brusc.

— E în Königsforst. Nici măcar nu știu dacă a fost construită legal. O singură dată am fost acolo și-am zis că e nebun că a mai dat și bani pe cocioaba aceea.

— În Königsforst? a repetat Max agitat. Puteți să-mi descrieți unde anume?

— Da, cred că pot.

Îl urmărește de mult timp.

A șezut aproape nemișcată, mai mult de o oră, pe un zid care îi ajungea până la șold, ținând cu privirea clădirea; el a ieșit și a urcat în mașină. Arăta binedispus.

A condus în urma lui, având grijă să păstreze mereu o distanță suficient de mare ca să n-o descopere.

Și-a împletit părul blond într-o coadă care îi iese de sub cască. O mănâncă pielea capului.

Are dureri. Peste tot. Tot trupul ei pare cuprins de flăcări. La fel și inima.

Sufletul ei arde.

Dacă ani de zile a crezut că nu i se mai poate face niciun rău mai mare decât ceea ce trăise, atunci a aflat că se putea.

Ajung la o pădure. Mărește distanța. Când el virează pe un drum îngust și intră printre copaci, ea se oprește scurt și, înainte să-l urmeze, așteaptă până când ramurile joase înghit mașina.

Minute în șir înaintează încet pe drumul care intră tot mai adânc în pădure.

Deodată el se oprește. Face și ea la fel, așteaptă și îl urmărește cum coboară.

Împinge motocicleta între doi copaci și o sprijină de un trunchi, apoi merge aplecat spre locul unde e mașina lui. Mintea îi este încă

goală complet, se poartă ca o mașinărie neînsuflețită.

Când a ajuns aproape de mașină, recunoaște baraca din fundal.

După câțiva pași, îl vede umblând la lacăt, deschizând apoi ușa și dispărând imediat în baracă.

Se furișează până acolo. Face un ocol, se apropie din lateral. Nu va putea s-o vadă prin fereastră, oblonul strâmb e închis.

Se oprește în fața verandei, ascultă ținându-și respirația, dar din interior nu se aude nimic. Pune un picior pe scara de lemn, se așteaptă să scârțâie, dar e liniște. Apoi e în fața ușii. Cu o mișcare lentă, mecanică, mâna îi lunecă sub haină și reapare cu arma. Trage piedica, apoi deschide ușa.

Menkhoff gonea prin Köln cu o viteză sinucigașă, îndreptându-se spre Königsforst, în timp ce Max vorbea cu cei de la secție, de pe telefonul mobil al comisarului, și cerea sprijin.

— Dar să nu apară cu surle și trâmbițe, a mârâit Menkhoff în timp ce manevra printre două mașini, în fața unui semafor pe roșu.

— Fără lumini intermitente și fără sirenă pe ultimul kilometru, a tradus Max, ca să nu fle avertizat infractorul și să le facă vreun rău fetelor.

— Dacă n-o fi făcut-o deja.

Max l-a privit pe Menkhoff.

— Să sperăm că e bine.

Când s-au apropiat de zona Königsforst, Menkhoff a oprit sirena și lumina albastră. Liniștea bruscă era binefăcătoare.

— Acolo, în față.

Menkhoff arăta spre un drum care se desprindea de șosea și ducea în pădure.

— Țsta trebuie să fie locul descris de fosta soție a lui Benz.

A luat-o pe drumul acela îngust, conducând cu viteză foarte mică.

— N-am armă, a zis Max.

— Știu.

Menkhoff a dat din cap.

— Va trebui să schimbăm asta dacă vom lucra împreună. Când ajungem la baracă, rămâi în spatele meu.

Două minute mai târziu, au văzut la aproximativ o sută de metri o mașină. Când a frânat Menkhoff, Max a zărit motocicletă 125cc sprijinită de un trunchi de copac și imediat i-a apărut în minte o imagine.

— La dracu'! a exclamat el, iar Menkhoff l-a privit întrebător. Asta e motocicletă ei. Am văzut-o în seara când mi-a fost scrijelită mașina. Era după un panou publicitar.

Menkhoff a oprit motorul.

— Toate se leagă.

Au ieșit și au închis portierele cu grijă ca să nu facă niciun zgomot inutil.

În timp ce se îndreptau spre baracă, Menkhoff și-a scos arma, cu țeava îndreptată spre pământ.

Balustrada micii verande era atât de putredă, încât unele scânduri dispăruseră. Nici acoperișul nu dădea impresia că mai e întreg. În general, arăta ca și cum nu se mai reparase nimic acolo de mulți ani. Ar fi fost nevoie de multă muncă pentru a reface cât de cât baraca aceea. Dar dacă presupunerea lor era corectă, lui Benz probabil că nu-i pășase deloc cum arăta.

— Psst! a șuierat Menkhoff, care era cu câțiva pași mai în față, și a arătat spre ușă. Intru eu mai întâi și mă asigur, a șoptit el. Vii abia când te chem, clar?

— Da.

Au urcat cu grijă treptele de lemn, unul după altul, apoi Menkhoff a pus mâna pe

clanța ruginită.

Camera e prăfuită și miroase a mucegai. A închis ușa cu grijă și fără zgomot și acum stă nemișcată. În lumina slabă vede pânze de păianjen care par să acopere tot. Sunt în colțuri, pe tavan, chiar și pe un vas de piatră aflat pe un raft.

În mijlocul camerei, în fața unei trape de lemn se cascadează o gaură suficient de mare cât să încapă un adult. Din locul în care este, vede treapta de sus a unei scări care coboară. Aude zgomote înăbușite venind de jos, ceva care sună ca un scâncet de cățelandru. Apoi vocea lui, pe care ar recunoaște-o dintre mii.

— Hai, dragile mele, arătați-i unchiului că-l iubiți.

Știe exact ce se întâmplă acolo jos. A trăit-o pe pielea ei. Cu el.

Cu el! Acest adevăr, care mulți ani a stat ascuns undeva în mintea ei, o îndeamnă să meargă mai departe. Știe ce urmează să facă, și tot ce simte este bucuria că-l va vedea murind.

Face un pas, cu grijă, apoi altul. Zgomotele de jos devin mai clare, scâncete, plânsete. Când îl aude din nou, se oprește. „Ei, hai!” cere el cu voce mieroasă. „Hai, așa cum v-am arătat. Dacă sunteți drăguțe cu mine, vă puteți întoarce curând la mami și la tati. Da, o să vă las să plecați, vă promit! Și amândouă veți primi și un

cadou grozav de la mine... Ei, vezi, nu-i deloc așa greu...

Face ultimii doi pași, pune un picior pe treapta de sus a scării, trage celălalt picior, își face vânt și aterizează ușor pe pământul argilos.

Într-o fracțiune de secundă ridică arma.

El se află la trei metri de ea, cu pantalonii pe vine, cele două fete sunt ghemuite pe jos, în fața lui, se agață una de cealaltă și o privesc cu ochi mari, înroșiți, în care se vede un amestec de frică și speranță, și cu fețele ude de lacrimi.

Întâi se uită speriat la țeava pistolului și apoi la ea. Trec una, două respirații, apoi, în timp ce-i vorbește, gura i se strâmbă într-un zâmbet dulceag.

— Tu? M-ai urmărit?

Zâmbetul se lățește, îi întinde o mână cu palma în sus.

— Hai, scumpete, vino la noi! Să ne simțim bine împreună. Mai știi cum merg treburile, nu-i așa? Hai, draga mea!

Ea coboară privirea, se uită la chestia dezgustătoare dintre picioarele lui, care se tot micșorează. Își ține respirația. Apoi apasă pe trăgaci.

Ochii lui se măresc și este aruncat înapoi, ca și când cineva i-ar fi dat o lovitură puternică în piept. Când lovește podeaua și fața i se schimonosește de durere, cele două fete încep să țipe. Un geamăt prelung i se revarsă din gură. Timp de două sau trei secunde – apoi își ridică mâna dreaptă și o apasă pe umărul stâng care sângerează.

Ea stă pe loc și i se pare că totul e filmat cu încetinitorul. Fiecare detaliu, și cel mai mărunț, capătă dimensiuni grotești, e clar și distinct, oricât de neimportant ar fi. Fiecare rid de pe fața lui, pistruii fetei din stânga, chestia dintre picioarele lui transformată într-un vierme dezgustător și zbârcit...

Își ia ochii de la el, se îndreaptă spre fete și pune mâna pe capul uneia.

— E în ordine, spune ea cu glas șoptit, monoton. Totul e în ordine.

— Scumpo! geme el de acolo de unde zăcea. Ce-ai făcut?

Se întoarce spre el, ridică arma și țintește spre fața lui.

— Nu, te rog, scumpa mea, așteaptă! Eu... doar îți sunt tată! Nu poți să faci așa ceva. Tu mă iubești, știu asta. Și eu te iubesc. Mai mult decât orice pe lumea asta. Ești totul pentru mine. Știu că nu vrei cu adevărat să faci asta. Tu... tu ești bolnavă, scumpa mea, nu ți-am spus-o niciodată, dar uneori faci niște lucruri despre care crezi că sunt corecte pentru că ai fost nedreptățită. Dar nu-i adevărat, boala te face să crezi așa. Ca acum. Te rog, iubito, nu face asta, vei regreta amarnic când iarăși vei putea gândi normal.

Ea mișcă țeava pistolului puțin într-o parte, astfel încât acum e îndreptată spre chestia lui.

— Nu, așteaptă... te rog, așteaptă! geme el. Înainte să tragi, te rog, lasă-mă să-ți spun un secret. Te rog!

Așteaptă patru sau cinci secunde, apoi spune conspirativ:

— Doar tu ai voie să afli.

Face semn cu ochii spre cele două fete.

— Te rog, apropie-te, să-ți pot șopti. E vorba despre ceva foarte important din copilăria ta. După aceea poți să mă împuști dacă vrei.

Ea ezită, dar apoi face un pas spre el, apoi încă unul.

— Hai, șoptește el, puțin mai aproape.

În timp ce se apleacă, percepe o zvâcnire în trupul lui, apoi simte durerea în mână. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, el i-a și smuls arma și o îndreaptă spre ea.

— Proastă mică ce ești! Acum o să mori. Chiar ai crezut că poți să mă ucizi? N-ai fost în stare cu blegul de Robert, a trebuit să mă ocup eu. Și acum ți-ai închipuit că poți să-ți împuști tatăl? Nu poți. Dar eu pot să te...

Mai mult nu reușește să spună, apoi se dezlănțuie haosul.

Menkhoff a apăsăat încet clanța și, aplecându-se, a deschis ușa. Încăperea pe care putea s-o vadă Max, uitându-se peste umărul comisarului-șef, părea să nu fi fost folosită de multă vreme, dar asta nu era ceva important. Atenția lui, ca și a lui Menkhoff, a fost atrasă imediat de trapa deschisă din mijlocul camerei.

Înaintând cu grijă, pas cu pas, au intrat pe rând în baracă. În timp ce comisarul-șef avea privirile îndreptate spre trapă, Max s-a uitat în jur, dar nu era nimeni în cameră în afară de ei.

Menkhoff mai avea trei, patru pași până la gaura din podea; atunci au auzit întâi o bufnitură, acolo jos, și apoi un glas de bărbat care a șuierat: „Proastă mică ce ești! Acum o să mori.”

Max a văzut trupul lui Menkhoff zvâcnind, apoi comisarul-șef țâșni cu o viteză de care Max nu l-ar fi crezut în stare. Când a ajuns la trapă, bărbatul de jos tocmai recunoștea că-l ucisese pe Benz. Menkhoff a dispărut imediat în deschizătura aceea, atât de repede, încât Max s-a temut să nu fi căzut.

S-a repezit după el, a ajuns la trapă și a pus piciorul pe a doua treaptă, în timp ce jos deja începea haosul. L-a mai auzit pe Menkhoff

strigând: „Jos arma!”, apoi s-a auzit o împuşcătură urmată imediat de a doua.

Max a sărit şi a aterizat pe teren solid. În timp ce îşi îndrepta spatele, ochii lui au scanat scena. Menkhoff era căzut cu faţa în jos, chiar la picioarele lui, la câţiva metri mai încolo erau două fete strâns îmbrăţişate, lângă ele zăcea Reinhard care nu se mai mişca.

În faţa celor trei stătea Hannah, pe care Max a recunoscut-o doar când s-a aplecat şi a luat arma din mâna tatălui ei. Purta o perucă blondă care alunecase, astfel încât o parte din părul ei întunecat se revărsa de sub ea.

Max s-a lăsat pe vine lângă Menkhoff, l-a prins de umăr şi l-a întors puţin pe o parte, cu grijă, iar comisarul-şef a gemut, apăsându-şi cu mâna pieptul care-i sângera abundant.

— Mă întorc imediat la tine, a zis Max încet, apoi s-a întors spre Hannah, care ţinea arma îndreptată spre tatăl ei.

— Nu, Hannah, a spus Max apăsător, nu merită.

Fata nu se mişca şi nu dădea semne că ar fi înţeles ce i se spunea. Max a făcut un pas spre ea, în timp ce auzea respiraţia zgomotoasă a lui Menkhoff.

— Hannah, te rog, dă-mi arma!

— E mort?

Vocea ei suna atât de rece, încât Max a simţit pe spate fiori de gheaţă.

— Hannah, te rog, dă...

— E mort? a repetat ea.

Max a ridicat o mână.

— Aşteaptă, te rog, lasă arma jos, am să verific.

S-a lăsat pe vine lângă Reinhard, i-a pipăit carotida cu două degete, deși gaura din frunte vorbea de la sine. După câteva secunde și-a ridicat ochii spre Hannah.

— E mort. Poți să-mi dai arma.

Ea a coborât brațul, șovăind, și a pus arma în mâna întinsă a lui Max.

— Mulțumesc! a zis el, a pus piedica și a băgat pistolul în buzunar.

După o privire rapidă spre cele două fete care urmăreau scena încremenite de spaimă, dar evident nevătămate, s-a ridicat din nou.

De undeva, de afară, se auzea zgomot de motor. Veneau colegii lui Menkhoff.

Max s-a apropiat de el și s-a lăsat în genunchi.

Comisarul-șef închisese ochii și nu se mai mișca. Doar pieptul îi urca și-i cobora abia vizibil, scoțând niște zgomote înfiorătoare.

— Bernd, a zis Max, punându-i o mână pe frunte. Bernd, trebuie să rezisti. Colegii tăi au ajuns.

Încet și cu un efort vizibil, Menkhoff a deschis ochii.

— Pe naiba trebuie, s-a auzit glasul lui poticnit. Acum trebuie să rezolvi tu singur cazurile complicate.

Max a văzut cu groază spuma sângerie care apărea în colțurile gurii lui Menkhoff în timp ce vorbea.

— Prostii! Ai să-ți revii, a zis el, deși nu era deloc convins.

Mâna liberă a lui Menkhoff căuta mâna lui Max.

— Nu te abate de la temă, băiete. Fă bine și vino-le de hac blestemaților ăstora, ai priceput?

— Bernd, sunt sigur...

— Ești ca și mine. Trebuie să continui pentru mine. Dă-mi cuvântul tău. Hai! Și vai de tine dacă nu-l respecti.

— Da. Îți dau cuvântul meu!

— Dacă sunt cazuri dificile, care...

S-a chircit, a încercat să tușească și n-a reușit, s-a chircit din nou... apoi toți mușchii i s-au relaxat și capul i s-a aplecat într-o parte.

Comisarul-șef Bernd Menkhoff era mort.

Când Bernd Menkhoff a fost condus spre ultimul său loc de odihnă și îngropat cu toate onorurile, soarele dogorea pe cerul fără nori. Chiar dacă multor foști colegi nu le plăcuse să aibă de-a face cu el, probabil că nu era nimeni care să fi pus la îndoială calitățile lui strălucite de investigator.

După ce s-a încheiat ceremonia, Max s-a întors la mașină împreună cu Böhmer.

— Când mă gândesc la toate cele întâmplate, am uneori senzația că asta a și vrut, zise Max, privindu-și vârfurile picioarelor cum apăreau alternativ de sub el. Felul în care s-a repezit acolo...

Böhmer a ridicat din umeri.

— Cine știe?! Mereu am crezut că îl cunosc doar ca nemernic. Dar după tot ce mi-ai povestit, îmi dau seama că nu l-am cunoscut deloc.

— Nu, chiar nu l-ai cunoscut. Mie mi-a plăcut.

— Și? Acum poți să-mi spui și mie în sfârșit cum se leagă toate între ele în cazul ăsta încâlcit?

Max a dat din cap, zâmbind ostenit.

— Da, cred că pot.

A aruncat o privire la ceas.

— Hai să bem o bere!

— La trei și jumătate?

— Da, a răspuns Max.

— Bine. Să ne întoarcem și să mergem să bem o bere.

— Nu, hai să mai rămânem puțin aici, în Köln.

— OK, a acceptat Böhmer.

Douăzeci de minute mai târziu ședeau și ciocneau primul pahar într-o cârciumă tradițională din Nippes, unde se bea bere Kölsch și în care Max mai fusese o dată cu un coleg de catedră.

— Pentru Bernd Menkhoff, a spus Max.

— Pentru Menkhoff, a răspuns Böhmer, a luat o înghițitură și apoi a adăugat: Nemernicia Sa!

Au râs amândoi, iar Max și-a dat seama iarăși cât de bine e când stă de vorbă cu fostul lui coleg.

— Păi atunci, dă-i drumul!

Max s-a gândit puțin cum să înceapă, apoi l-a lămurit pe Böhmer.

— Ceea ce știm acum este rezultatul declarațiilor făcute de soția lui Reinhard, de Alina și părinții ei, și de fosta soție a lui Benz. Dar mai ales în urma conversațiilor lungi purtate de Hannah cu un psihiatru. Parțial sub hipnoză.

După ce a luat o înghițitură zdravănă de Kölsch, Max a lăsat jos paharul, și-a șters spuma de la gură și a continuat:

— În primul rând, ceea ce urmează e foarte dur, asta să știi. Și trebuie să recunosc că sunt foarte mulțumit să știu că cei doi ticăloși sunt morți. Deci: după cum arată lucrurile, Benz și

Reinhard n-au fost parteneri doar în biroul lor de asigurări, ci, împreună, au molestat și copii. Au început cu fiicele lor, pe care ori și le-au împrumutat unul celuilalt, ori le-au abuzat împreună, când pe una, când pe cealaltă. Hannah pare să-și amintească mai ales două situații. Odată, cam când a început totul, ea se afla în camera lui Leni, în dulap, și a văzut ce făcea Benz cu Leni. Se pare că Benz a observat-o și l-a sunat pe tatăl ei, care apoi a pedepsit-o în felul lui. Altă dată, Benz și Reinhard au abuzat de Hannah în pădure. Nebunia e că, nu după mult timp, mintea ei probabil a blocat complet faptul că propriul tată era implicat. Psihiatrul a zis că e un mecanism firesc de protecție din creierul uman. În orice caz, cei doi porci au reușit să îi împiedice pe copii să-i trădeze. Potrivit psihiatrului, asta e destul de ușor de făcut în cazul copiilor la vârsta aceea, cu condiția să știi pe ce buton să apeși. De exemplu, când apelezi la sentimentul de rușine și le sugerezi că ei sunt vinovați de ceea ce se întâmplă, fiindcă sunt murdari și așa mai departe. Îmi vine să vărs întruna când mă gândesc la asta. Se pare că, la un moment dat, propriile fiice nu le-au mai ajuns ticăloșilor, așa că au început să răpească alte fete. Am putut să văd câteva mostre din ce se întâmpla în fotografii și videoclipuri. Pot să-ți zic că, în timp ce mă uitam, chiar am vrut să-i ucid. E clar că Leni a aflat ceva despre a doua fată care fusese răpită și dusă la baraca din pădure. Ca și Hannah, ea a păstrat tăcerea absolută despre ceea ce i s-a făcut, dar Hannah a povestit, sub hipnoză, că

Leni i-a zis atunci că vrea să dezvăluie faptul că tații lor aveau de-a face cu dispariția celor două fete. Astfel voiau să-și împiedice tații să le facă și altor copii „lucrul acela rău”, cum îl numea ea. Nu știu dacă i-o fi spus asta în față tatălui ei sau dacă s-a dat de gol cumva. În orice caz, Benz trebuie să fi știut ceva, fiindcă atunci când Leni a ieșit din casă dimineața, a urmărit-o, a băgat-o în mașină și a dus-o acasă la Reinhard, a cărui soție era plecată la mama ei pentru trei zile. Niciunul nu știa un lucru: Hannah profitase de ocazie și chiulise de la școală. Era acasă când au sosit Reinhard și Benz cu Leni, și s-a ascuns.

Max s-a oprit și i-a făcut semn chelneriței să mai aducă două Kölsch. După ce a privit o vreme masa din fața lui, Böhmer a zis:

— Vrei să ne oprim?

— Nu, e în regulă. Din ascunzătoarea ei, Hannah l-a văzut pe Benz strangulându-și propria fiică.

Max a făcut o nouă pauză, ștergându-și lacrimile din ochi înainte să-l privească pe Böhmer.

— Îți poți imagina așa ceva, Horst? Poți să-ți închipui ce se întâmplă în sufletul unui copil care este abuzat mereu și care apoi vede cum prietena și tovarășa ei de suferință este ucisă de propriul tată?

— Nu.

Vocea lui Böhmer suna atât de răgușit, încât abia se înțelegea ce spune.

Înainte să continue, Max a respirat adânc de câteva ori.

— Benz a dispărut imediat după aceea și l-a lăsat pe amicul lui să scape de trupul copilului său. Dar a neglijat ceva: lucrurile lui Leni. Ghiozdanul, jacheta, păpușa... După ce Reinhard a ieșit din casă cu copilul mort, Hannah și-a părăsit ascunzătoarea și a luat ea totul. Nimeni n-a observat că lucrurile n-au dispărut odată cu Leni și nici că acestea nu mai erau. Recent, când iarăși au început să dispară copii, Hannah a știut imediat că Benz era amestecat în treaba asta.

Böhmer a ridicat din sprâncene.

— De ce doar Benz? Și tatăl ei era implicat și atunci, și acum.

— Asta-i o treabă complicată, dar extrem de interesantă, care mi-a arătat încă o dată că nu există o temă mai vrednică de atenție decât creierul uman și tot ce poate el.

— Acum chiar sunt curios.

— Am spus mai devreme că mintea lui Hannah a obturat în amintire imaginea tatălui, ca să se protejeze. De aceea a crezut că doar Benz e răspunzător pentru noile cazuri. Însă ea mai știa ceva, anume că nu Benz își făcuse dispărută fiica moartă. Poți să-ți imaginezi ce i se petrecea în creier. Așa că a scos din ascunzătoare lucrurile lui Leni și le-a pus în casa lui Benz, gândindu-se că asta îl va speria atât de tare, încât se va opri.

— Dar cum a intrat în casa lui? a întrebat Böhmer.

— Cu cheia lui Leni, care era în rucsac. Benz n-a cerut niciodată să fie înlocuită broasca de la ușă. Culmea în toată povestea asta este că, aparent, Benz n-a avut nimic de-a

face cu cazurile actuale, fiindcă Hannah a auzit o convorbire telefonică a tatălui ei cu Benz, care îl amenința fiindcă Reinhard i-ar fi zis ceva de genul: „Dacă ție ți s-a sculat ultima oară acum șase ani, nu înseamnă că trebuie să renunț și eu. Dacă e să zbor, n-am s-o fac de unul singur.” Hannah și-a amintit asta tot sub hipnoză; în zona conștientului nu era nimic. Înainte să fie gata să-l viziteze pe Benz cu un cuțit și un pistol, s-a identificat atât de mult cu Leni cea presupus reîntoarsă, încât și-a făcut rost și de o perucă blondă, pe care a purtat-o crezând uneori că e chiar Leni. Așa a fost, de exemplu, în seara în care mi-a scrijelit mașina.

— Asta chiar e nebunie. Dar dacă Hannah n-avea motive să se teamă că-l bagă la apă și pe tatăl ei, crezând că el n-avea niciun amestec, de ce nu l-a dat pe Benz pe mâna poliției?

Max a reușit să schițeze un zâmbet.

— E culmea cât de asemănător gândim noi uneori. Tocmai asta e întrebarea pe care i-am pus-o psihiatrului. Lucrurile stau în felul următor: în subconștient, Hannah a știut mereu că tatăl ei a fost părtăș la toate astea. Și asta a făcut-o să nu ia niciodată în considerare posibilitatea de a-l da pe Benz pe mâna poliției. Dar fără să știe de ce.

Li s-au adus berile și au ciocnit în tăcere.

— Când crezi că le-ai văzut pe toate... a gândit Böhmer cu glas tare.

— Da. Probabil că la un moment dat, Hannah a hotărât că era timpul ca Leni să-și determine tatăl să se predea. Noaptea, și-a pus peruca, s-a dus la el acasă, i-a ținut un pistol la

cap și i-a mutilat cu un cuțit organele genitale. Apoi i-a cerut să se predea, ceea ce el firește că i-a și promis, dată fiind situația în care se afla. Ea l-a crezut și a plecat. Când a ajuns acasă în toiul nopții, s-a dus la tatăl ei și i-a zis că a văzut-o pe Leni în grădină. Așa voia să dea mai multă credibilitate celor înscenate de ea, în chip de Leni. Ceea ce urmează acum e o speculație. Reinhard știa că Leni nu putea să se fi întors, așa că noi presupunem că a luat arma pe care Hannah tocmai o pusese la loc și s-a dus la Benz. Acesta probabil că i-a povestit ce îi făcuse Hannah și l-a amenințat din nou pe Reinhard. Reinhard a recunoscut singur că l-a împușcat, chiar când Menkhoff și cu mine am intrat în baracă.

— Pfff! Să înnebunești și mai mult nu.

— Așa-i. Dar tot timpul m-am întrebat ce rol a jucat, de fapt, mama lui Hannah în tot acest scenariu hidos. Aparent, n-a știut nimic despre toate astea.

Böhmer și-a strâns buzele.

— Greu de imaginat. Soțul ei o agresează pe fiica lor și ea nu observă nimic? Și nu-i așa că asemenea indivizi n-o scot deloc la capăt în pat cu femei adulte? De asta trebuie să-și fi dat seama.

— Nu-i chiar atât de ciudat pe cât ai crede. Psihicul joacă un rol și aici. Poate că erau ici-colo semne pe care ea le-a ignorat – poate inconștient, poate conștient. Fiindcă ceea ce nu e permis să fie, nici nu poate fi.

Böhmer și-a golit paharul și a clătinat din cap.

— Propriul copil... Nici nu vreau să mă gândesc.

— Singura care a scăpat a fost Alina. Pe atunci a avut parte de niște prime avansuri de-ale lui Benz și apoi a rupt-o complet cu familia aceea. Altfel, i s-ar fi întâmplat și ei ce au pățit celelalte fete.

— Dar n-a dispărut și ea acum? Cu un individ căruia de asemenea îi plac copilele?

— Da, Olschewski. Dar el e relativ inofensiv și-i place doar s-o facă pe-a mângâietorul de suflete cu fetele care au probleme cu părinții. Asta probabil pentru că n-a avut niciodată o soție sau o iubită și, la un moment dat, a constatat că poate fi tipul cel grozav în fața unor femei tinere. Se pare că îi ajunge atât. N-a încercat niciodată să atingă necuviincios pe vreuna dintre fete, s-o fotografieze sau s-o filmeze. De asemenea, a adus-o acasă pe Alina. Cu toate acestea, va primi interdicție generală pentru contact cu minori și va fi nevoit să facă terapie.

— Să ajungem la întrebarea care nu-mi dă pace deloc: de ce te-a angajat Benz, deși ar fi trebuit să se aștepte că ai să-i dai de urmă?

— Sincer, nu știu. Singura mea explicație e că Benz n-a mai fost în stare să gândească limpede când a găsit în casă, din senin, lucrurile lui Leni. Poate că, inconștient, și-a dorit ca totul să iasă la iveală, fiindcă nu-și mai putea duce vina.

Max s-a oprit o clipă, înainte să continue:

— Psihicul infractorului poate fi uneori la fel de greu de descifrat ca și cel al victimelor.

Böhmer a dat din cap.

— Ai dreptate. Dar se știe de ce a îngropat-o Benz numai pe una dintre fete în grădina lui și de ce celelalte se află sub baraca din pădure?

— Nu, și aici putem doar să speculăm. Ceea ce știm de la Hannah e că, atunci când a ucis câinele, el s-a asigurat că Leni află, ca să continue să fie docilă. Din această cauză Hannah a dezgropat câinele și i-a pus oasele în sufragerie când își juca rolul de Leni.

— Incredibil!

Böhmer își freca bărbia nerasă de trei zile.

— Și ce urmează pentru Hannah?

— Are o mulțime de cicatrici și de răni recente, atât psihice, cât și fizice. Medicul care a examinat-o spune că de-a lungul anilor și-a provocat singură leziuni grave. Coapsele ei au atât de multe cicatrici, încât vor rămâne vizibile tot restul vieții. Și pe spate are răni serioase.

Böhmer a dat din mână dezgustat.

— Îți vine să verși. Pur și simplu nu pricep cum de n-a observat nimeni.

Max a dat din cap.

— Ai dreptate. Iar în ceea ce privește starea ei psihică... Să sperăm că într-o bună zi va ajunge să ducă o viață cât de cât normală. Dar mai e cale lungă până acolo.

Böhmer i-a aruncat lui Max o privire greu de interpretat.

— Și cum rămâne cu cariera ta? Ai să continui și ai să preiei cazuri ca investigator particular?

Max a făcut o pauză până să răspundă. În cele din urmă a ridicat din umeri.

— Ce să fac?! La urma urmei, i-am promis prim-comisarului-șef de la Criminalistică.